XVI. évfolyam 50. szám **Ára: 1 forint** *1960. december 15.*

Ludas Matyi

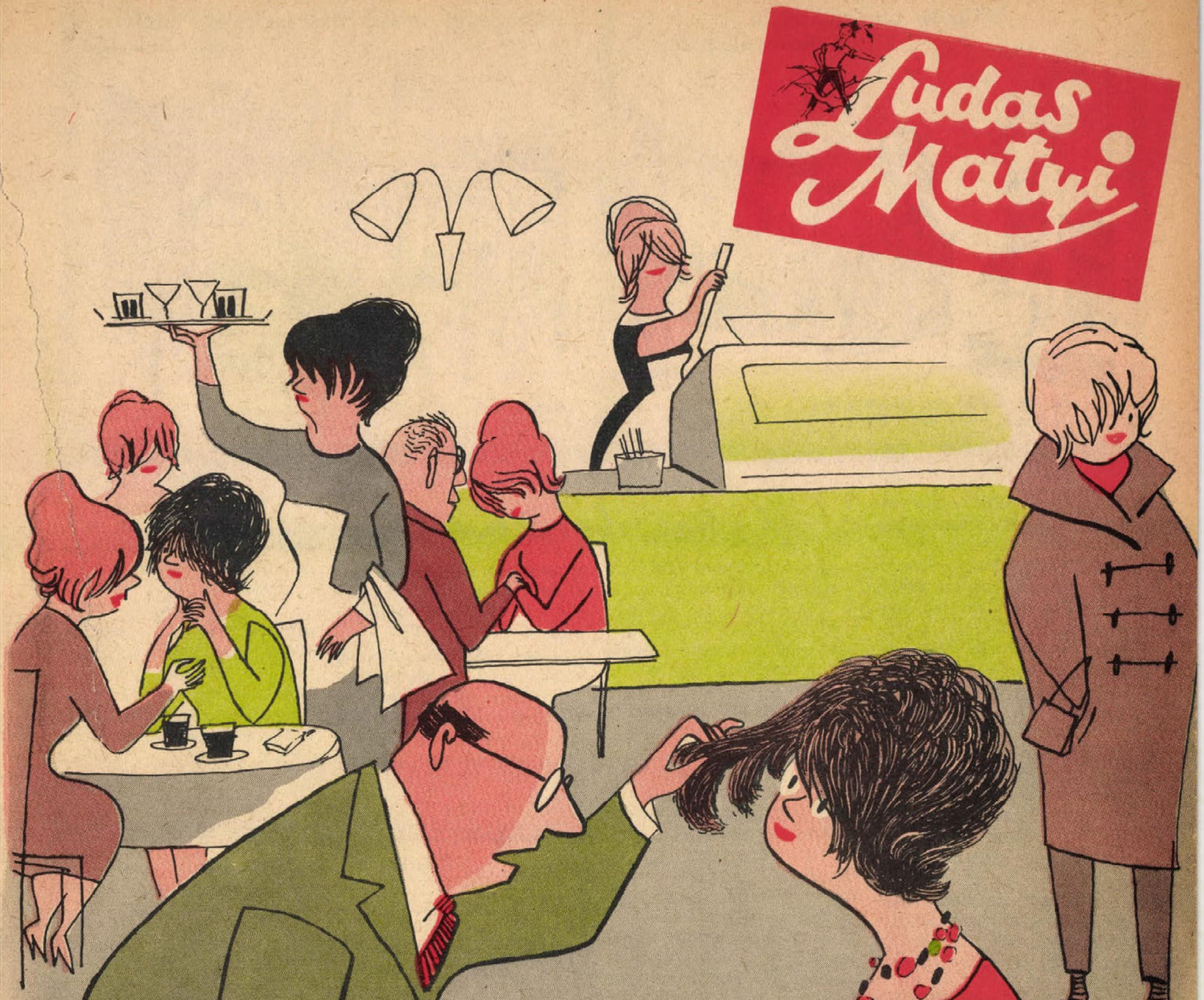

Vasvári Anna rajza

ÚJ FRIZURADIVAT

— Bocsánat, a feleségemet keresem...

Délután az iskolában

Szűr-Szabó József rajza

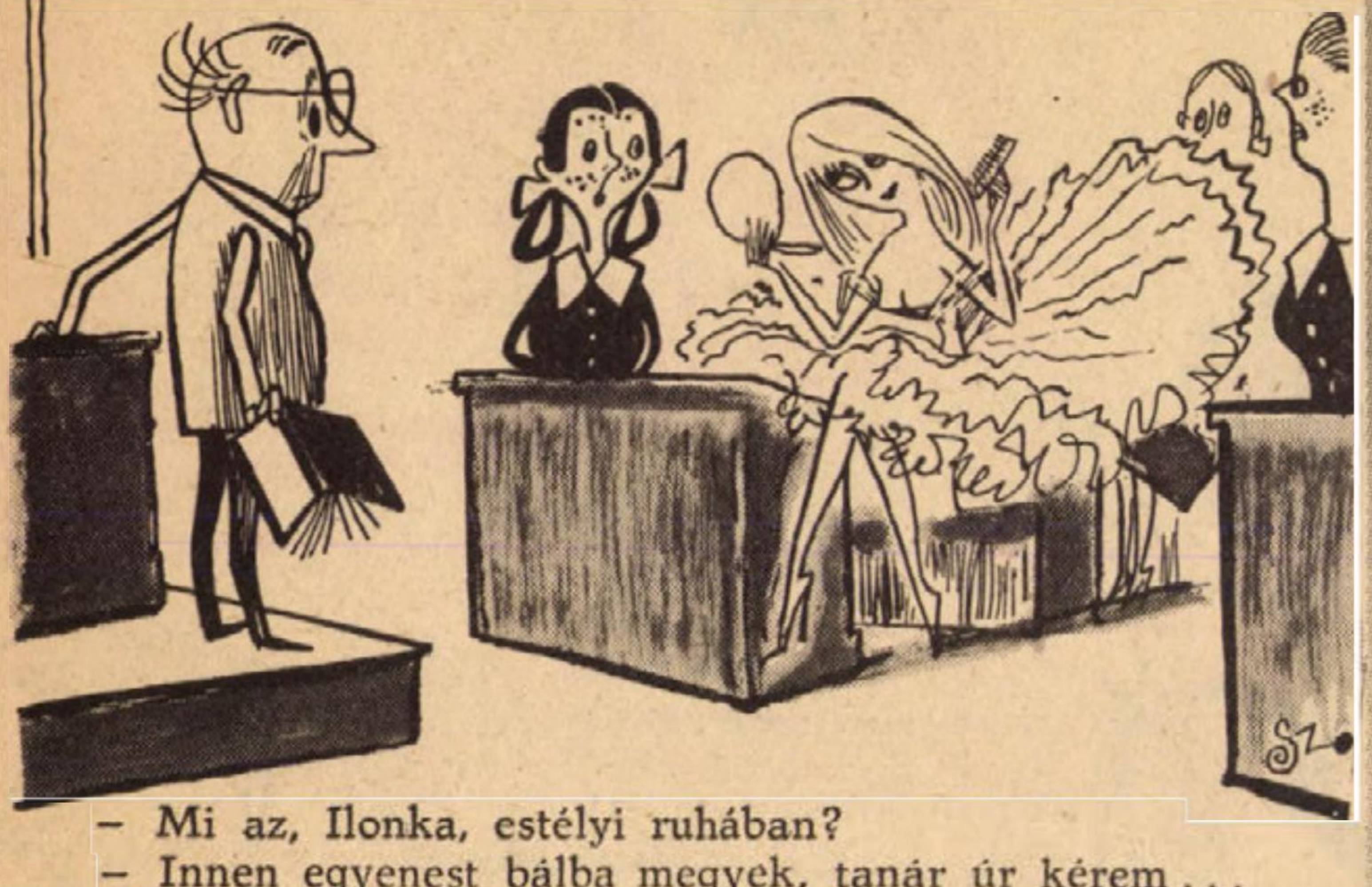

– Mi az, Ilonka, estélyi ruhában?
– Innen egyenest bálba megyek, tanár úr kérem . . .

Biztonsági intézkedés leckeírás idején...

Schwott Lajos rajza

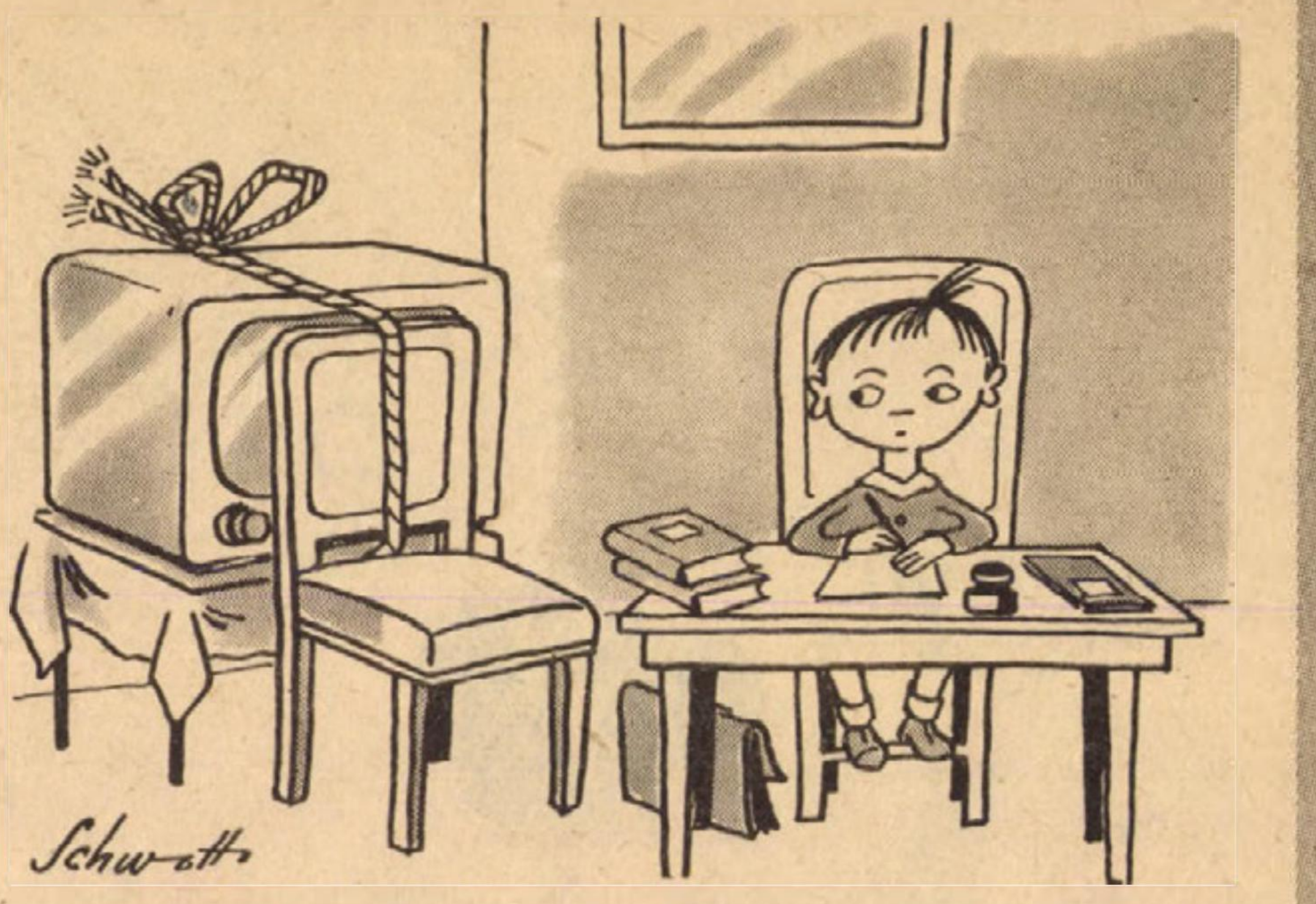

Ketten beszélnek *

— Maga tudja, ugyebár, hogy én a szocializmus törhetetlen híve vagyok...

— Persze hogy tudom. Már többször is említette.

— Úgy van. De nemcsak említettem, hanem ennek megfelelően cselekszem, és gondolkozom is!

— Tudom. Ezt is mondta már.

— Szóval csak onnan tudja, hogy én mondtam?

— Nemcsak onnan. Egyszer levélben is megírta.

— Na látja. Akkor hát nyilván nincs kétsége az én politikai nézeteimet illetően.

— Semmi kétségem. Maga csakugyan a szocializmus híve. De mi történt, hogy ezt a dolgot szóba hozza?

— Hogy mi történt? Nagy dolog történt. Súlyos dolog történt.

— Magával, vagy a szocializmussal?

— Velem. Képzelje, meginogtam.

— Szent Habakuk! Csak nem?

— Sajnos. Nemrégiben történt, amikor este az a sűrű, ronda köd volt Pesten. A körúton mentem hazafelé a kocsimmal, persze csak lépésben, mert olyan köd gomolygott, hogy az orráig sem látott az ember. Néhol ki kellett szállanom a kocsimból, hogy kitapogassam az úttestet.

— Képzelem. De folytassa. És mi sodorta lelkiválságba?

— Tulajdonképpen a köd. De csak közvetve. Ugyanis a neonfények átvilágítottak a sűrű ködön is, s innen tudhattam volna, hogy melyik keresztutcánál járok, ha történetesen nem a szocialista Magyarországon élek. Mert mi világított a ködön át? „Röltex." Meg: „Közért." Aztán: „Cipőbolt." Ha nálunk kapitalizmus lenne, akkor a neonok azt világították volna: „Molnár és Fekete." Akkor tudtam volna, hogy az Aradi utcánál vagyok. Vagy azt világították volna, hogy — teszem azt: „Csetneki és Fiai." Akkor tudtam volna, hogy a Wesselényi utcánál vagyok. De mit ér az ember azzal, hogy Közért meg Cipőbolt? Így ébredtem arra, hogy a kapitalizmusnak is megvannak a maga előnyei. Vagyis hogy a szocializmus jó dolog, de olykor jobb a kapitalizmus.

— Ez így pontatlan. Mi az, hogy „olykor"?

— Ködben. Szóval akkor így fogalmazom: jó dolog a szocializmus, de ködben jobb a kapitalizmus.

— Még mindig nem pontos. Sűrű ködben, így kell mondani.

— Úgy van. Tehát a szocializmus jó dolog, de sűrű ködben . . .

— Várjon! A maga tézise csak a városokban áll helyt. Falun nem. Tehát azt is meg kell mondani, hogy . . .

— Igaza van. Vagyis a szocializmus jó dolog, de sűrű ködben, városokban . . .

— És este! Ez is fontos!

— Igaza van. Akkor hát a tétel így hangzik: a szocializmus jó dolog, de sűrű ködben, este, a városokban, jobb a kapitalizmus.

— Ez még nem pontos. Mert a gyalogjárók el tudják olvasni az utcaneveket, csak az autósok nem. Ezt is bele kell venni az ideológiai tételbe, nem gondolja?

— Igaza van. A szocializmus tehát jó dolog, de sűrű ködben, este, a városokban, az autósok részére jobb a kapitalizmus.

— Látja, látja . . . Így már rendben van. Sajnálhatja, hogy erre az igazságra nem húsz évvel ezelőtt jött rá . . .

— Miért sajnálhatnám? Hol volt nekem húsz évvel ezelőtt kocsim?

Tabi László

Piszkosak a virágtartók

Pusztai Pál rajza

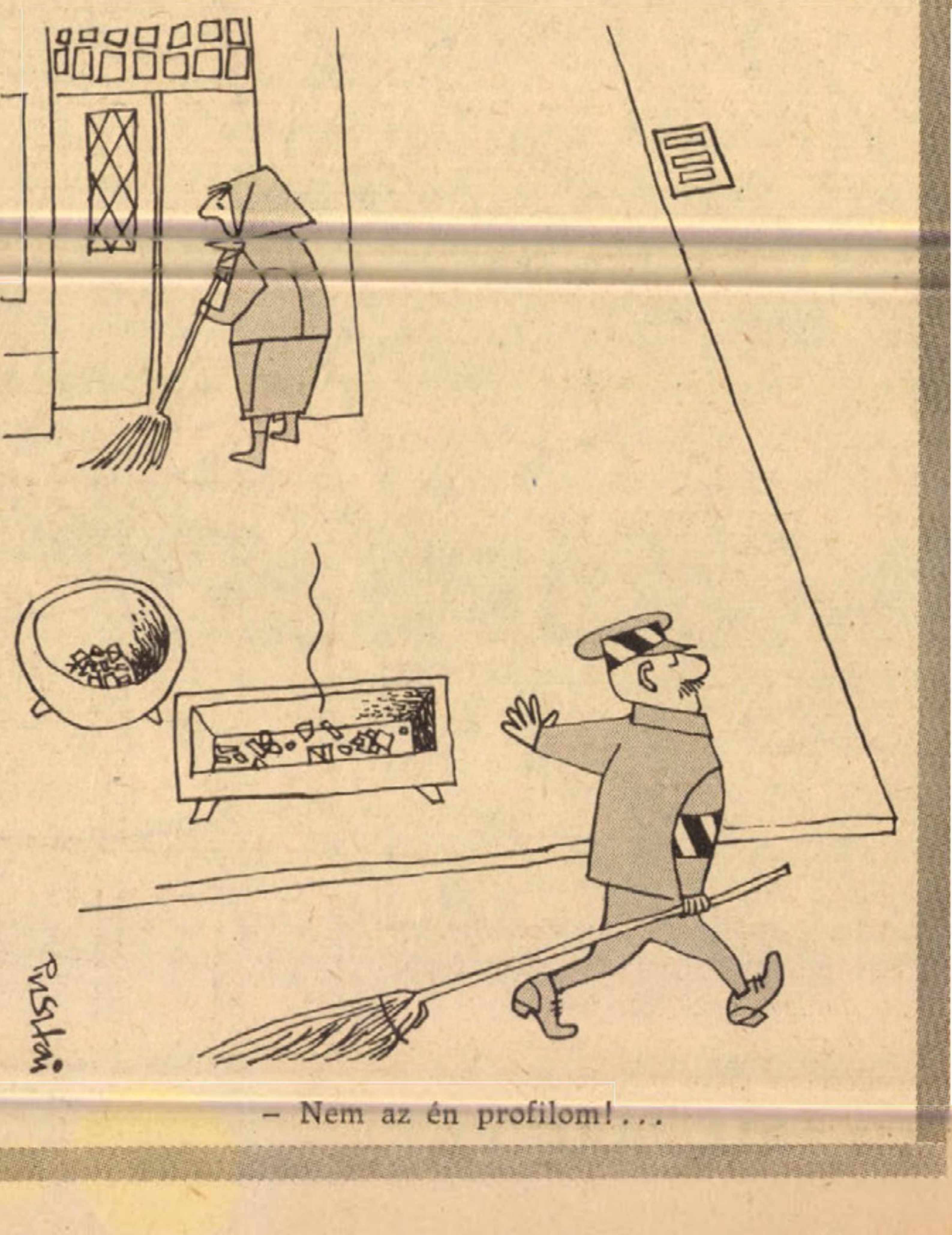

– Nem az én profilom! . . .

---

* A szerzőnek a Szépirodalmi Könyvkiadónál most megjelent „Írott malaszt" című kötetéből.

Makacs emberek

A kis történetet réges-régi anekdotával kezdjük. Akik emlékeznek rá, kedves ismerősként fogják üdvözölni, akik még nem hallották – azoknak gratulálunk a fiatalságukhoz.

Ócska, zakatoló éjszakai személyvonat homályos fülkéjében minduntalan felnyög egy öreg ember:

– Jaj, be szomjas vagyok! Jaj, be szomjas vagyok!

Útitársa, jóképű ifjú, aludni szeretne, de egyre a fülébe zsong a jajveszékelés:

– Jaj, be szomjas vagyok! Jaj, be szomjas vagyok!

A fiatalember megunja a hangos siránkozást, a legközelebbi állomáson leugrik, útikulacsát színültig tölti friss vízzel, és felajánlja a szomjas embernek. Az öreg jót húz a kulacsból, és megköszöni a szívességet. Csend honol a fülkében. Az ifjú oldalt hajtja a fejét, és aludni próbál. De máris felnyöszörög az öreg úr:

– Jaj, be szomjas voltam! Jaj, be szomjas voltam!

*

Borúlátó barátommal ott gyászoltunk 1945 januárjában a budapesti élet omladékain. Se víz, se gáz, se villany, se közlekedés.

– Majd lesz itt minden pár hét múlva – jósoltam az optimisták kedélyével.

A barátom kitárta a karját és az apokalipszis négy lovasának patkója nyomán támadt pusztulásra mutatva, így szólt:

– Soha! Fogadok veled, hogy tíz év múlva sem lesz itt élet! Tíz év múlva sem fog folyni a víz!

Fogadtunk.

Hetek alatt megnyertem a fogadást. Annyira örültem neki, hogy eszembe sem jutott behajtani.

Másfél évtized telt el azóta. A barátommal gyakran találkozunk. A minap is meglátogatott.

– Iszol egy pohár konyakot? – kérdeztem udvariasan.

– Köszönöm, nem kívánok alkoholt. Adjál egy pohár sima vizet.

Mentegetőzve válaszoltam:

– Nem szolgálhatok friss vízzel. Csőrepedés volt a házban, most javítják. Nem folyik a víz.

Diadalmas arcot vágott a vendégem:

– Mit mondtam neked? Mire fogadtam 45 januárjában? Na látod?

Nem várta meg, amíg megcsinálják a csőrepedést: a megnyert fogadás örömére felhajtott egy pohár konyakot.

Stella Adorján

Egy redőnyt kell megcsináltatni

Szűr-Szabó József rajza

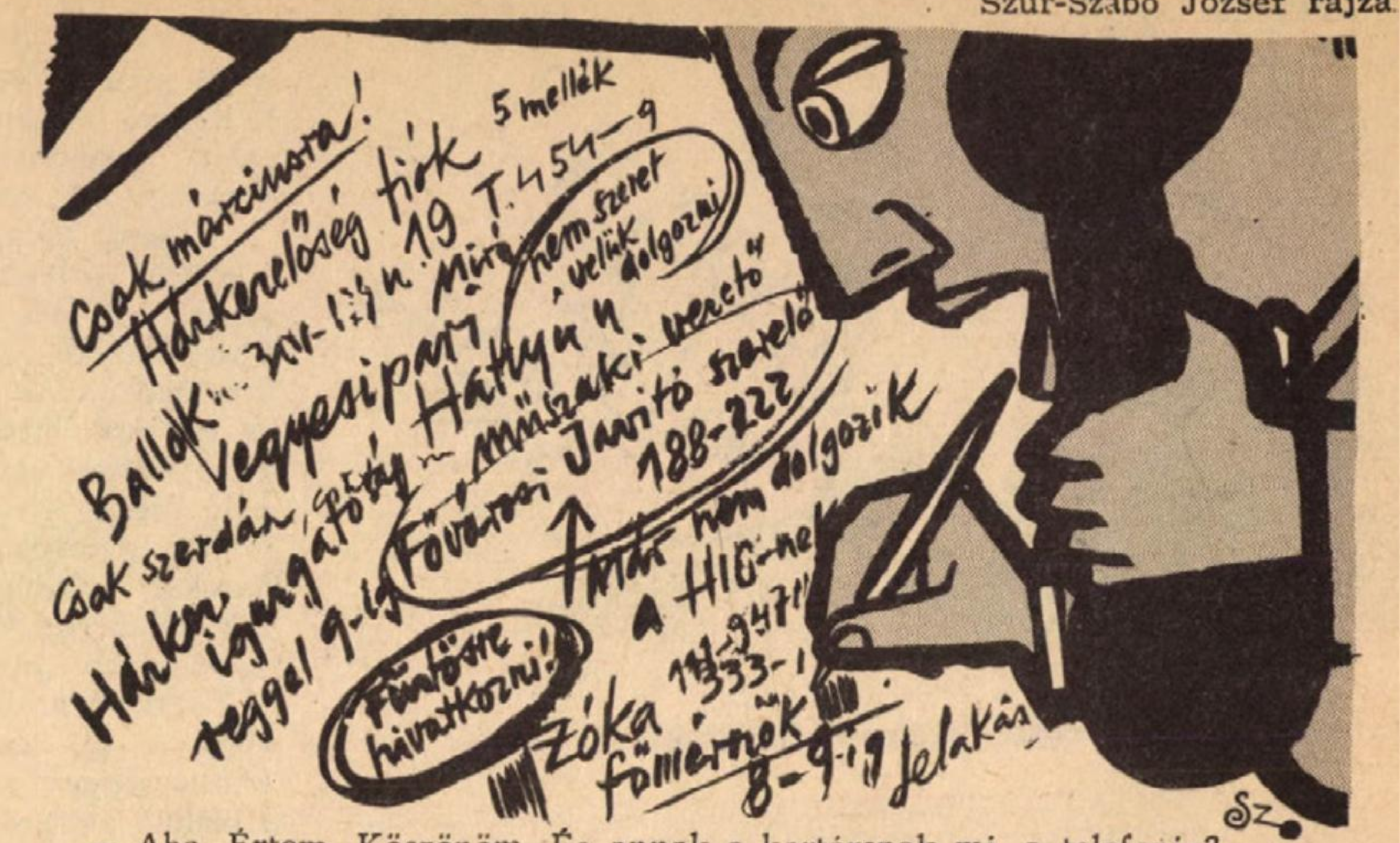

– Aha. Értem. Köszönöm. És annak a kartársnak mi a telefonja?

HÉTSZINŰ KEDVESEM

Margit ruhája tarka folt
És haja színe barna volt.

Lófarkban végződött felül
És légüres tér volt belül.

De mennyit vétett ellenem!
Míg ott pihent a mellemen.

Szelíden, mint egy hintaló,
S haja fehér volt, mint a hó.

Nem is tudom már pontosan,
Mikor csillant meg bronzosan.

De most már kékesen ragyog...
Avagy talán színvak vagyok?

...Fölösleges elandalogni,
Naponta más e randa lokni.
Azt úgysem érti férfi-elme,
Kaméleon mért lett szerelme?
Az egyszínű nő jaj, de ritka!
Mi hát a kis Margitka titka?
Festi a
Bestia.

Szőnyi Zoltán

Pesti tudósítónktól

Az általános műveltség már gyermekkorban kezdődik. A minap egy kisfiúval beszélgettem, s megtudtam tőle a következőket:

Gül baba az egy krumpli, Csokonai az mozi, Nelson birkózó, Dózsa sportegyesület, Cézár egy tarkaskutya, Otelló az szőlő, Petőfi nem más, mint híd, Széchenyi viszont hegy, Kossuth pedig cigaretta.

*

Az elmúlt hét egyik napján csupa panaszkodó emberrel találkoztam. Mindegyik hiszékeny, becsületes, a világgal meghasonlott ember volt. Panaszaik szövege eléggé hasonlatos volt:

– Rettenetes, milyen rosszak az emberek...

– Borzasztó, hogy az emberek milyen gonoszok...

– Szörnyű, hogy milyenek az emberek...

Én ezt nem mondhatom. Mint a fenti panaszok is bizonyítják, aznap például csupa jó emberrel találkoztam.

*

Ellesett párbeszéd:

– Gyere át este, a rádióban Beethoven kilencedik szimfóniáját játsszák.

– Ó, köszönöm, már hallottam.

F. L.

Sikerült a meglepetés

Schwott Lajos rajza

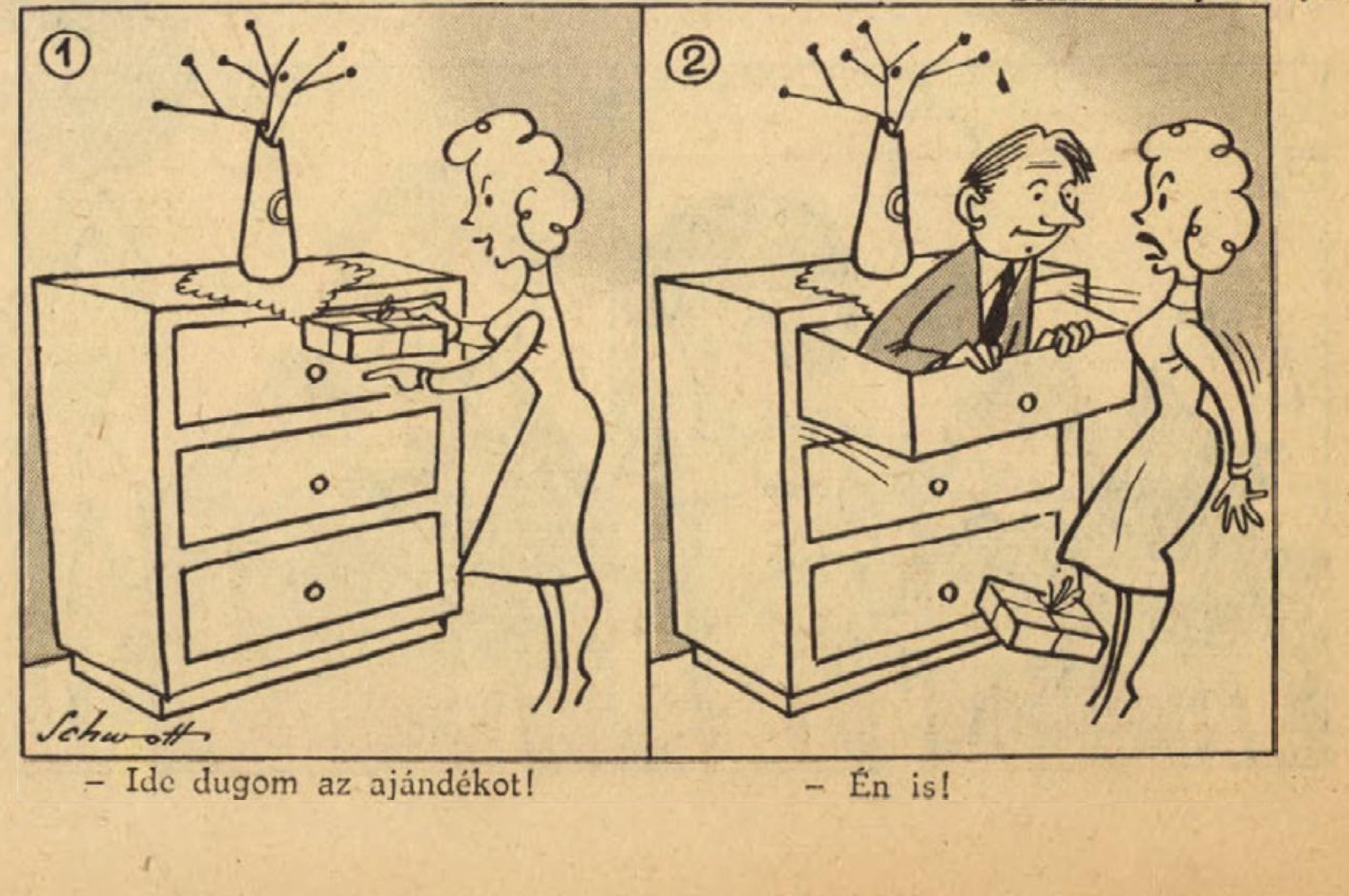

– Ide dugom az ajándékot! – Én is!

Kívánságlista

Toncz Tibor rajza

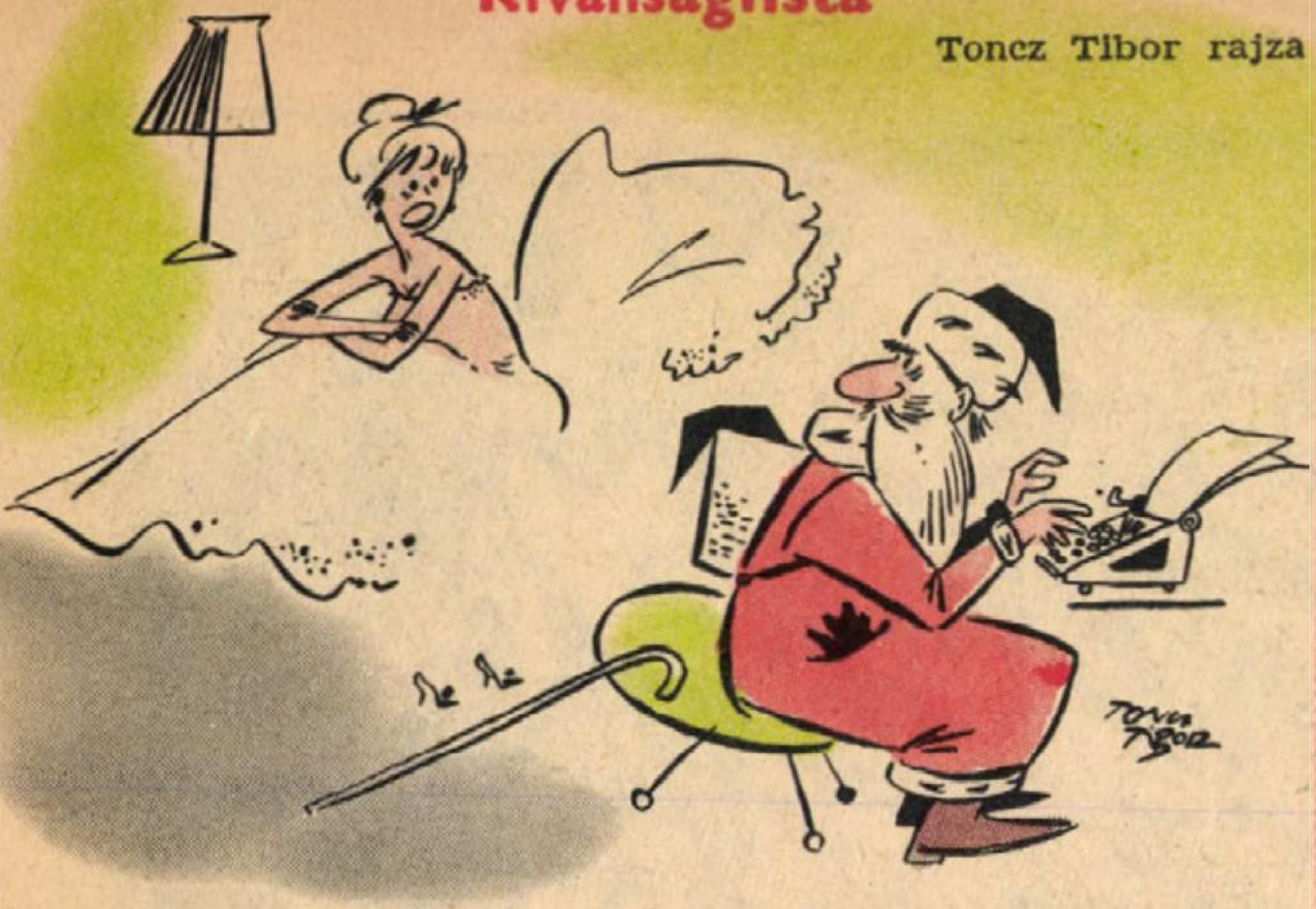

– Figyel, Télapó! Diktálok!

Újít a lakásrongáló

Hegedűs István rajza

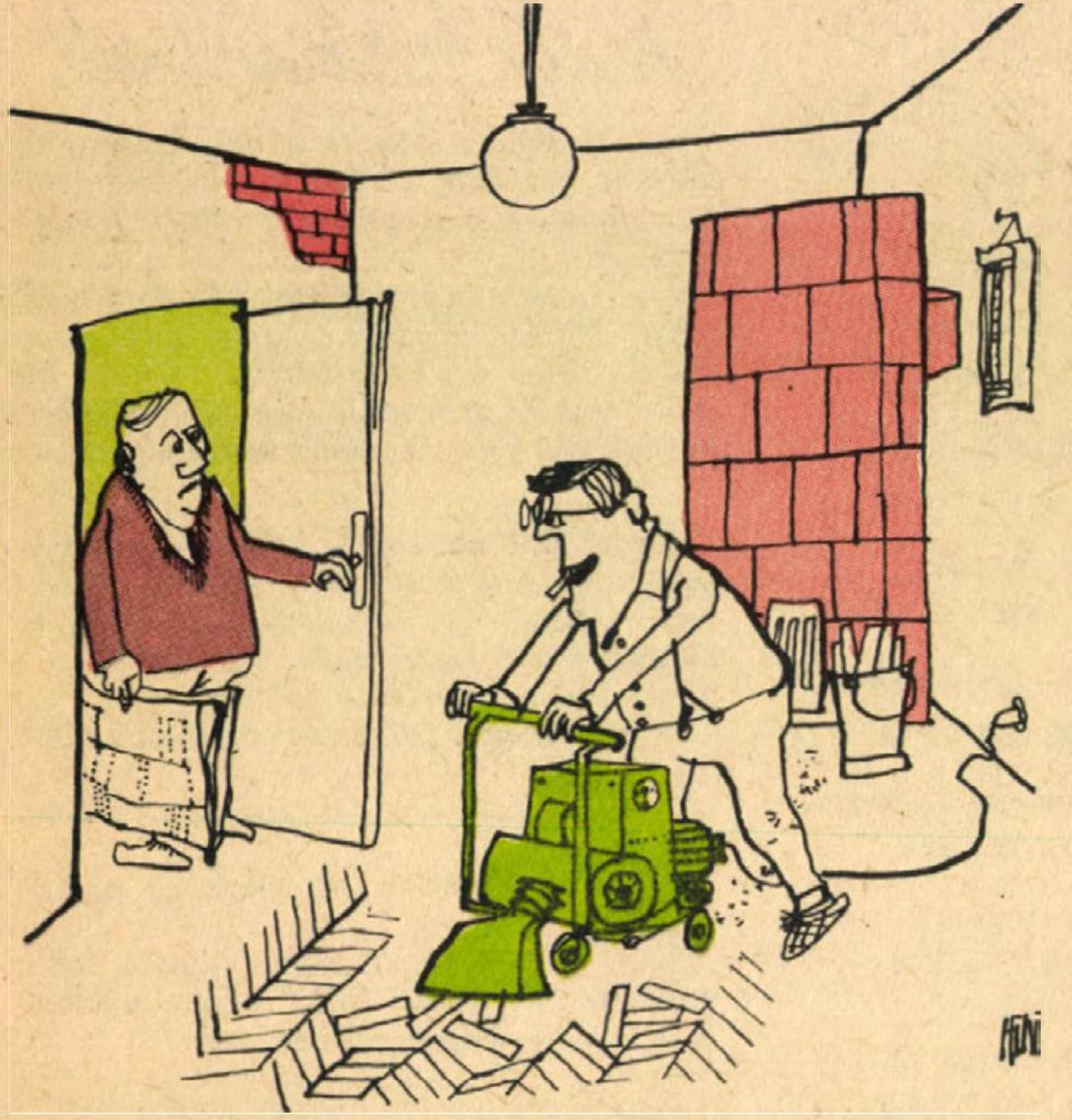

– Mit szólsz a parkett felszedő gépemhez?

A MATRÓNA

Az idős, tiszteletet parancsoló arcú asszony szomorúan, felkavaró megindultsággal beszélt, miközben ezüstös haja dicsfényt sugárzott:

– Nem, nem, a mai fiatalság nem érdemli meg a római nevet. Mi lesz a dicső római birodalomból, ha a jövő hordozóinak csak a mulatozás, az erkölcstelenség jár az eszében? Hát ezért alapitották meg őseink a városok városát? Ezért győztük le irtózatos harcban Karthágót? Ezért vittük el a római civilizációt a legsötétebb germán erdőkbe?

Tiszta homlokát redők borították el, szeme sarkában könnycseppek jelentek meg. A sírástól remegő hangon folytatta:

– Hogy öltözködnek! Próbáltunk volna mi olyan rövid tunikát felvenni, mint a mai lányok. Agyon is vert volna az anyánk! De nekünk eszünkbe sem jutott! Lelkünket akartuk megmutatni a világnak, nem a testünket! Jó példát akartunk mutatni és nem csábító bőrfelületeket! Mi a kultúra alázatos tisztelői voltunk. Azért jártunk gladiátorjátékokra, hogy a római sportszellemen neveljük jellemünket. S ha hüvelykujjunkat lefelé fordítottuk, ez is csak azt jelentette, hogy halálosan komolyan fogtuk fel szerepünket a római kultúra ápolásában.

– És az a szörnyű részegeskedés! Ezek a mai fiatalok isznak, mint a kefekötő! Mi azt sem tudtuk, ki volt Bacchus, s ha tudtuk, sejtelmünk sem volt arról, hogy a borivással, s bizonyos ledér ünnepségekkel áll kapcsolatban. Ezek a mai fiatalok pedig úgy isszák a bort, mint mi a forrásvizet vagy a tejet, mert mást természetesen nem ittunk. S ha az ember szól nekik, tiszteletlenül feleselnek, az embert konzervatívnak nevezik. Komolyan mondom, az ember néha nem tudja, mit tegyen végső kétségbeesésében.

– Ami pedig az erkölcsöket illeti, arról beszélni sem tudok. Nem akarom megsérteni az isteneket azzal sem, hogy akár csak szavakkal közelítem meg azokat a szörnyűségeket, amelyek a mai fiatalok életét jellemzik. Mi rá sem mertünk nézni egy férfira, s már húszéves voltam, amikor megtudtam, hogy nem a sas hozza a gyermekeket. A mai fiatalok? Jupiterre mondom, jobb, ha hallgat az ember! Ezeknek a mai fiataloknak a zene, a tudomány, az istenek alázatos szolgálata semmi, csak a bujálkodáson jár az eszük. Egyszerűen nem tudja az ember elképzelni, nem tudja megérteni, hogyan lehetnek ennyire süketek és vakok az élet igazi szépségeivel szemben.

Könnyek borították el a szemét, nem tudott tovább beszélni. Majd felemelkedett, s remegő hangon szólt:

– Fáj mondani, de attól félek, ha ez így megy tovább, Róma előbb-utóbb ledől és rabigába görbed. Ha egy ország letér a tiszta erkölcs talapzatáról, legyen az bár világbirodalom, gyalázatba süllyed.

Így beszélt a nemes hölgy, majd emelt fővel eltávozott. Amikor fennkölt alakja eltűnt, a társaság egyik tagja megkérdezte:

– Ki ez az erkölcsös, bár kissé maradi hölgy?

– Nem tudod? – csodálkozott a barátja. – Messalina!

– Miii? Az, aki fiatal korában a birodalom legkicsapongóbb, leg . . .

– Az, az! Ő csak tudja, mit kell ostorozni!

Feleki László

Jucika

ELŐRE A MUNKAIDŐ JOBB KIHASZNÁLÁSÁÉRT

Pusztai Pál rajza

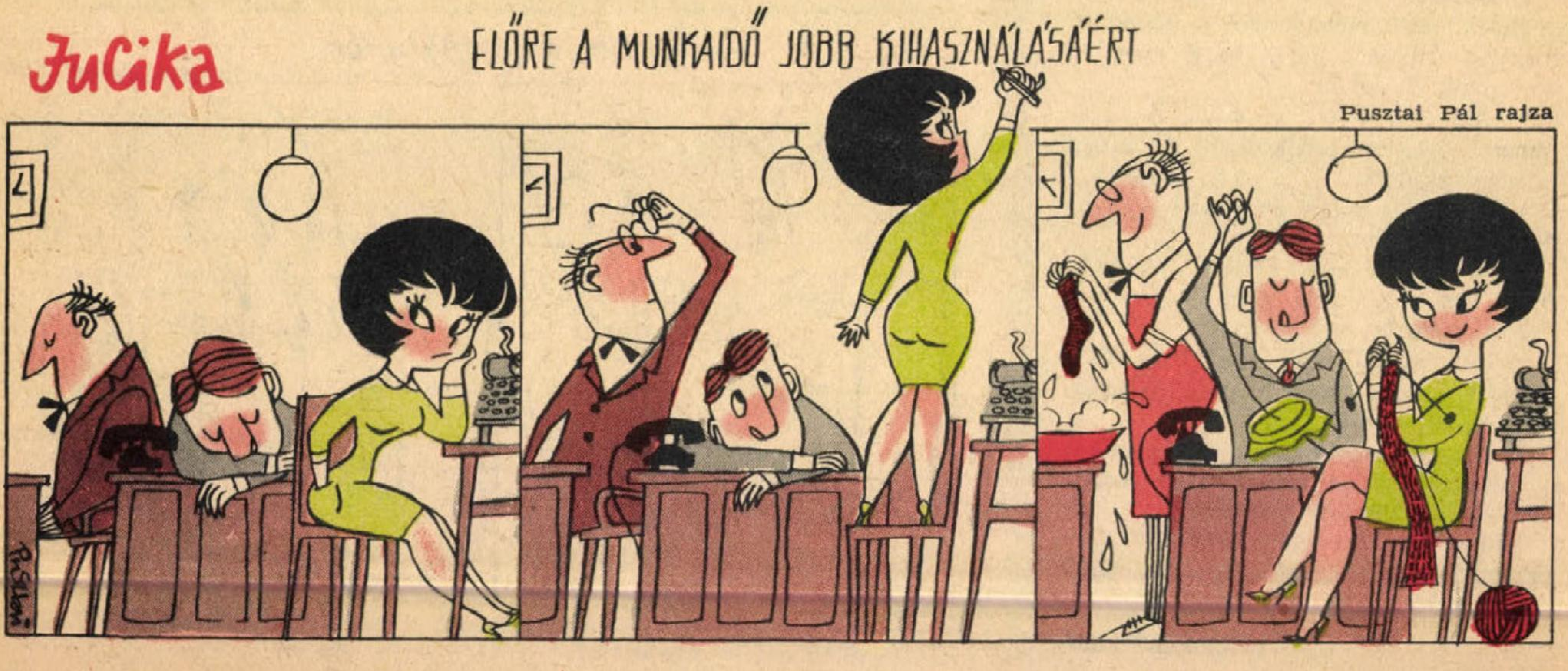

az üvegfal mögött

– Mindent a szemnek, semmit a kéznek – így lehetne hívni az üvegfalat, amely mostanában annyira divatba jött. Nem is csoda. Sok mindenre jó: védi a kiflit a ropogtatástól, a szőlőt a csipkedéstől, a cukrászsüteményt a fogdosástól, a kasszát a betörőtől, a pénztárosnőt a cúgtól, és még sok másra is jó, ami most hirtelen nem jut eszembe.

Az üvegfalon szemmagasságban rendszerint van egy kerek lyuk, azon keresztül történik az érintkezés a mögötte ülővel. Van olyan üvegfal is, amelyiken csak alul van egy félkör alakú nyílás, oda teszi az ember a cédulát és a pénzt, és kap érte egy blokkot. De van ám olyan is, hogy se alul, se felül nincs rajta nyílás, csak egy keskeny rés van az üvegfal és egy deszkalap között, ezen át érintkezik a külvilág a belvilággal.

Ilyen üvegfallal találkoztam Recsenyéden is, ezen a kis és kies fürdőhelyen, ahol gyermekeimmel nyaraltam. A szóban forgó üvegfal itt egy elárusító bódé homlokzatát díszítette, és nyilván ez avatta pavilonná, különben sufni lett volna. Ebben a pavilonban egy csomó bazáráru között piros, sárga, kék spongya is volt kapható. Ez rendkívül megnyerte gyermekeim tetszését, mert kiderült, hogy a spongyával nem muszáj okvetlenül mosakodni, lehet vele a vízben kitűnően játszani is, sőt többet ér, mint a labda, mert a spongyával lehet labdázni, de a labdával nem lehet spongyázni, vagyis spriccelni, továbbá a spongya, ha megtelik vízzel, elmerül, amit a labda nem tesz meg, márpedig micsoda jó mulatság az elmerült spongyát a víz alatt megkeresni, és vagy megtalálja az ember, vagy nem. Ez a „vagy nem" többször előfordult a nyár folyamán, és ezért nekem többször kellett az üvegfal elé járulni, és új spongyát vásárolni.

Valahányszor jöttem, mindig azt tapasztaltam, hogy az üvegfal mögött ülő szép kövér asszonyság jóízűen eszik. Az üvegfalon át azt is lehetett látni, hogy mit: kolbászt, sajtot, szalámit, sőt egyszer – amit őszintén irigyeltem – töpörtyűs pogácsát is. Angyali nyugalommal táplálkozott, mit sem törődve a vevőkkel, azok hiába kiabáltak a résen át, vagy kocogtak az üvegfalon, a szép kövér asszonyság addig nem vett róluk tudomást, míg az étkezést be nem fejezte. Megtehette, mert ilyen pavilon Recsenyéden több nem volt.

Egyik nap, mikor Joli elsüllyesztette Pistuka spongyáját, amiért óriási bömbölés tört ki, siettem ismét a pavilonhoz. A hölgy természetesen evett, mégpedig ezúttal hideg sertéskarajt kovászos uborkával. Odahajoltam a réshez, és bekiabáltam:

– Kérek egy piros spongyát!

Válasz nincs. Evés van. Újabb ordítás. Semmi. Kívül harsog a hang, belül az uborka. Dühösen megkocogtatom az üveget. A hölgy oda se neki, úgy tesz, mintha nem hallaná. Engem a guta kerülget. A gyerekek ott ölik egymást, és én itt várjak, míg elfogy a sertéskaraj? Gyors elhatározásra jutottam. Beszüntetem a spongyát, és viszem a gyerekeket fagylaltozni. De mielőtt elindultam volna, odahajoltam a réshez, és búcsúzóul halkan, udvariasan néhány kedves szót suttogtam a szép kövér hölgy felé. Erre az elvette szájától a sertéskarajt, és vérvörös arccal a résen át utánam süvöltötte:

– Szemtelen fráter!

Ezt meghallotta. Mindjárt ezzel kellett volna kezdeni.

Balázs Sándor

KST-kifizetés napján

Toncz Tibor rajza

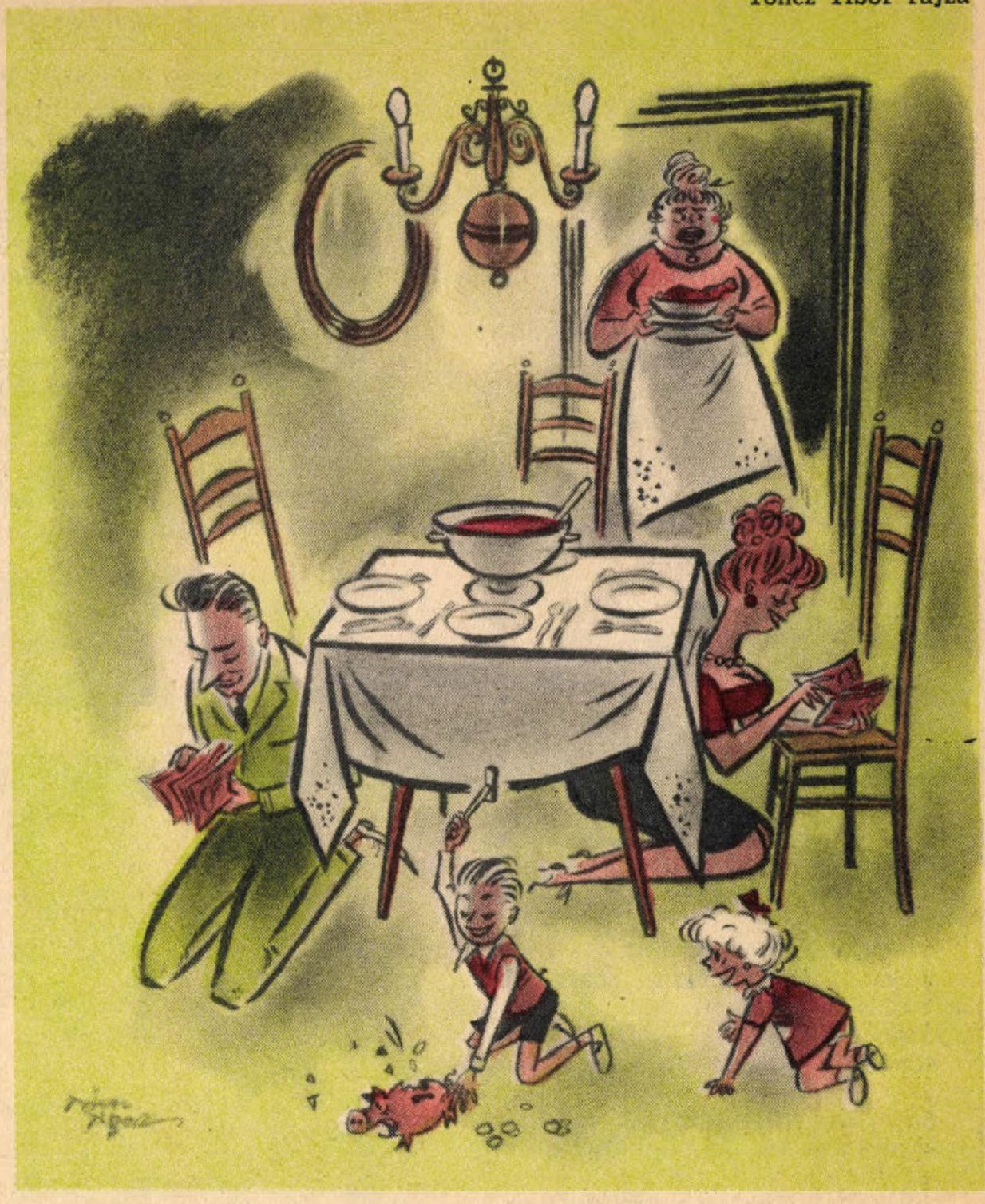

Nagymama: Gyerekek, hagyjátok már abba! Többet kellett volna betenni és kevesebbet számolni...

Korán kezdi

Erdei Sándor rajza

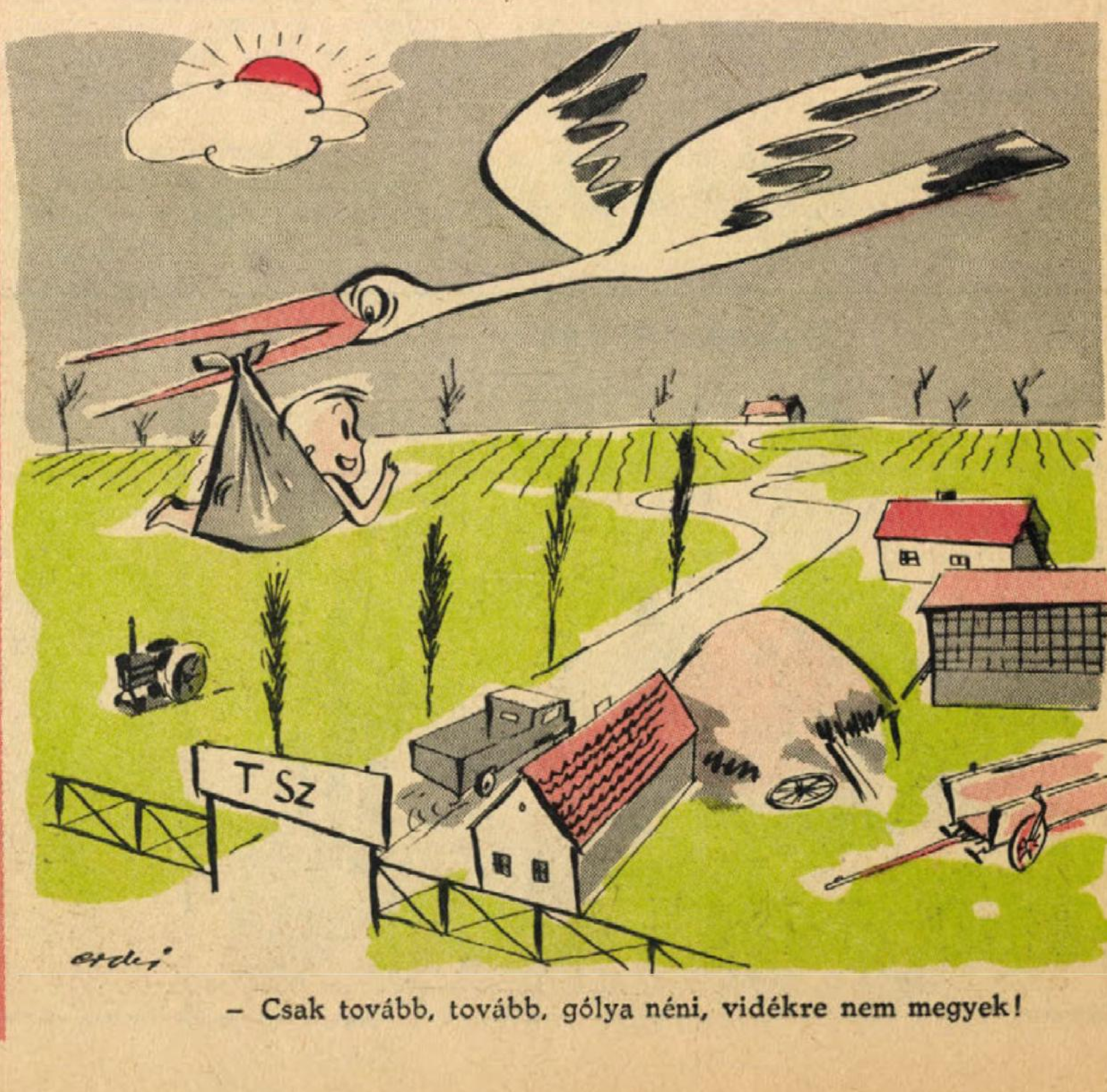

– Csak tovább, tovább, gólya néni, vidékre nem megyek!

Hacsek és Sajó az apjukról*

Hacsek (ül a kávéházban): Pincér! Pincér!

Pincér (jön): Tessék, kérem.

Hacsek: Legyen szíves, hozzon egy feketét.

Pincér: Hozom. *(Indul. Visszafordul.)* Ha szabad figyelmeztetnem, a fekete nincs a menüben.

Hacsek: Hogyhogy nincs? Ide van írva — leves, hús, fekete.

Pincér: A fekete az nálunk nem kávét jelent.

Hacsek: Hanem?

Pincér: Abroszt. *(Elmegy.)*

Sajó (jön): Alászolgája. Hallotta az újságot?

Hacsek: Már megint mi történt?

Sajó: Megjött a Vadnay Amerikából.

Hacsek: Az kicsoda?

Sajó: Mi az, hogy kicsoda? Az apánk!

Hacsek (elhűlve): A mi kettőnk apja?

Sajó: Az.

Hacsek: Sajókám! Ne éljek, ha tudtam, hogy mi testvérek vagyunk. *(Megöleli.)* Bátyám!

Sajó: Bátyja magának a radai hóhér!

Hacsek: Az az öcsém!

Sajó: Idehallgasson, maga puha agyú! A Vadnay az nem a mi igazi apánk!

Hacsek (ijedten): Zabigyerekek vagyunk?

Sajó: Idehallgasson! A Vadnay egy író, akinek mi az agyából pattantunk ki!

Hacsek: Ez egyre rosszabb lesz!... Megjegyzem, én mindig mondtam...

Sajó: Mit mondott mindig?

Hacsek: Hogy maga úgy néz ki, mint egy pattanás.

Sajó: És ha szájon vágom most magát?

Hacsek: Akkor én kinyomom a szemét.

Sajó: No látja — kell az nekünk? Szóval az a helyzet, hogy minket a Vadnay szült.

Hacsek (megdöbbenve): A Vadnay?

Sajó: Az.

Hacsek: Nézze, én nem bánom, ha nekem bemeséli, hogy tojásból keltünk ki, vagy pattanások vagyunk. De hogy egy férfi szült volna minket, ezt ne próbálja beadni!

Sajó: Pedig minket a Vadnay szült.

Hacsek: Talán a Vadnayné?

Sajó: A Vadnayné az nem tud írni!

Hacsek: Mi köze ennek az íráshoz? A Simek felesége tiszta analfabéta, és egy tucat gyereket hozott a világra.

Sajó (üvölt): De én nem egy rendes szülésről beszélek. Itt egy írói szülésről van szó, mint amikor a Mikszáth megszülte a Noszty-fiút. Érti már?

Hacsek: Ki az a Noszty-fiú? Szintén testvér?

Sajó: Slussz, ez a téma be van fejezve!

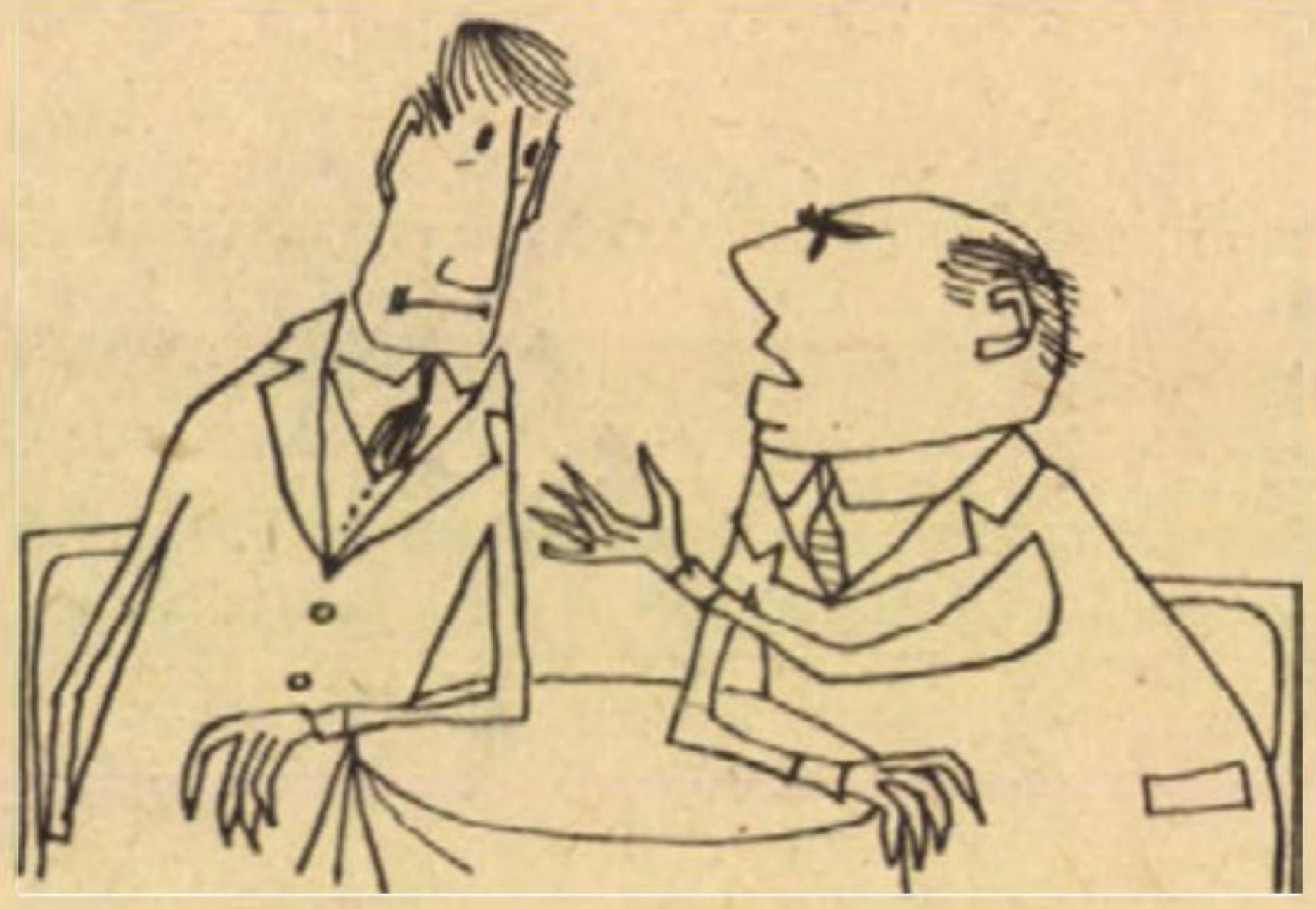

Hacsek: Megjegyzem, akárhogy az apám ez a Vadnay — ronda egy fráter lehet.

Sajó: Miért?

Hacsek: No hallja? Ott él Amerikában, és soha egy IKKÁT ne küldjön a gyerekének. Mondja, nem is írt magának?

Sajó: Nem.

Hacsek: Biztos nem mert írni.

Sajó: Miért ne mert volna?

Hacsek (súgva): A Huzlicsek mesélte, hogy minden Amerikából jött levelet felbontanak.

Sajó: Ez igaz?

Hacsek: Ezt nem tudta? A Huzlicsek mutatott egy levelet, az is fel volt bontva.

Sajó: Ki bontotta fel?

Hacsek: A Huzlicsek. Másképp nem tudta volna elolvasni!

Vadnay László

*** Vadnay László, aki 23 év óta az Egyesült Államokban él, pesti látogatása alkalmából írta lapunknak ezt a tréfát.**

A humor KÖNYVÉBŐL

MOLNÁR FERENCNEK egy kacér szépasszony egyszer ezzel az önleleplezéssel tetszelgett:

— Én bizony öregebb vagyok, mint maga gondolja.

Az író műhőköléssel bókolt neki:

— Lehetetlen, drága asszonyom!

MARK TWAIN, amerikai humorista, egy vacsoráján a vendégek kutyatörténeteket meséltek. Persze valamennyinek az volt a lényege, hogy az illető kutyája milyen rendkívül intelligens. Végül a házigazda is nyilatkozott:

— Nemrég egy házőrző kutyát kaptam az ismerősöktől. Ez az állat annyira kirafinált, hogy amióta megtudta, hogy a villát bebiztosítottam betörés ellen, nem ugat éjszaka.

REJTŐ JENŐ egyszer néhány hetet Párizsban töltött. A szerkesztőségi kollégák körülvették, mikor visszaérkezett.

— És nem okozott neked nehézséget, hogy franciául kellett beszélned?

— Nekem nem — felelte Rejtő —, csak a franciáknak.

KARINTHY FRIGYES azt fejtegette, hogy normális elméjű ember tulajdonképpen nincs, mert mindenkinek van valami rögeszméje.

— Nekem nincs semmi! — kiáltott közbe valaki.

— Na, mit mondtam! Ennek meg ez a rögeszméje...

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két professzor találkozik az utcán. Beszélgetnek.

– Én nagyon szeretem a magányt, szeretek egyedül sétálni ... – mondja az egyik tapintatosan.

Erre a másik professzor azt feleli:

– Én is. Ezentúl együtt sétálhatnánk.

*

Kovács bácsi megnősült, egy fiatal, huszonöt éves lányt vett el feleségül. A barátai szemrehányóan kérdezték:

– Öreg ember létedre hogy is jutott eszedbe ilyen fiatal nőt elvenni?

– Miért – mondta az öreg –, hiszen ez se eszik többet, mint az öreg.

Falusi könyvtár

Balázs-Piri Balázs rajza

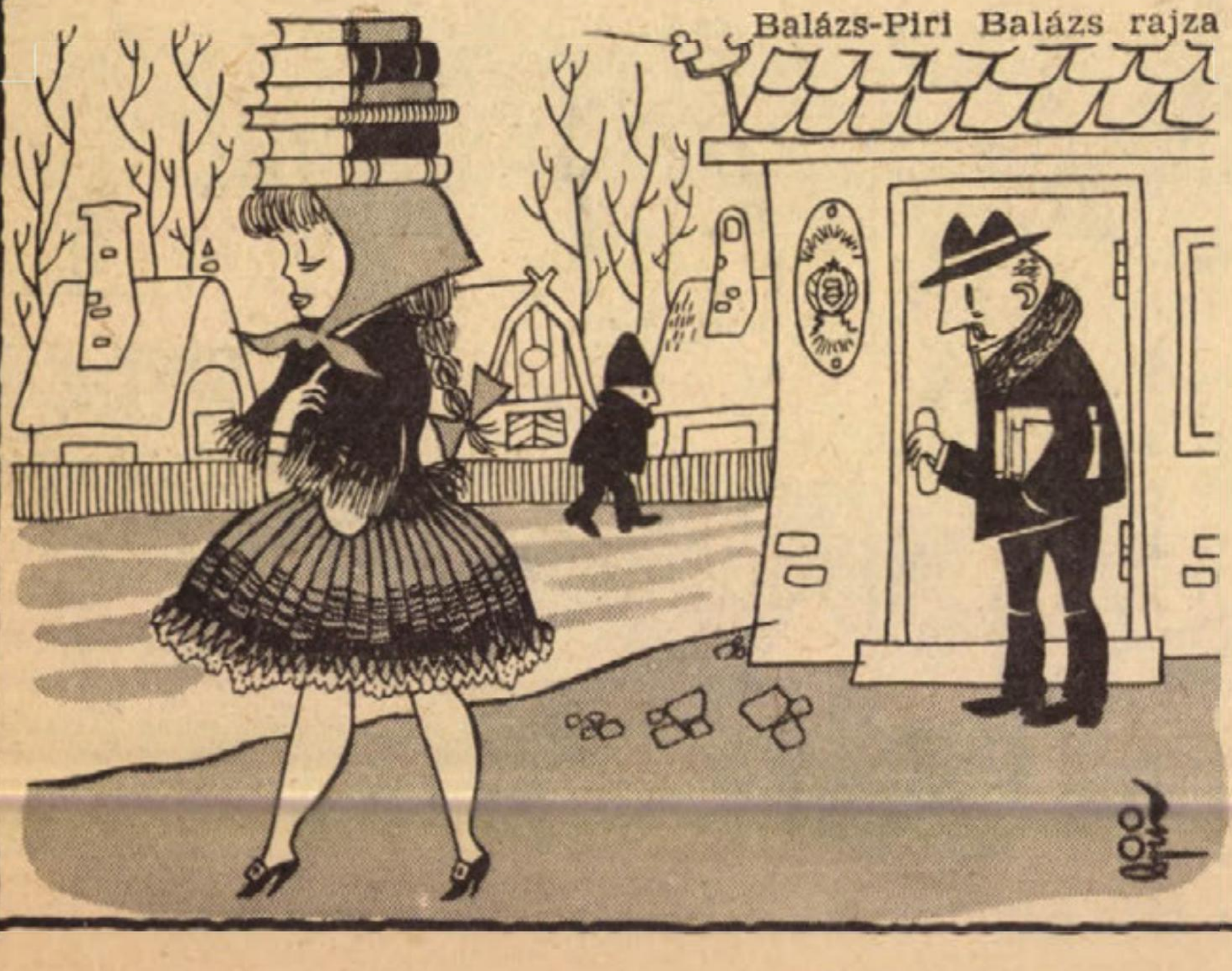

Télapó a presszóban

Török János rajza

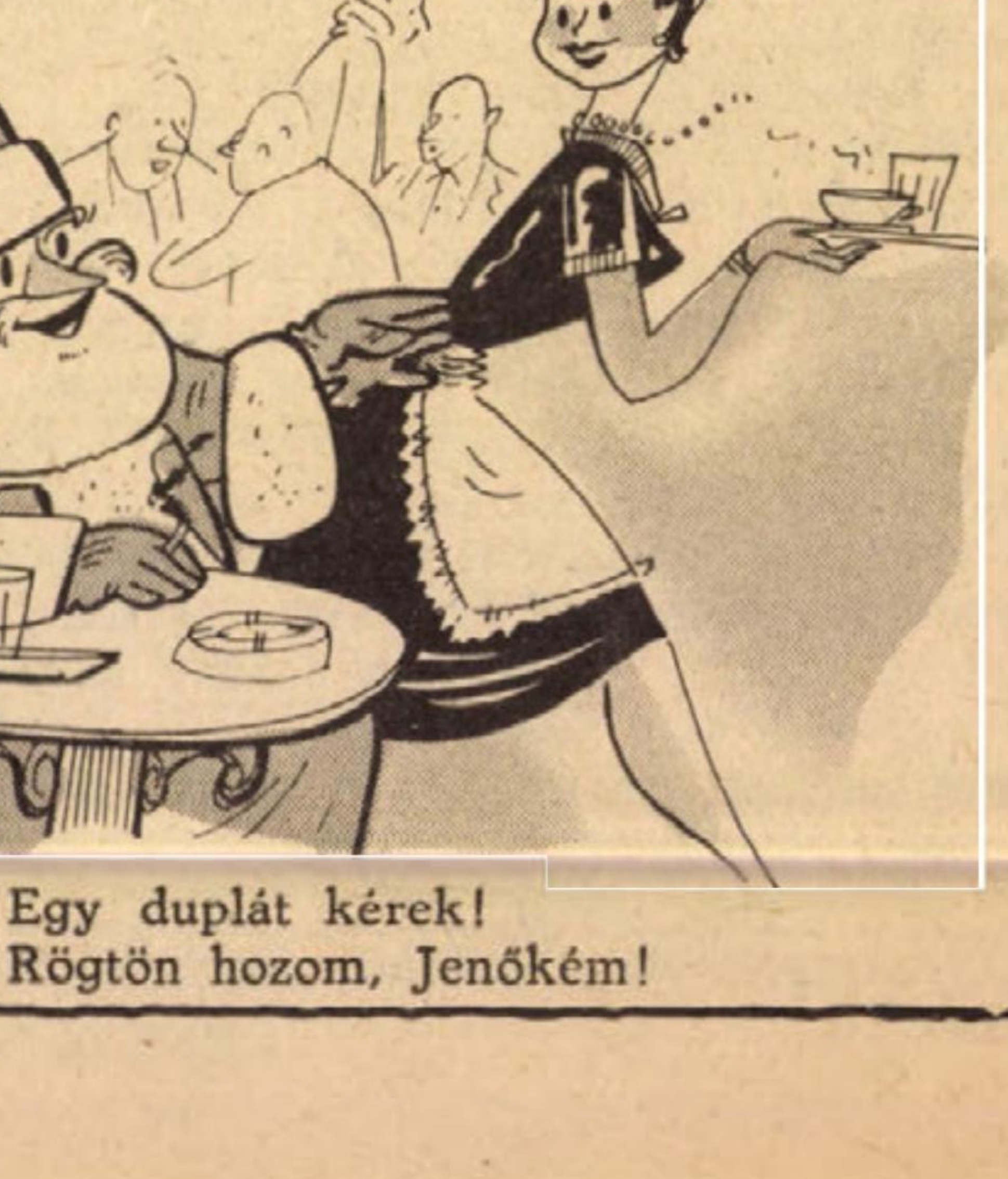

– Egy duplát kérek!
– Rögtön hozom, Jenőkém!

A fejlődés útja

Erdei Sándor rajza

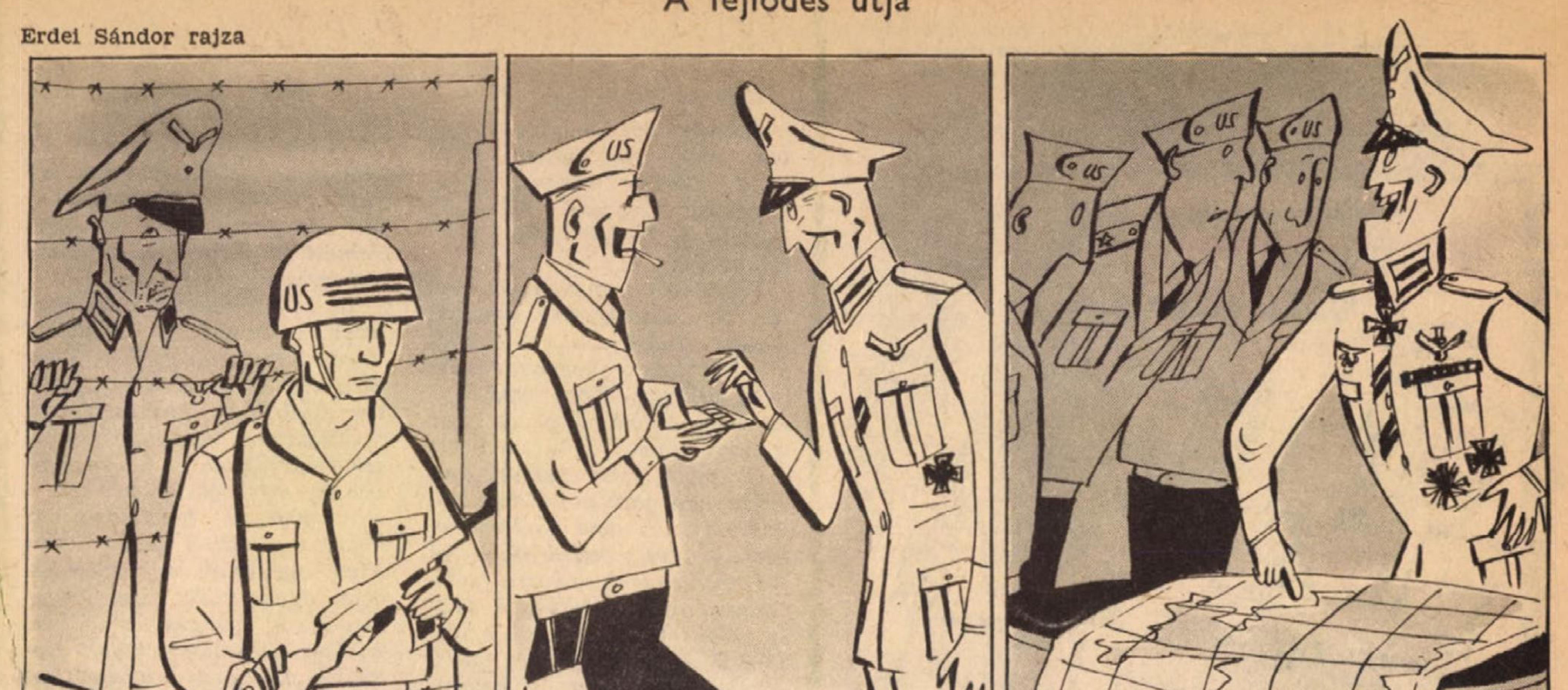

1945 1948 1960

VANNAK egészen FURCSA DOLGOK

Dohányzó egerek

Mivel az orvosok kiderítették, hogy a dohányzás súlyos ártalmakat okoz, többek között tüdőrákot, a cigarettagyárosok sem maradtak tétlen. Az amerikai Dohánykutató Intézet négy tudósa 360 egéren próbálta ki a dohányfüst hatását. Naponta huzamos ideig 8—10 cigaretta füstjében kellett tartózkodniok a kis állatoknak két éven keresztül (egér-szempontból: életfogytiglan), s egyetlen egér sem kapott tüdőrákot, csupán egy kis hörghurutot némelyik.

A kísérletnek mindössze annyi hatása volt, hogy a kísérlet abbahagyása után a legtöbb egér rendkívül nyugtalan, ideges volt. Nem tudtak leszokni a dohányzásról.

Aranyos gyerekek

A kanadai Torontóban érdekes leány-klubot fedeztek fel. A klub jelszava: „Gyűlöld szüleidet!'' A leánykák (14—16 évesek) előadásokban ismertetik egymással a szülők hibáit, amelyekre csak megvetéssel, ellenszenvvel és gyűlölettel lehet válaszolni. Az előadásokból kiderült a szülők számos fogyatékossága, mint például az önzés, az ingerültség, a basáskodás, a fiatalokkal szemben tanúsított megnemértés, a rossz példa, stb., stb.

A klubot különben azzal kapcsolatban leplezték le, hogy négy 14 éves leány elszökött hazulról, mert — mint elmondták — már rá sem tudtak nézni szüleikre mint jó klubtagok.

A klub vezetősége szerint viszont a szökés helytelen, mert távolról nem lehet izzó érzelmeket kinyilvánítani a szülőbanditák ellen. Egy cinikus torontói atya különben kijelentette, hogy a dolog kellemesen lepte meg őt, mert eddig azt hitte, hogy semmiféle érzelmet nem tud felkelteni gyermekeiben maga iránt.

Sikoly a televízióban

Az angol televízió képernyőjén 12 csinos fiatal nő jelenik meg. A hallgató- és nézőközönség százezrei kíváncsian várják, hogy mi következik ezután, ének, tánc vagy esetleg egy kis sztriptiz. Egyik sem. A tizenkét hölgy vérfagyasztó sikolyba fog. Amikor a sikoly elhal, a számnak vége.

A sikoly a legújabb műfaj. Űzői szerint sok mindent ki lehet vele fejezni, mély benyomást tesz a hallgatókra, nehéz elfelejteni, s van, aki aludni sem tud tőle. A sikoly eddig csak mint tetszésnyilvánítás szerepelt a rock and roll-énekesek hangversenyei alkalmával. Most önálló műfajjá lépett elő.

Mint Marion Phillips, az egyik legismertebb sikoltó elmondotta, ez a művészet egyáltalán nem könnyű, s a torkot is erősen igénybe veszi. A túlmagas sikoly ijesztő, a túl alacsony nem hallható. El kell találni az arany középutat.

Istenem, fiatal művészet még, telve van hibákkal, de nagy fejlődés előtt áll.

A megoldott probléma

Takács Zoltán rajza

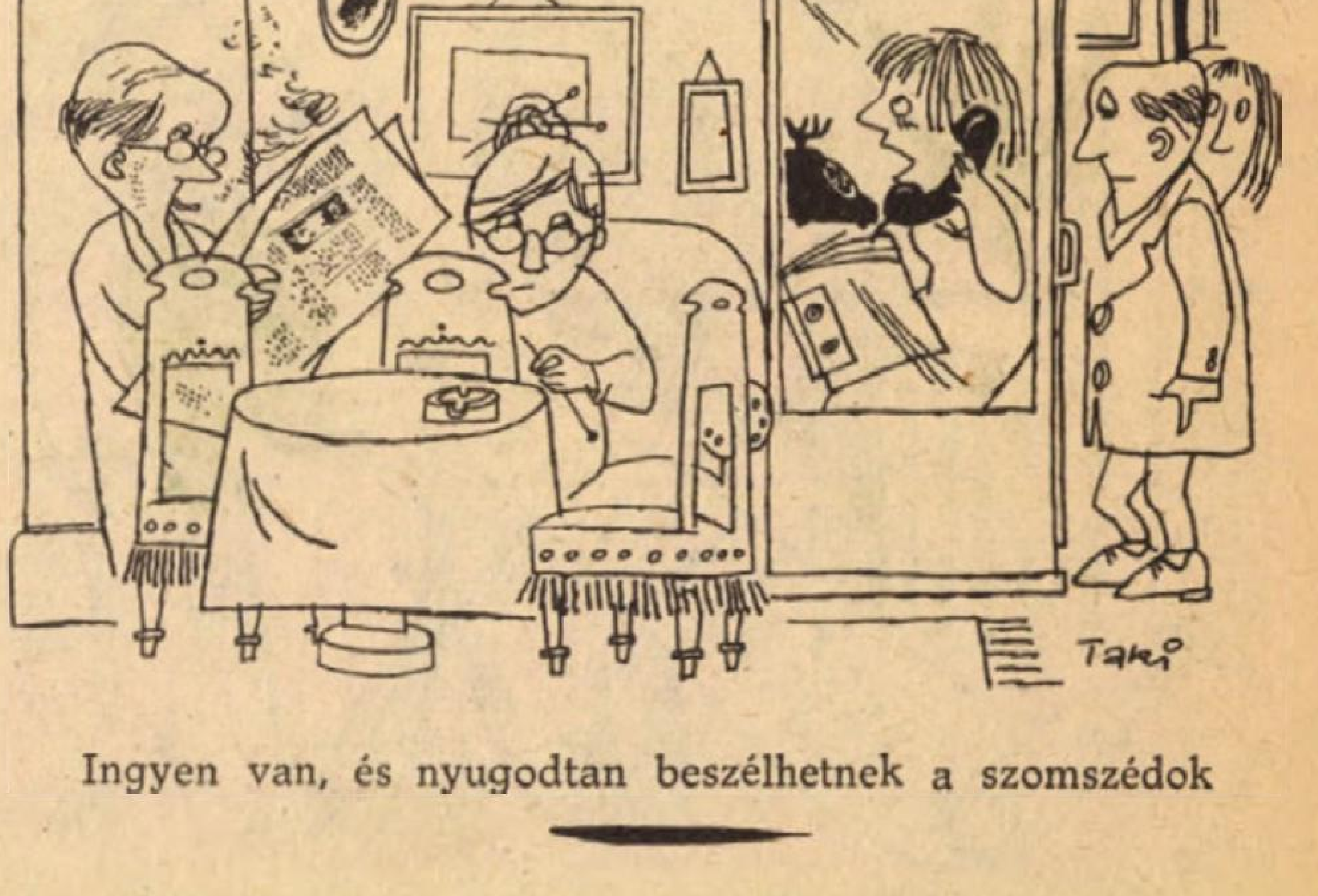

Ingyen van, és nyugodtan beszélhetnek a szomszédok

Célratörő ember

Szegő Gizi rajza

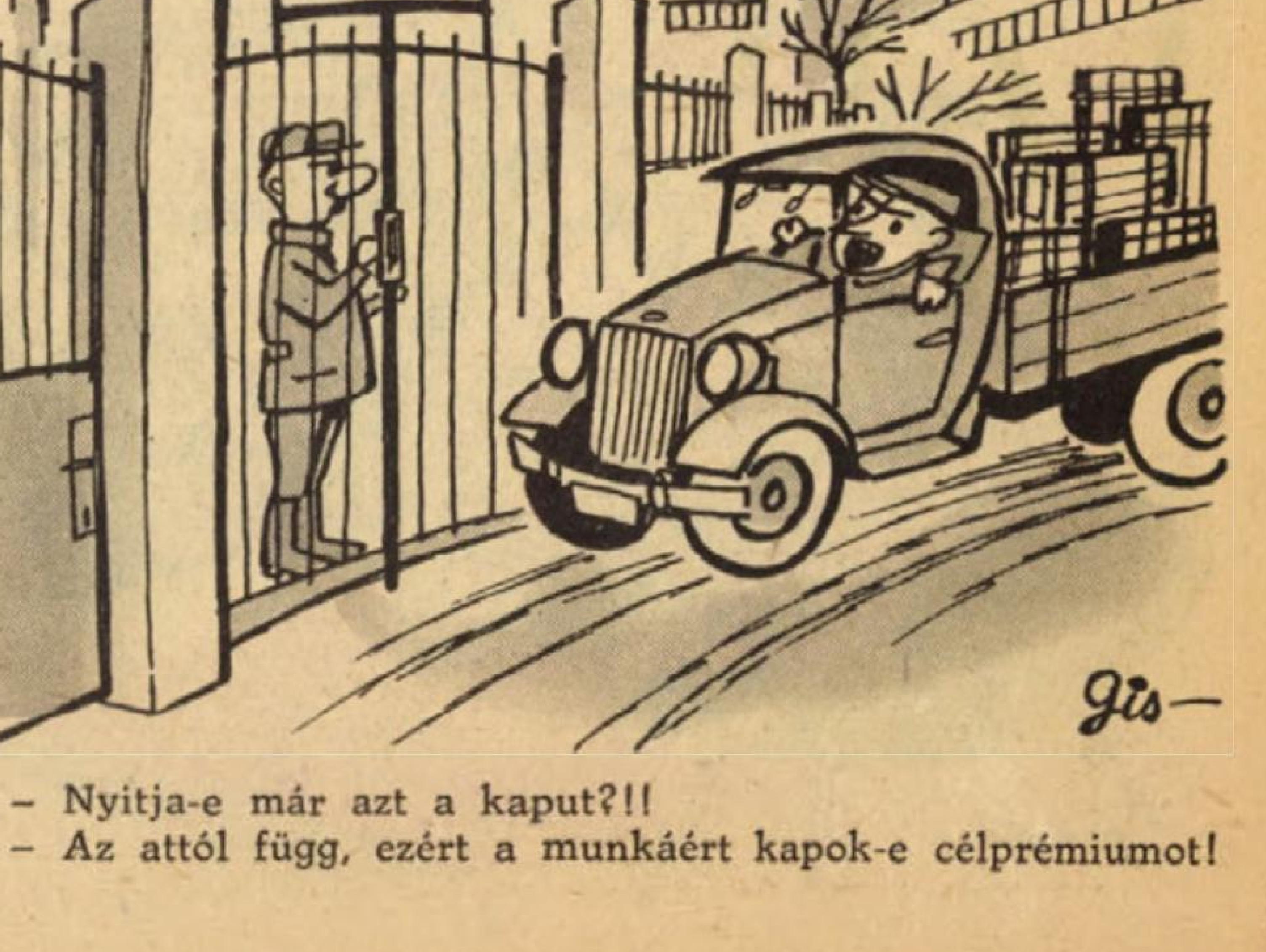

– Nyitja-e már azt a kaputʔ!!
– Az attól függ, ezért a munkáért kapok-e célprémiumot!

Könyvkirakat, 1960...

Toncz Tibor rajza

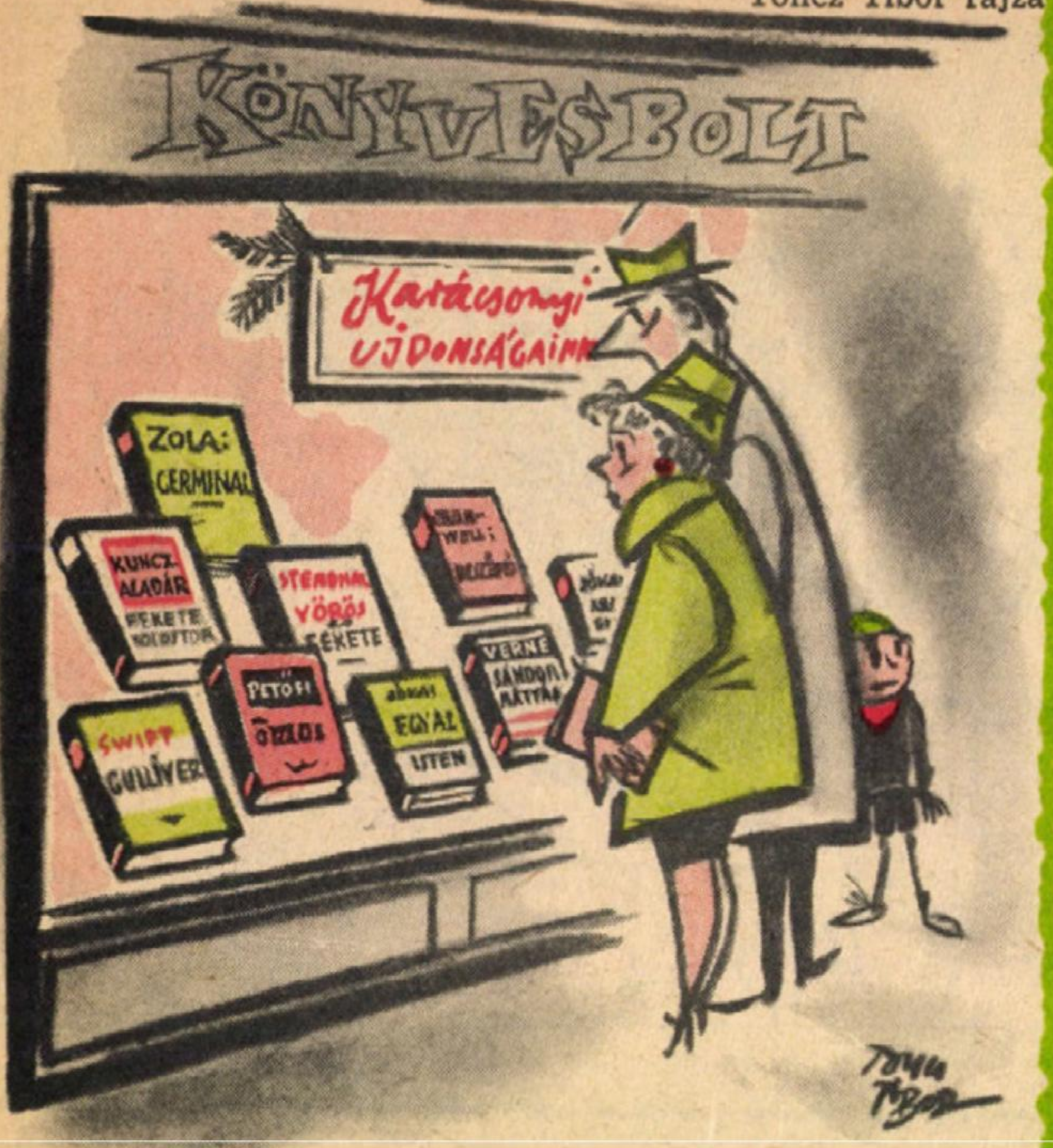

—Mondd, apukám! Csak a halottak írnak?

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

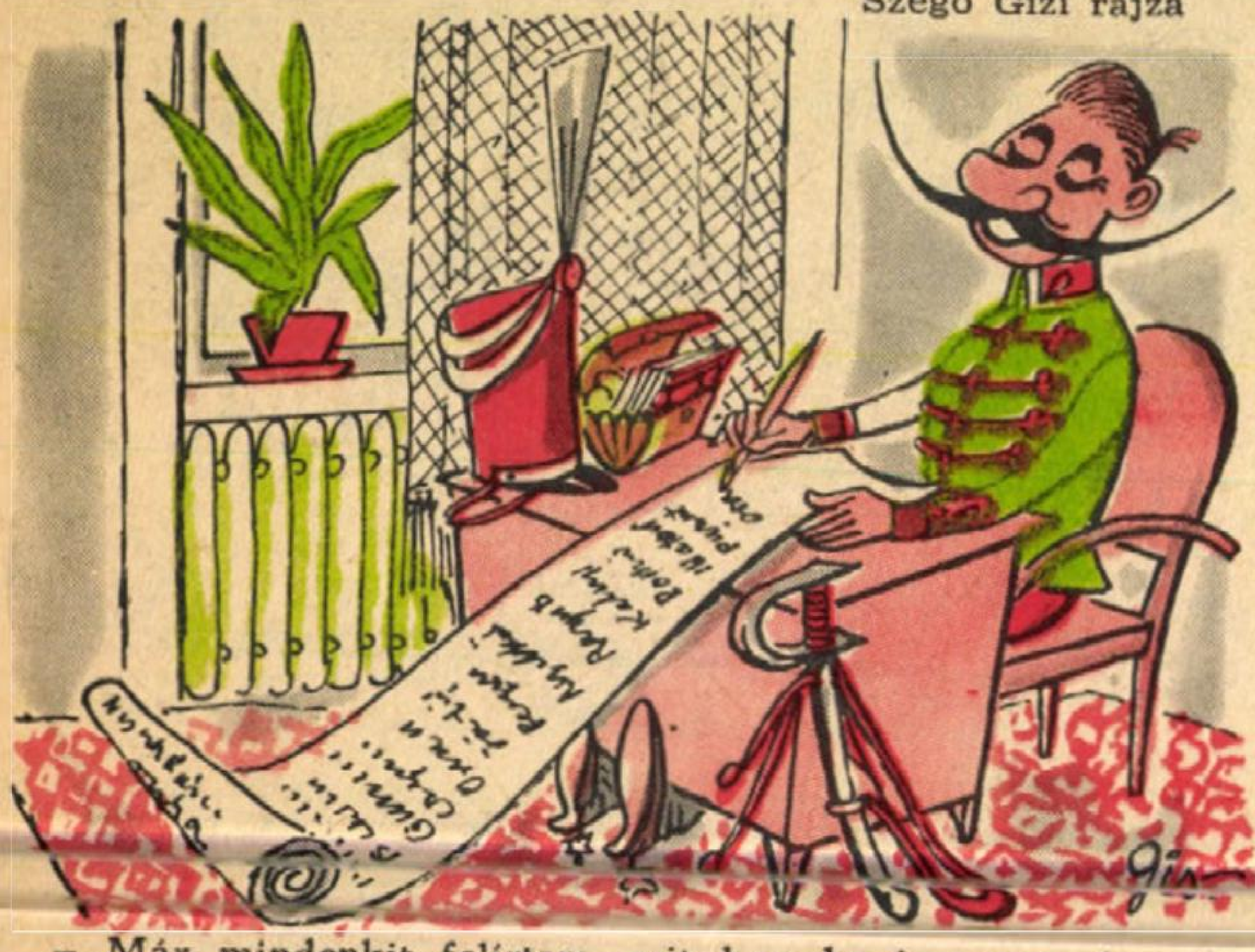

– Már mindenkit felírtam, mit kap karácsonyra, és még mindig maradt egy csomó pénzem!

Dramaturgián

Mészáros András rajza

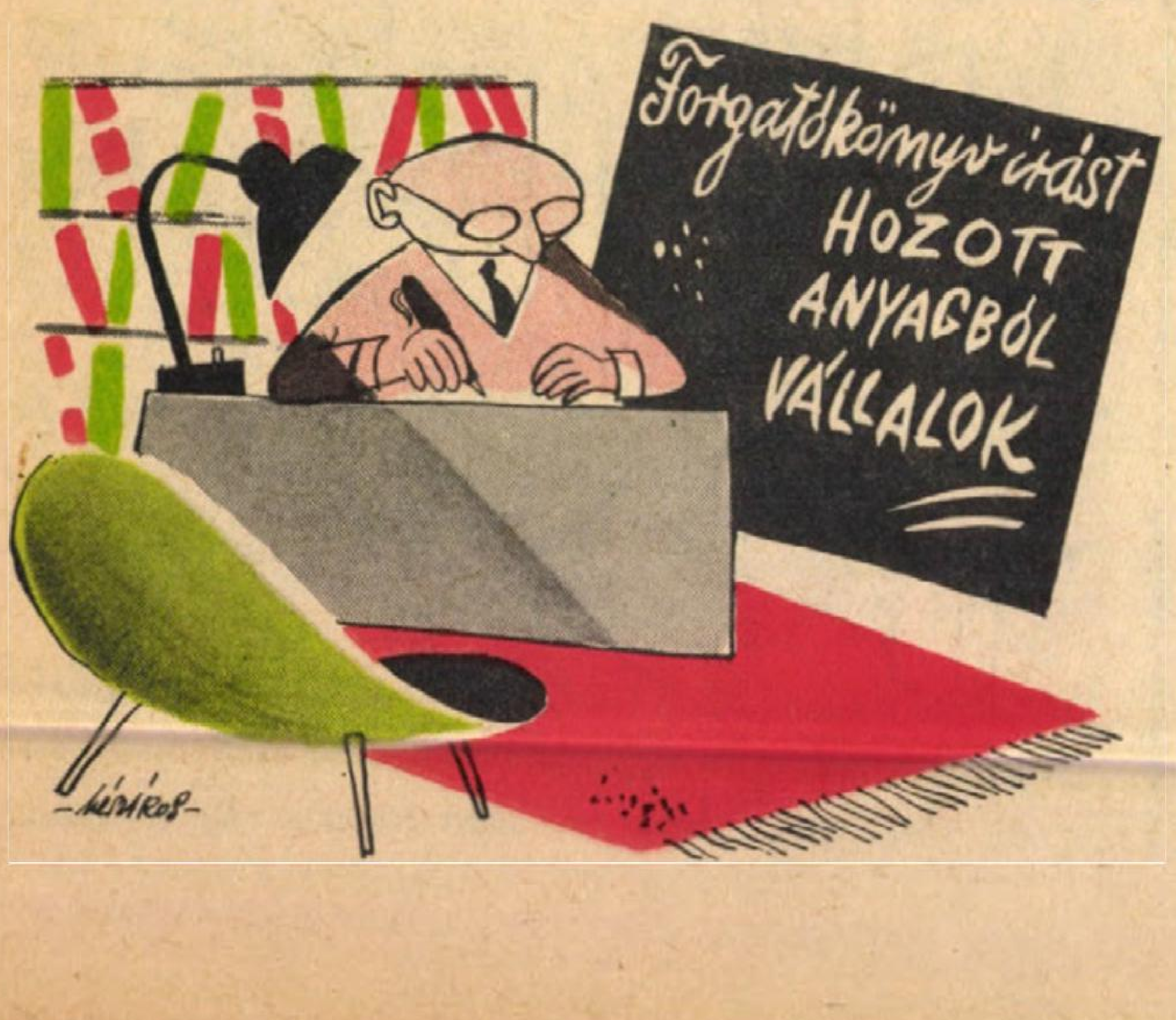

BÜNTETÉS

Kedves Kartársak!

Lássuk be: mindannyiunknak része van abban, hogy ez a helytelen vonzalom lábrakaphatott Molnár művezető kartárs és Hudek Ilona szövőnő között.

Felelősség terheli elsősorban is a személyzeti osztályt, amiért Hudek Ilona szövőnőt a nős Molnár kartárs részlegébe állította. Hogy amúgy is hetvennyolc nő dolgozott már a szövő I-ben? Tehát nem értik, miért ne helyezhették volna oda pont a hetvenkilencediket? Ez nem dialektikus gondolkodás, kartársak. Jól tudjuk, hogy a mennyiség bizonyos fokon minőségbe csap át. Nos, jelen esetben éppen Hudek Ilonánál történt ez a minőségi átváltozás. A hetvennyolc nő még közönyös volt Molnár kartársra, de a hetvenkilencedik már nem. Tehát szögezzük csak le a személyzeti osztály felelősségét.

Felelősség terheli természetesen a KISZ-t is. Hudek Ilona KISZ-tag. Miért nem bízta meg az ifjúsági szervezet elegendő feladattal? Így Hudek Ilonának nem maradt volna ideje bűnös gondolatok táplálására. Hogy részt vett az énekkarban, a színi-együttesben, a pingpong csapatban? És szombatonként kijárt építeni Lágymányosra? Akkor viszont épp az a baj, kartársak, hogy túl sok társadalmi munkával halmozták el, és ez elől keresett menedéket és örömet ebben a helytelen érzésben. Szögezzük hát csak le a KISZ felelősségét.

Felelősség terheli természetesen a nőbizottságot is. Az ő feladatuk lett volna tapintatos, finom szavakkal alaposan leszidni, lehordani Hudek Ilonát. Hogyan sejthették volna, hogy másért is sétálgatnak éjfélig együtt, mint hogy Molnár művezető kartárs megmagyarázza a gép kezelését? Ez tökéletesen igaz. De mire való akkor a finom női megsejdítés? Szögezzük hát le, hogy felelősség terheli a nőbizottságot is.

Az idő rövidsége miatt nem térek ki részletesen az üzemi Vörös Kereszt, a KST, a Filmbarátok Köre, a Bélyeggyűjtők Klubja, a Természetjárók mulasztására, de nyugodtan leszögezhetjük az ő felelősségüket is. Mint ahogy minket, a szakszervezeti bizottságot is felelősség terhel azért, mert nem figyeltünk fel idejében arra, vajon miért táncol minden üzemi mulatságon Molnár kartárs kizárólag Hudek Ilonával? Öt évig csupán arra gondoltunk, hogy Molnár művezető kartárs társadalmi munkában is javítja kapcsolatát a beosztott dolgozókkal. Érett, meglett ember, kétgyerekes családapa létére nem átallott egy beosztottjához, egy tapasztalatlan fiatal lányhoz közeledni, s annak hiszékenységét fondorlatos módon kihasználni. Íme, a felelősök hosszú sora, kedves kartársak! Maradhat ez a dolog megfelelő intézkedés nélkül, kedves kartársak? Nem! Javasolom ezért, hogy Hudek Ilonát helyezzük át a vállalat albertirsai telepére. Köszönöm, kartársak.

Kertész Magda

A hentes rémes álma

Gerő Sándor rajza

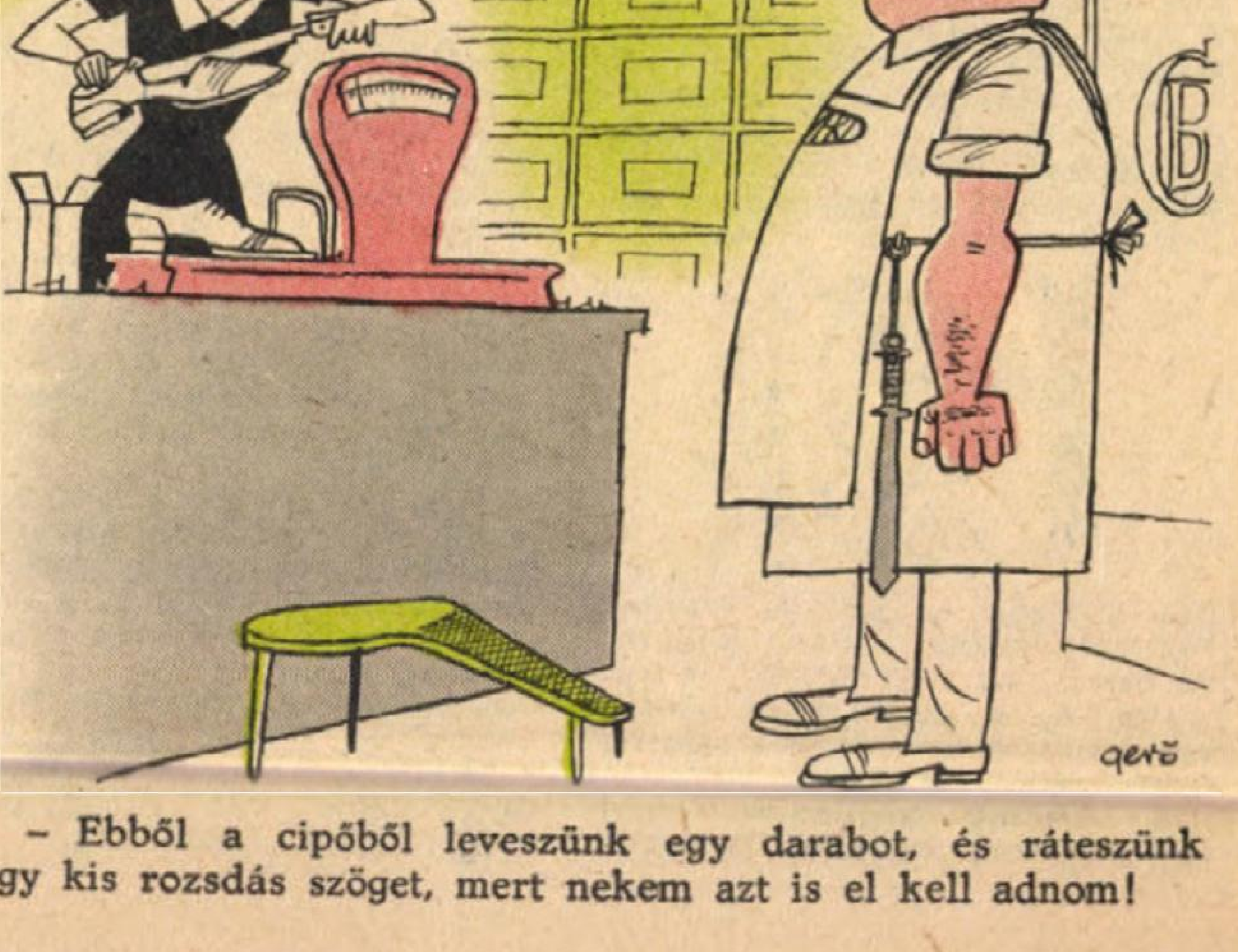

– Ebből a cipőből leveszünk egy darabot, és ráteszünk egy kis rozsdás szöget, mert nekem azt is el kell adnom!

Izgalmas mérkőzés

A meccs előtt elterjedt a hír, hogy a nézők olyan lendületes és izgalmas védekezésnek lesznek tanúi, amilyenre még nem volt példa a gólnélküli mérkőzések történetében.

Már az első percekben kiderült, hogy ennek a híresztelésnek van alapja.

A centercsatár a kezdőrúgást hátrarúgta a kapusnak, aki percekig dédelgette a labdát. Végre odagurította a középhátvédnek, aki briliáns technikával visszarúgta a kapusnak, ő pedig a jobbhátvédnek továbbította. A játékos körülnézett, és mivel az ellenfél csatárai közeledtek, ráült a labdára. Elővette a sportlapot, és elolvasta a „Húzzák az időt" című szakcikket. Öt percig ült a labdán, de a játékvezető nem vette észre. Azután eltette az újságot, és taccsra rúgta a labdát. Az ellenfél balfedezete a partdobást nem a pályára, hanem a nézők közé dobta. A bíró nem vette észre. Tíz perccel később a rózsaszín mezű csapat balösszekötője véletlenül az ellenfél kapuja felé eresztett meg egy vérszegény lövést. A labda nem ért el a gólvonalig, de mégis megijesztette a kapust, akitől a csatár bocsánatot kért.

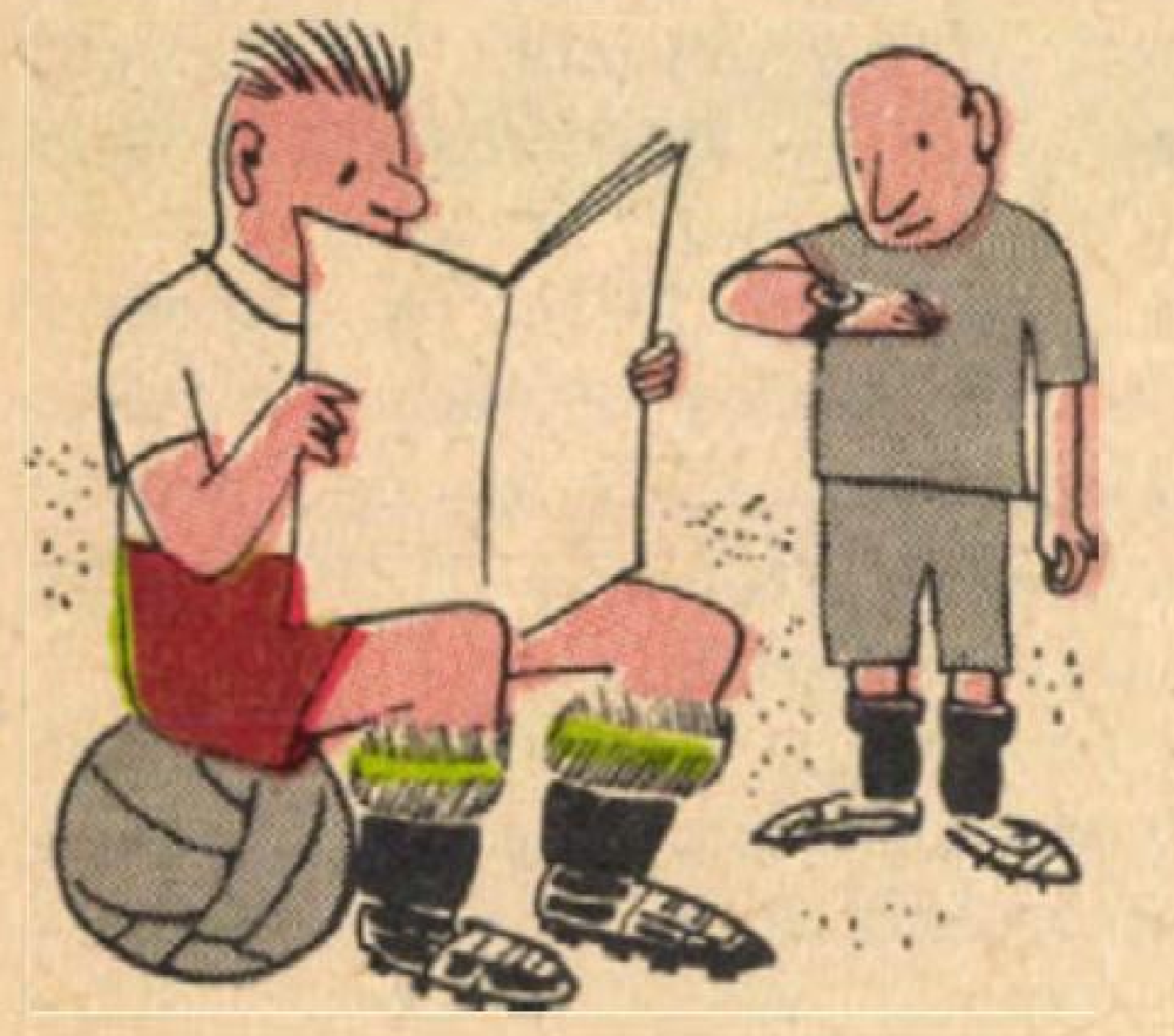

A félidő második felében Branyiga II. egy zsákba varrta a labdát. A játékvezető nem vette észre, de a közönség füttykoncertjére felfigyelt, és miután felhasította a zsákot egy ollóval, figyelmeztette Branyigát, hogy amennyiben még kétszázszor hasonló sportszerűtlenséget követ el, beírja őt a noteszébe.

A félidőben az edzők figyelmeztették a játékosokat a védekezés fontosságára. Ennek meg is volt a foganatja, mert az első húsz perc azzal telt el, hogy a játékosok a pálya közepén kezdőrúgás helyett huszonegyezni kezdtek. Amikor az MLSZ táviratilag figyelmeztette a bírót, hogy a televízió közönsége nem látja a lapokat, erélyes füttyel véget szakított a kártyajátéknak.

Ezután döbbenetes pillanat következett. A mályvaszínűek jobbszélsője lerohant, a tizenhatosnál elvesztette ugyan a labdát, de ő labda nélkül tovább rohant a kapu felé, és hálót ért. A bravúrt nagy tapssal jutalmazta az álmából felébredő nézősereg.

Egy perccel később a mályvaszínűek taccsot erőszakoltak ki, majd csodálatos irammal egészen a félpályáig jutottak el, ahol bravúros technikával megpihentek. Így ment ez mindaddig, amíg a bíró sípja a mérkőzés végét jelezte.

A mezőny legjobb embere Beigli I. volt, akinek sikerült agyafúrt testcseleivel elérni, hogy egyszer se találkozzék a labdával.

Palásti László

Téli pihenő

Szegő Gizi rajza

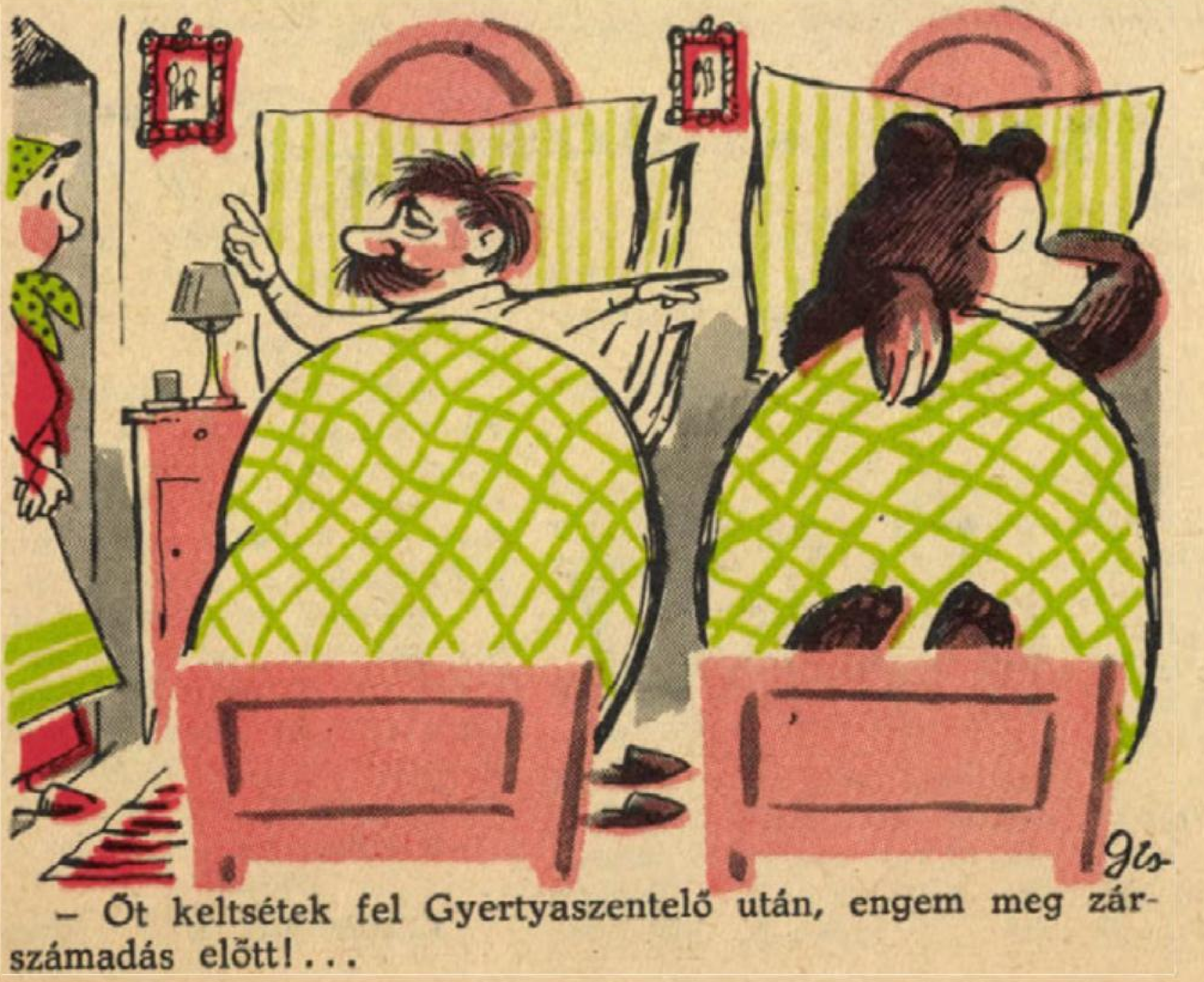

– Őt keltsétek fel Gyertyaszentelő után, engem meg zárszámadás előtt! . . .

Változnak az idők

Gerő Sándor rajza

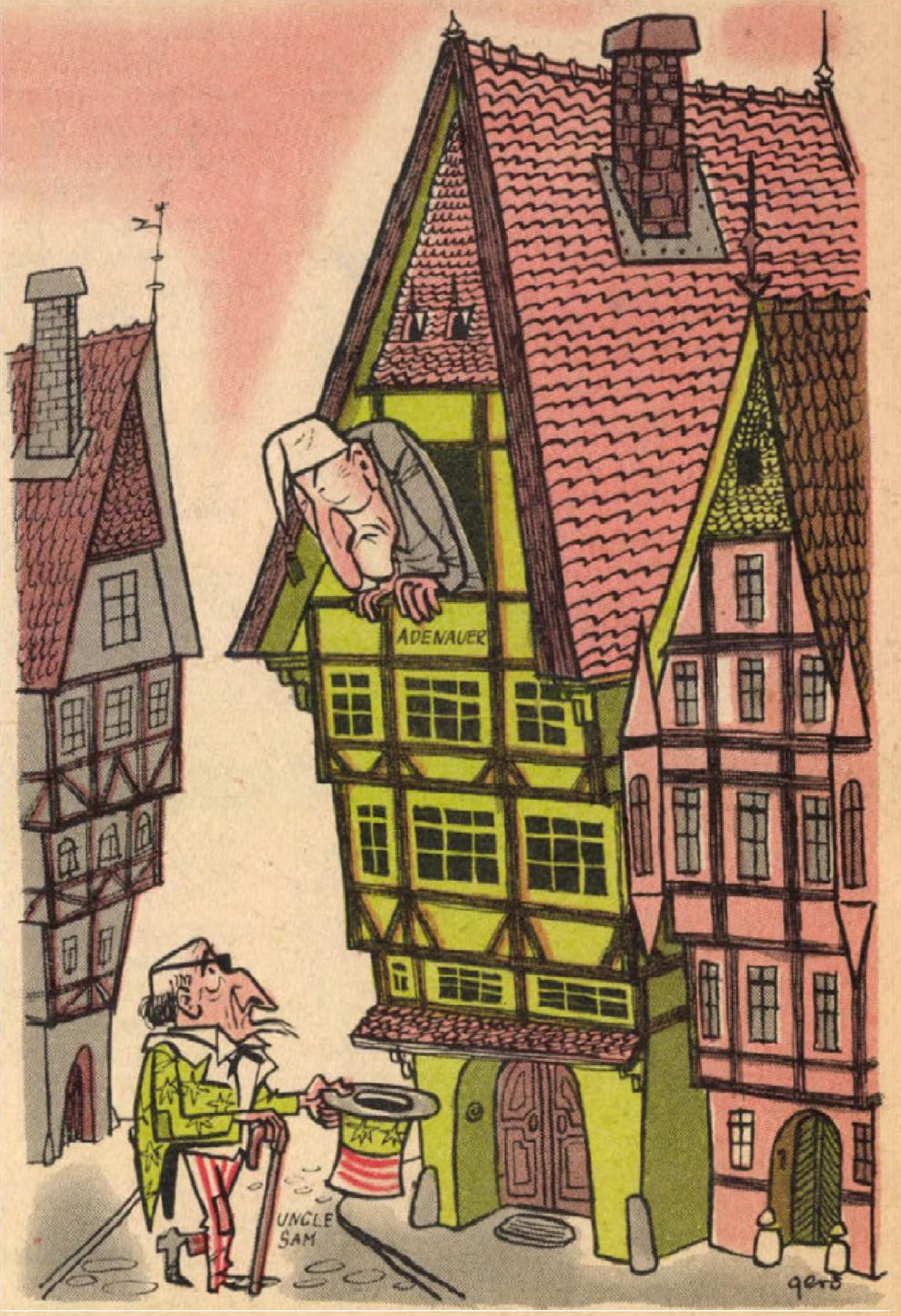

Adenauer: Jöjjön pénteken!

Kulturális értekezlet után

Szűr-Szabó József rajza

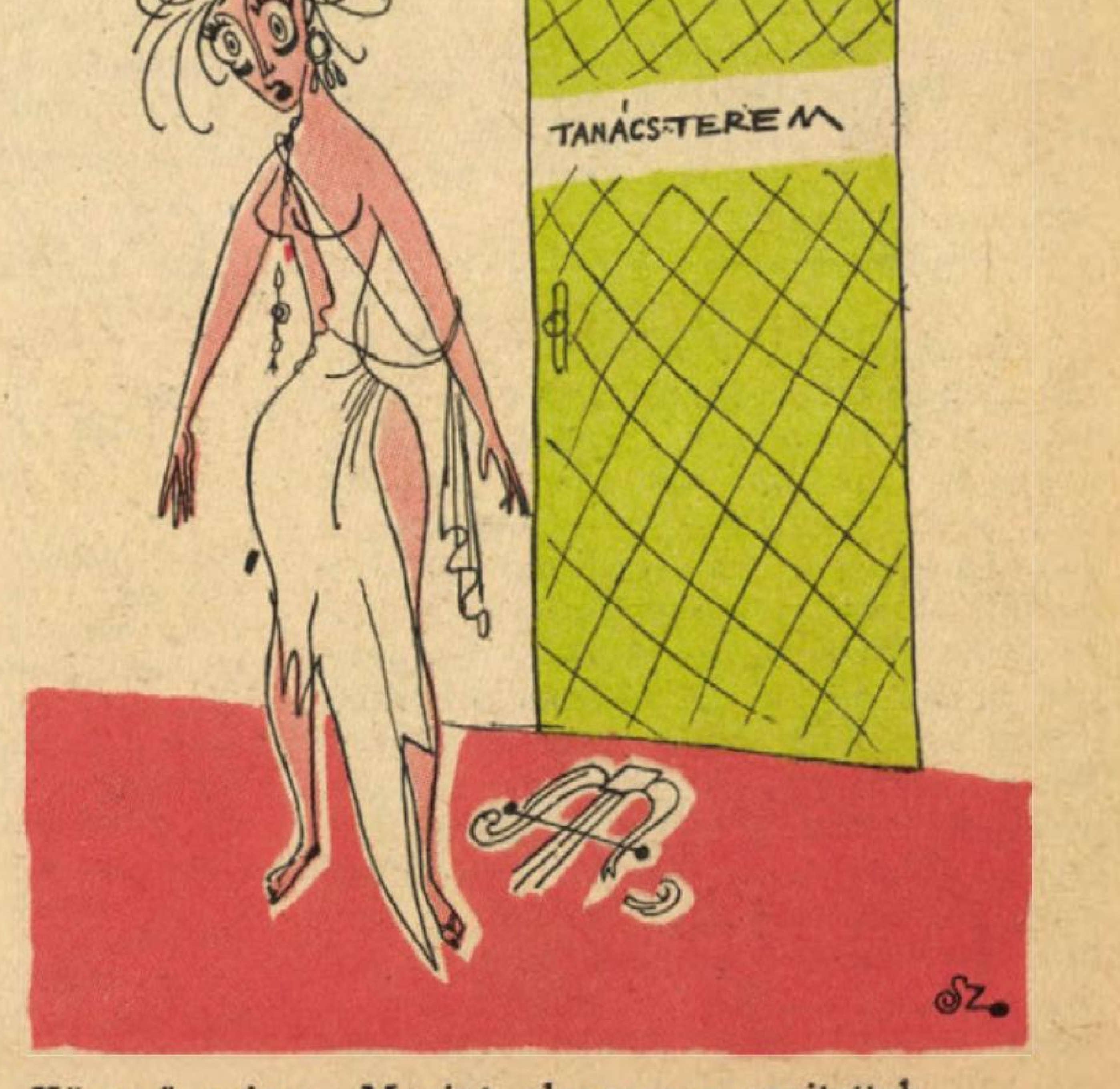

Könnyű múzsa: Megint alaposan megvitattak . . .

GARFUNKEL OPERETTET ÍR

Garfunkel egy csomó kéziratpapír fölé hajolva mélázott, kezében írásra kész töltőtoll.

– Miért nézel olyan hülyén? – kérdeztem tapintatosan, miközben leereszkedtem mellé.

– Darabot írok! – mondta dacosan. – Mindenfelől hallom, hogy mai tárgyú magyar drámákra van szükség. Elhatároztam, hogy írok egy mai tárgyú drámát, három felvonásban, cselekménnyel. Ez a minimum, amivel tartozom a magyar kultúra ügyének.

– Témád van?

– Hogyne! Megírom a Romeo és Júliát.

– Nekem úgy tűnik, mintha azt már megírták volna – mondtam szerényen, de Garfunkel fölényesen legyintett.

– Nem számít. Mindent meg lehet írni többször is, csak más korba és miliőbe kell helyezni. Tulajdonképpen az egész világirodalomban összesen három eredeti drámai történet van. 1. Egy csomó embernek rosszul megy a sora, de később jobban. Ez az ótestámentum. 2. Valaki meghal egy eszméért, de cserben hagyják. Ez az újtestámentum. 3. Egy fiatalember szeret egy lányt, de a szerelemnek akadályai vannak. Ez a Romeo és Júlia. Ez utóbbit többnyire operettnek szokás megírni...

– Hát akkor nem is zavarlak... – mondtam, de Garfunkel visszanyomott a székbe.

– Várj, kérlek, tanácsot szeretnék tőled kérni. Mit gondolsz: jó darabot írjak vagy rosszat? Ugyanis, mind a kettőnek megvan az előnye. Ha rossz darabot írok, letol a kritika, viszont bejön a publikum. Ha jó darabot írok, nem jön be a publikum, viszont megdicsér a kritika. Mit gondolsz? Írjak esetleg egy közepes operettet, a kockázatok kizárásával? Mit csináljak?

– Én tudnék neked ajánlani valamit...

– Köszönöm, ne folytasd, igazad van. Operettet írok, mert erre van a legnagyobb szükség: ez megkedvelteti a szerelmi életet a dolgozók széles tömegeivel. De van itt egy bökkenő: tudod, miért nem ír minden ember operettet Magyarországon?

– Fogalmam sincs róla.

– Mert ma a szerelmesek között nincsenek akadályok. Manapság, ha két fiatal megszereti egymást, perceken belül összeborul. Nincsenek távolságok. Minél nagyobb a távolság két szerető szív között, annál több előadást ér meg az operett. Főherceg és táncosnő, parasztfiú és grófkisasszony, vezérigazgató és gépírólány. Ez volt az igazi. Abból a távolságból, amely ma az igazgató és titkárnője között van, nem lehet operettet írni... Persze, szegény írók próbálják erőltetni a dolgot: deklasszált lány és KISZ titkár, ateista élmunkás és klerikális beállítottságú gebines lány stb. De hát ki nem látja már az első percben, hogy a szerelem elsöpri ezeket az akadályokat... Sajnos, nehéz időket élünk! Hol lehet ma két szerelmes közé olyan akadályokat gördíteni, hogy az három felvonáson keresztül tartson?! Mi lesz itt még az osztálynélküli társadalomban, te jó isten!

– Nézd, Garfunkel – mondtam –, ne erőltesd a dolgot. Ha nem megy, ne írd meg a Romeo és Júliát. Írd meg az ótestámentumot.

– Ne ízetlenkedj, kérlek, ahelyett, hogy segítenél... – Elgondolkozott. – Mit szólnál ahhoz, ha egy Pesten élő néger pincér beleszeretne egy volt grófnőbe, aki bedolgozó egy szövetkezetben...

– Szerintem, a grófnő a nyitány után rögtön igent mondana a néger fiúnak. Tudod, mit keres ma egy pincér?

Újból menni akartam, de Garfunkel kétségbeesetten kapaszkodott belém.

– Ha elengedsz – szóltam –, adok egy tippet. A téma a következő: Egy fiú szeret egy lányt, de az nem szereti viszont, mert mást szeret. Ez az akadály...

Garfunkelnek felcsillant a szeme, lelkesen hadarta:

– A fiú megmenti a lány életét a második felvonás végén, és a harmadikban minden rendbe jön. Óriási! Lélektani operett. Már írom is... Kapsz húsz százalékot a tantiemből... viszont...

Nem hagytam a mondatot befejezni:

– Nem kell a húsz százalék. Megelégszem azzal a tízessel, amit most kölcsön akarsz kérni. Kvittek vagyunk!

Felugrottam, és elmenőben még hallottam, amint Garfunkel keserűen morogta maga elé:

– Ezért nincs irodalom...

Gádor Béla

Lakájok lázadása

Új és „izgalmas" téma foglalkoztatja az angol közvéleményt. A királyi család elbocsátott cselédeit egyszerre megszállta az ihlet, tollat ragadtak, és megírták szenzációs memoárjaikat az amerikai, francia, sőt angol lapoknak. Thomas Cronin, Margaret hercegnő komornyikja kezdte a sort. Mint írásaiban elmondja, „nem fért össze" az új férjjel, Armstrong-Jones volt fényképésszel, ez késztette amerikai emigrációba és memoárközlésre. Cronin sikereit és keresetét megirigyelte egy újonnan elbocsátott fiatal komornyik, bizonyos David Payne. Ő is felcsapott írónak. Az egyik párizsi lap kezdte el emlékiratainak közlését. De a második folytatás egyelőre késik, mert az angol bíróság letiltotta az emlékiratokat, azzal az indokolással, hogy minden alkalmazott, aki a királyi családhoz szegődik, hallgatási fogadalmat ír alá. David Payne méltatlankodik és kivándorlással fenyegetőzik. „Húszezer dollártól esek el" – nyilatkozott. Egy harmadik alkalmazottat is elkapta az alkotási láz. William Ellis, a windsori kastély volt gondnoka szintén érdekes feljegyzésekkel rendelkezik és azokat nagyobb összegért hajlandó a szenzációéhes sajtónak átengedni.

– Ha ez így megy tovább – sóhajtott fel egy konzervatív angol lap –, maholnap a lakájok többet keresnek, mint az uralkodók.

A sanzonénekesek alkonya

Párizs művészi életének egyik jellegzetessége a sonzonénekes. Kabaréban, zenés vendéglőben, a rádió mikrofonja és a televízió képernyője előtt az énekesek dalban számolnak be a közélet eseményeiről. Természetesen ilyenkor nem takarékoskodnak az iróniával és a szatírával. Ezeket a kuplékat a legtöbbször rögtönzik, hogy lépést tartsanak az eseményekkel.

A francia kormány új intézkedése komoly változást jelent a sanzonénekesek működésében. Elrendelték, hogy ezután az időszerű kérdésekkel foglalkozó dalokat előzetes cenzúra alá kell bocsátani. Ez vonatkozik az alkalmi kuplékra is: minden rögtönzést 14 nappal előbb be kell mutatni a cenzúrabizottságnak.

Szonett cserepekben

Virágaimat öntöztem az erkélyen,
amikor észrevettem, hogy lenn
az utcasarkon éppen befordulok
s gondterhelt arccal közeledem.

Felkaptam a legnagyobb virágcserepet
s áthajoltam a korláton,
pontosan kiszámítván, mikor kell
leejtenem, hogy a fejemre essék.

De résen voltam
s mielőtt erkélyem alá értem,
átmentem a túlsó oldalra.

Mert már ismertem magamat,
s tudtam, hogy a saját fejemet
mindig sikerül eltalálnom.

Hollós Korvin Lajos

Ki a felelős?

(Szín: Két férfi ül egy Klauzál téri padon. Este kilenc óra.)

Micisapkás: Higgye el, kizárólag a szülőkben van a hiba. Mert ha az első alkalommal, amikor a gyerek később jön haza, leken neki két pofont, egyet jobbról, egyet balról, megtanulná a rendet az a kölyök. Elnézőek a szülők, így nem csoda, ha terjed a huliganizmus.

Svájcisapkás: Feltétlenül a szülőké a felelősség. Mert micsoda szülő is az olyan, aki nem kéri számon a 17 éves fiától, hogy hol csavarog éjszaka, és mért jön haza hajnalban tökrészegen?!

Micisapkás: Az első alkalommal, mikor a szülők észreveszik, hogy a gyerek lányokkal szemtelenkedik, és tiszteletlenül viselkedik az idősebb emberekkel, teljes szigort kellene alkalmazni. Higgye el, akkor sohasem lenne a gyerekből huligán!

Svájcisapkás: Igaza van. Kedves barátom, ez nemcsak a mi véleményünk. Olvassa el az újságokat, mennyit foglalkoznak a huligánkérdéssel. Minden cikk a szülőket teszi felelőssé. Mi, kollégám, ugyebár, nem tehetünk semmiről!! Munkára fel! *(A közelgő fiatal párhoz lépnek):* Miért szidod az anyámat, mi?!

(Önfeledten garázdálkodnak.)

Galambos Szilveszter

Esti toalett

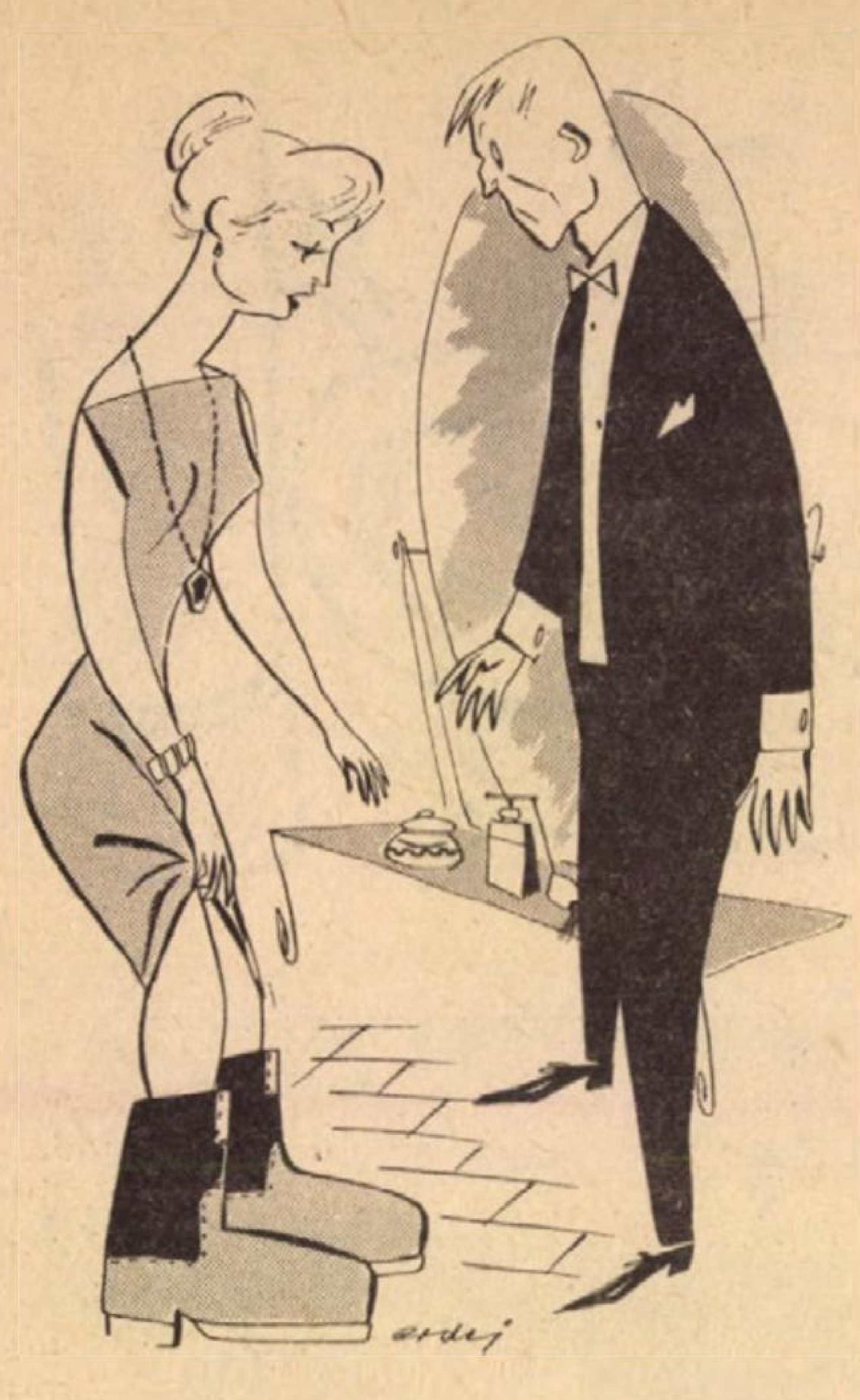

– Kisebb meleg cipőt nem kaptam . . .

Német partraszállás Angliában

(A NATO keretében a nyugatnémet hadsereg támaszpontokat kap Angliában)

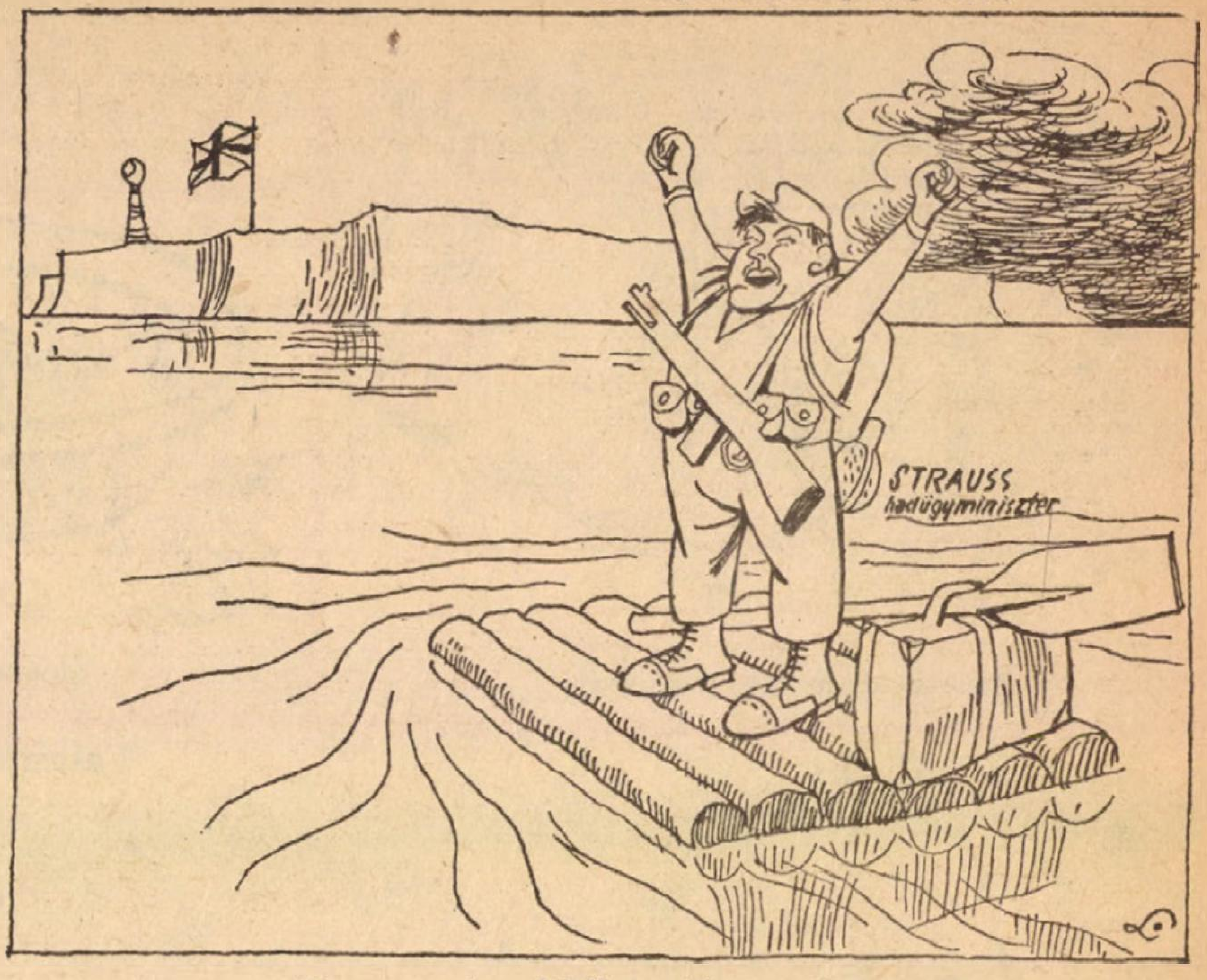

– Ha ezt szegény Adolf megérhette volna . . .

(A Süddeutsche Zeitung karikatúrája)

Tranzisztor-korszak

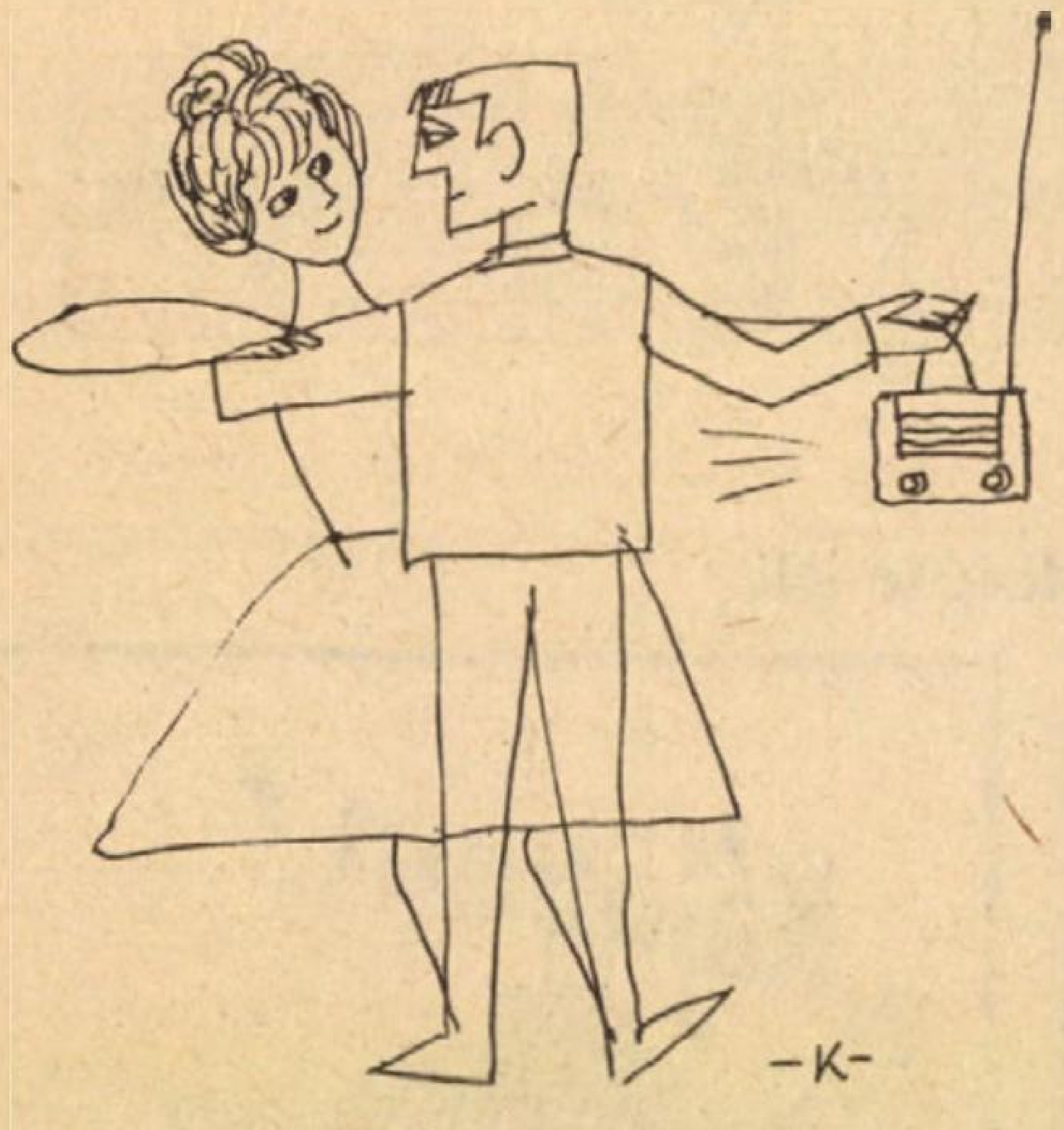

– Most fogjon valami mást!

Gondos munka

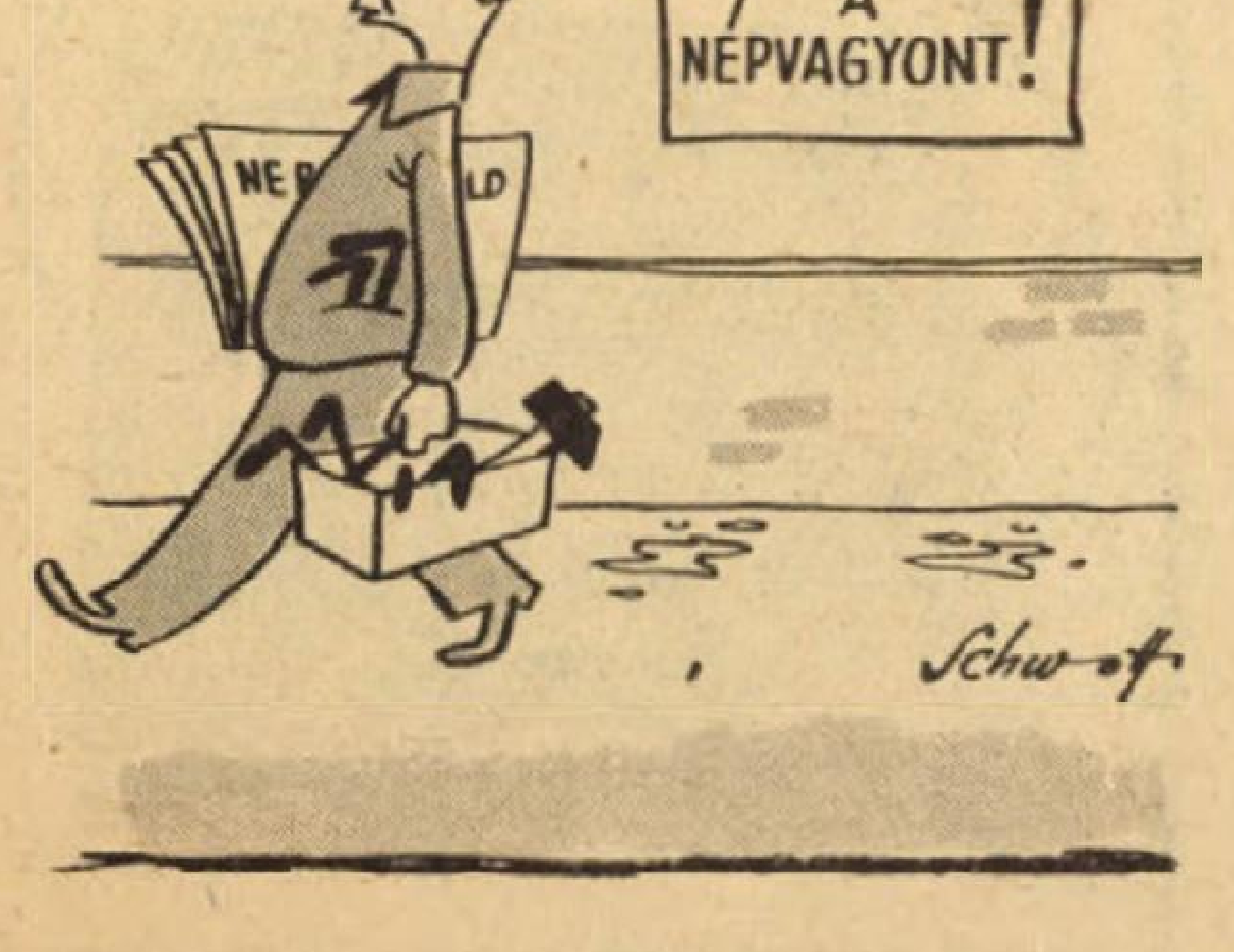

Mircea Crişan:

MAI TÁRGYÚ KÖLTEMÉNY

Az acélöntő folyóiratot olvasott. Szeme fennakadt egy címen: „Téged énekellek, acélöntő!" Ez igen. Büszkeség melege járta át a keblét, íme egy költemény, amely rólunk szól, acélöntőkről. Lássuk hát, miképpen látja életünket a költő. Az első sor:

Téged énekellek, acélöntő!

Sebaj, népdalokban is azonos az első sor a címmel. Lássuk a többit:

Acélöntő, téged énekellek,
Énekellek, acélöntő, téged,
Rólad szól, acélöntő, az ének.

Akár a totóban, minden variáció ki van játszva. Ez egy háromesélyes versszak. No, talán majd ezután következik a mondanivaló.

Vággyal
Szenvedéllyel
Szárnyalón
Énekellek
Téged, s munkád, mit végezned kellett.

Na a munkáig már eljutottunk.

Nem vágyom Parnasszusra s babéridra
Pegazusomat fékentartom sörényénél
fogva, az örvény-forgatagban
sajkám hullámhegyre szökken
s múzsám beltüze éget . . .

Ó, a szerencsétlen. Közel ülhetett a Siemens–Martin-kemencéhez.

Ah, szárnyakat kapott munka,
ah, áldott munka,
téged énekellek
acélöntő-munka,
Munkája az acélöntőnek
Téged énekellek
Vággyal
Szenvedéllyel
Szárnyalón
énekellek téged.

Istenkém, csak már énekelnéd, amit énekelsz!

És téged, acélöntő,
téged énekellek,
rólad szól, acélöntő, az ének.

Szegény jó költő! Ennyi énekléstől meg lehet éhezni, be lehet rekedni. Meghívlak holnap ebédre, gondolta az acélöntő. . . . Halló, költő elvtárs! Szóval eljön? Nagyon, nagyon köszönöm, akkor holnap várjuk . . .

– Jó napot!

– Isten hozta nálunk. Rá se rántson, kedves költőm, hogy még üresek a tálak, de előbb előételként egy kis szardíniát eszünk. Bizony, előételként szardíniát, szardíniát bizony, előételnek. Igen bizony, bizony igen. Szardíniát előbb, bizony előbb, azt előbb. Aztán jön a leves. Aztán leves jön. Jön aztán leves. Leves jön aztán. Forró, finom a leves, ami jön aztán. A leves forró, a leves finom, ami jön aztán. Ebédre a leves, forró a leves, finom a leves, aztán a leves, jön a leves. Utána meg pirosra sült, pozsgásra sült sült. Pirosra és pozsgásra, utána meg, leves után, amely forró, finom. Hús a sült, pirosra sült, pozsgásra sült. Legvégül a fagylalt, vaníliás fagylalt, aromás fagylalt, önnek, a költőnek, hideg fagylalt, fagylalt a legvégén, nem az elején, hanem a végén. Meg fogja enni, megenni fogja, enni meg fogja, megfogennija, megnifogenja . . . Ej, a mindenségit, költő elvtárs, már négy óra? Sajnos mennem kell, éjszakás vagyok, költő elvtárs. Itt van magának egy perec ebédre, jó száraz, múltheti . . .

Románból fordította Alföldi Imre

Eredményes nyomozás

Toncz Tibor. rajza

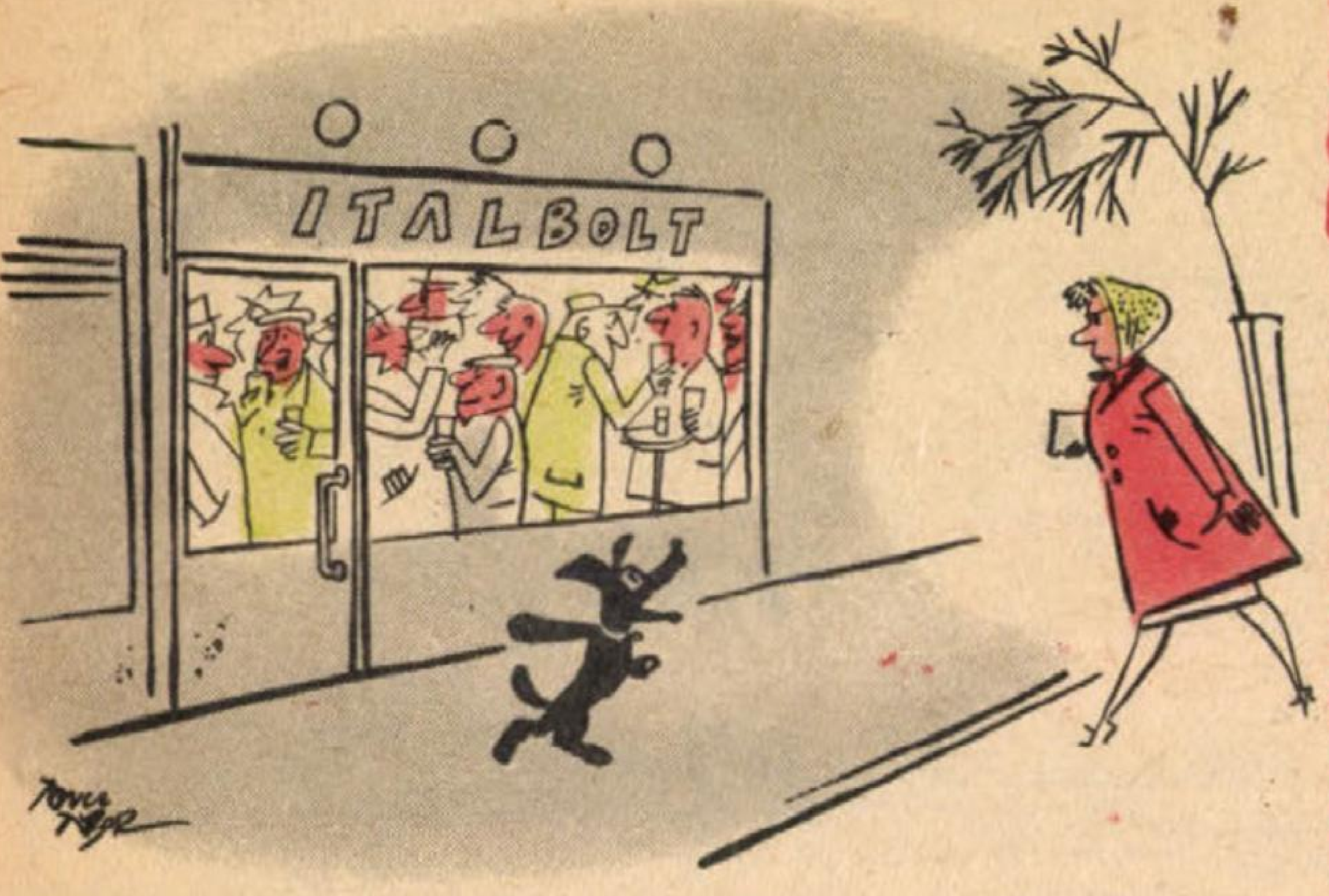

– Ugye, jó orrom volt? Bent van!

Ünnepi ponty

Toncz Tibor rajza

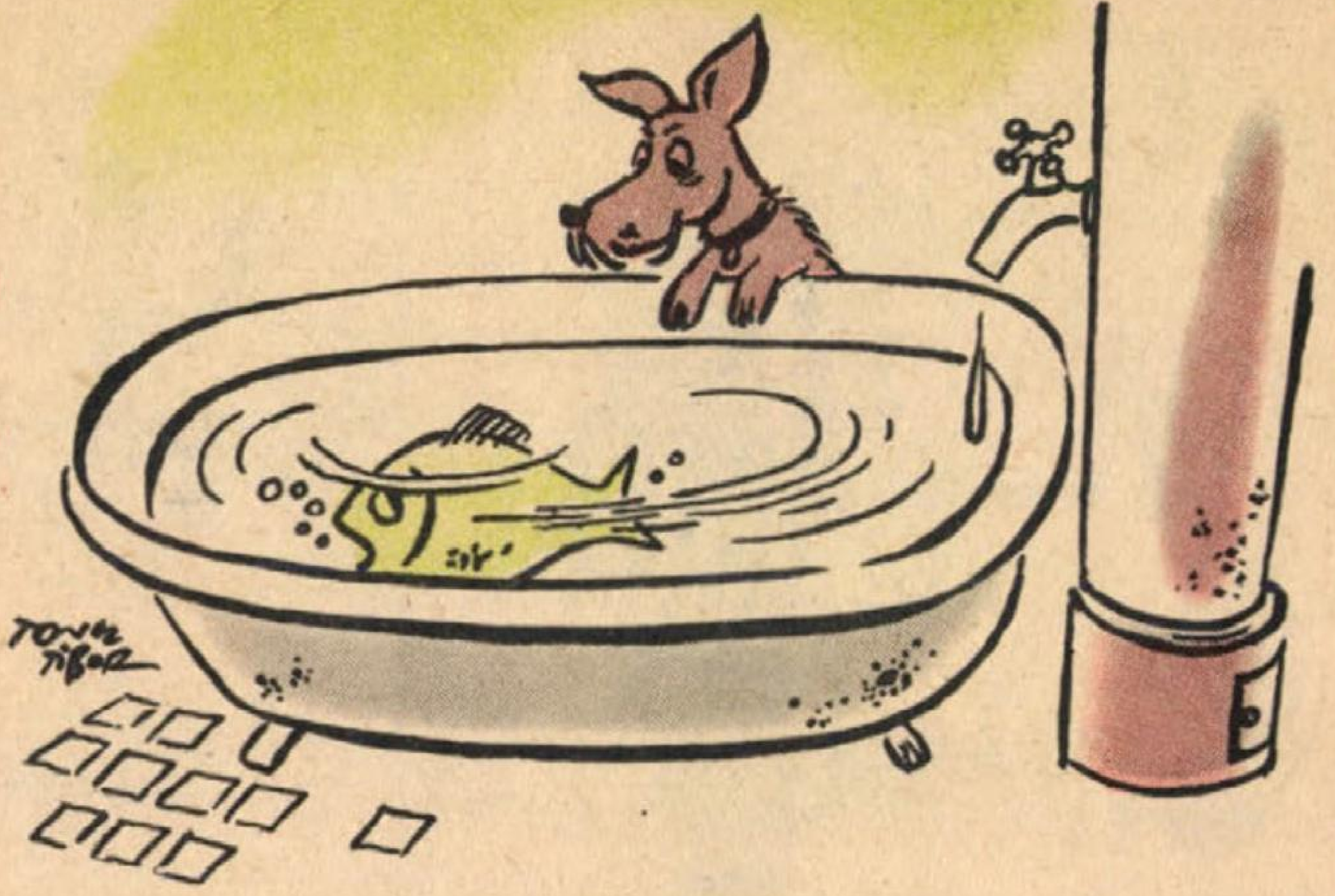

– Mondd, és nem nagyon hideg a víz? : : :

Mai bálvány

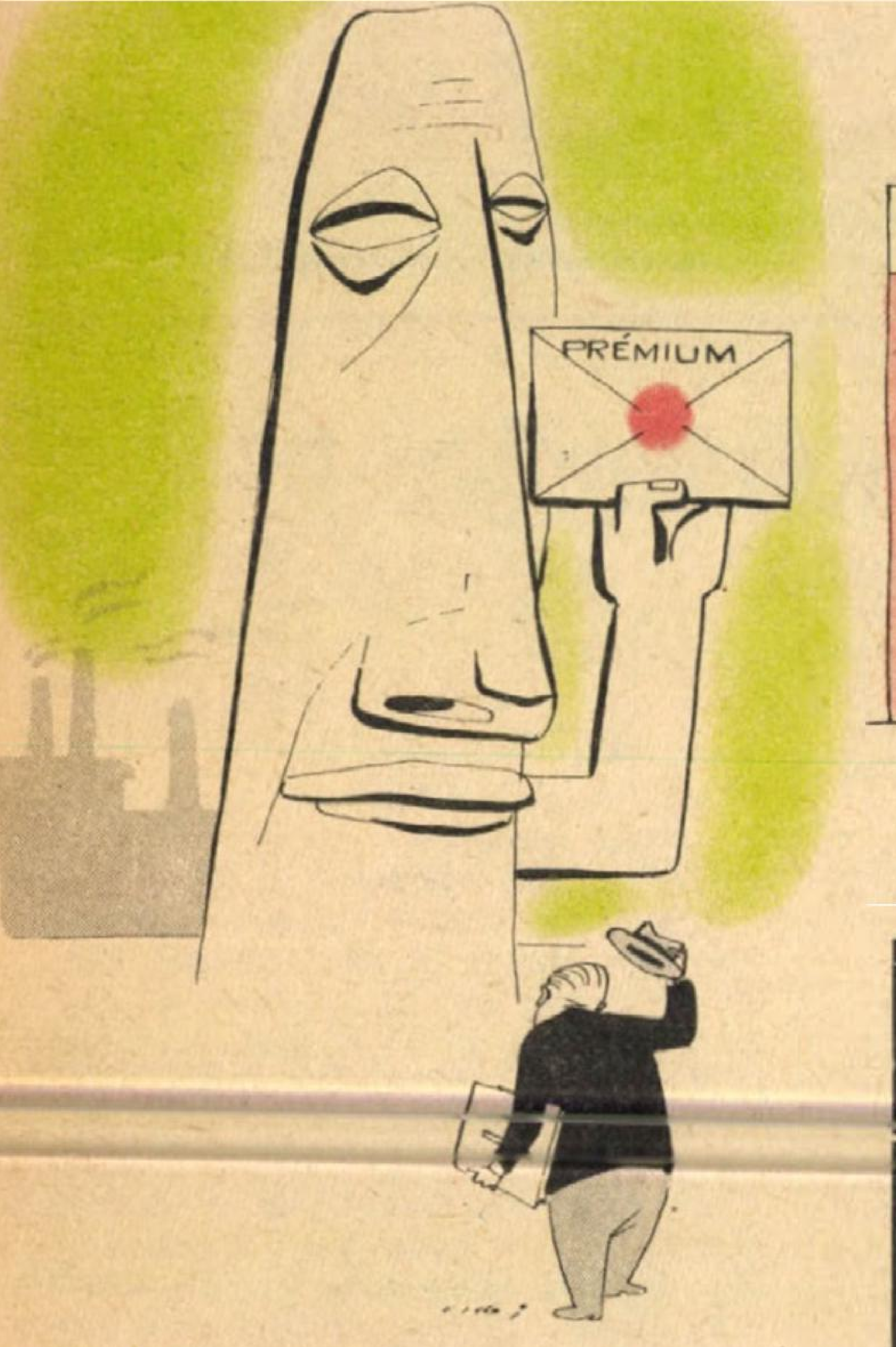

Takarékosság

Réber László rajza

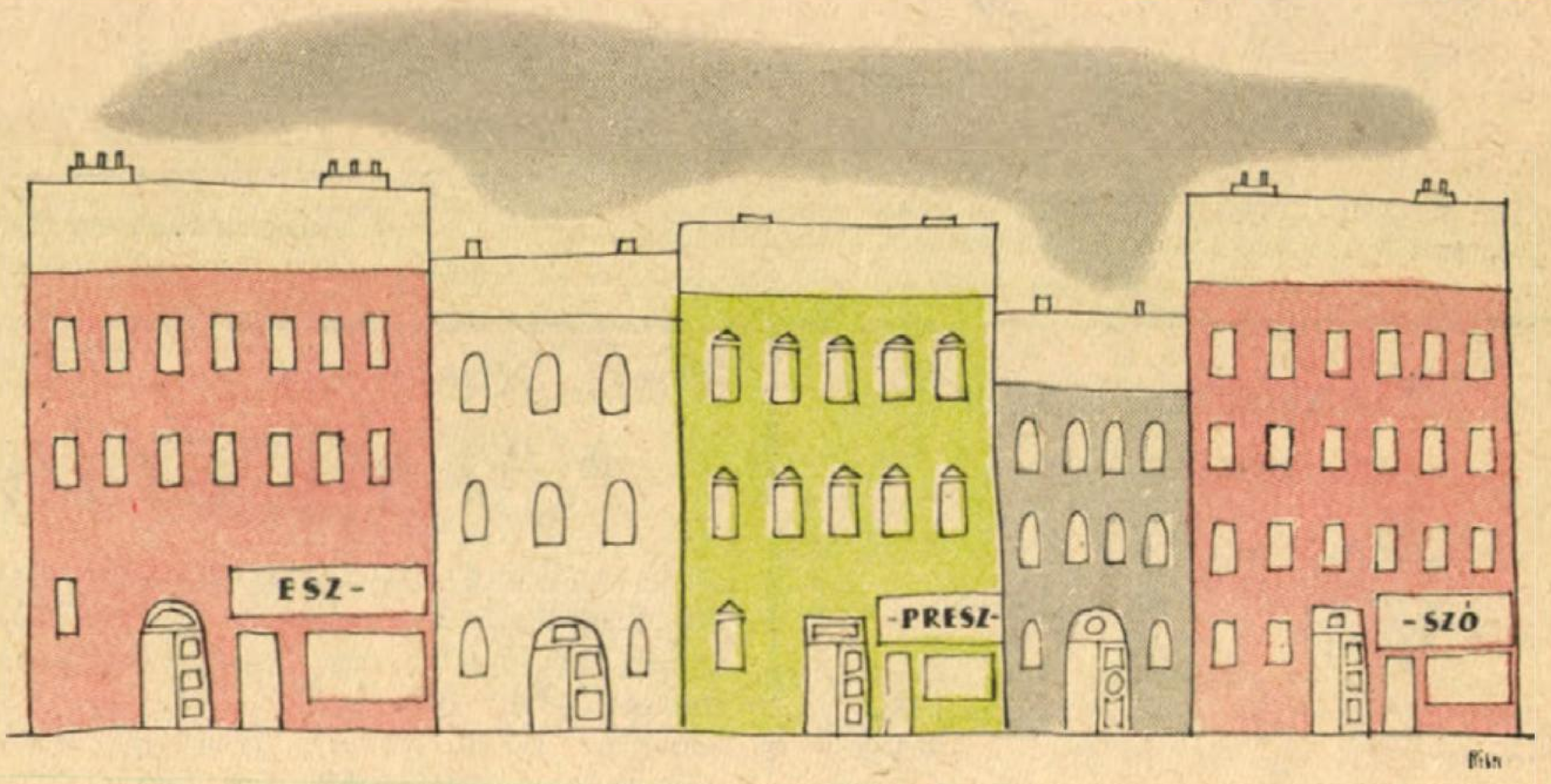

Tanköltemény.

A verőfényes délidőben
Megszokott kép a derűs mából:
Kedves kis gimnazista lányok
Tódulnak ki az iskolából.

Olyan vidáman csivitelnek,
S olyan csapongva, mint a fecskék,
Természetesen legfőbb témák
A felelések és a leckék.

Mit kaptatok fel? — szól az egyik,
Társa mosolyra húzza száját:
Én tegnap, mikor kirándultunk,
Felkaptam anyu sportruháját.

Hidvéghy Ferenc

E heti hirdetéseink

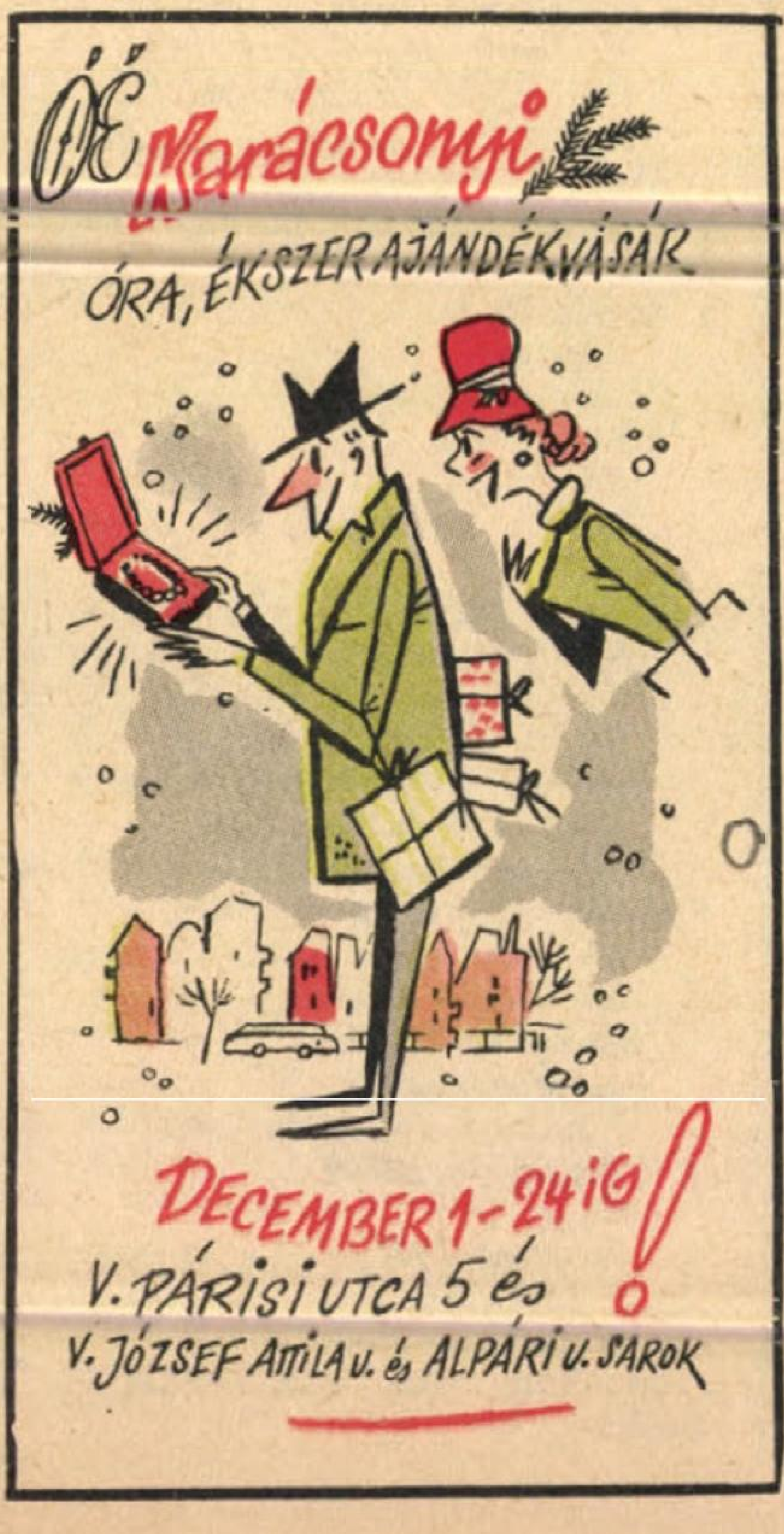
ÓÉ Karácsonyi
ÓRA, ÉKSZERAJÁNDÉKVÁSÁR
DECEMBER 1-24IG!
V. PÁRISI UTCA 5 és
V. JÓZSEF ATTILA U. és ALPÁRI U. SAROK

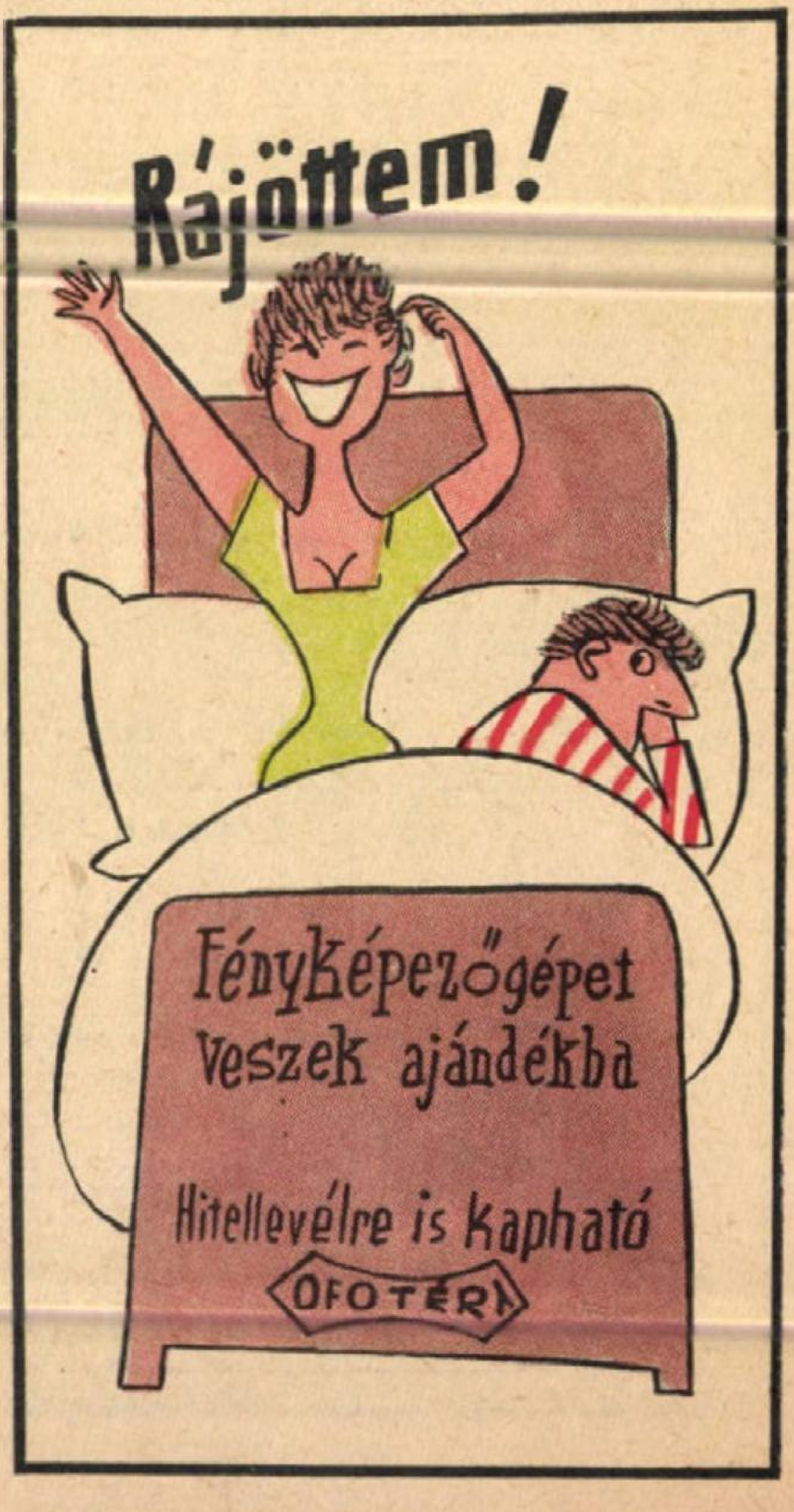
Rájöttem!
Fényképezőgépet veszek ajándékba
Hitellevélre is kapható
OFOTÉRT

Halálforgás

Szepes Béla rajza

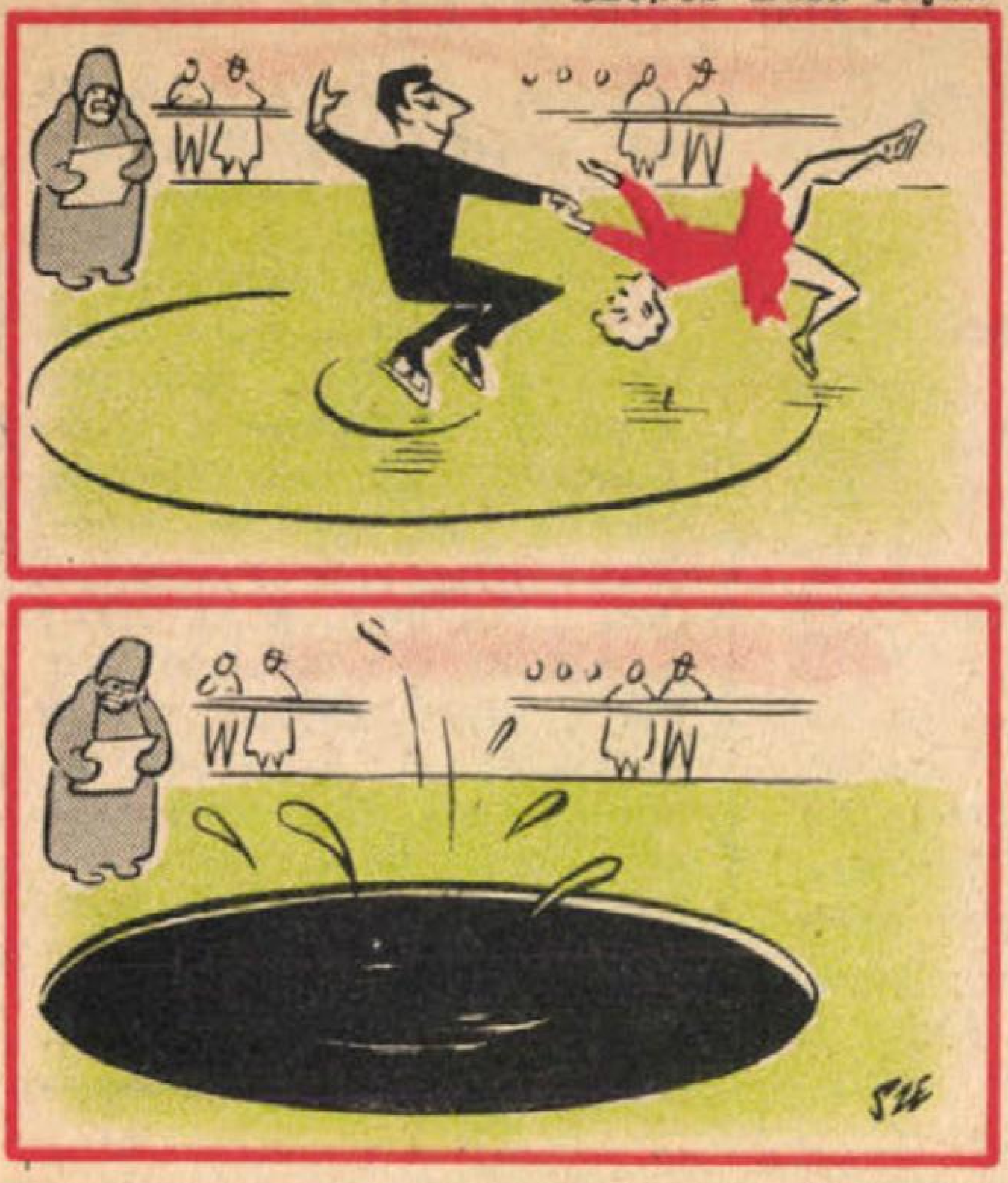

Országúton

Várnai György rajza

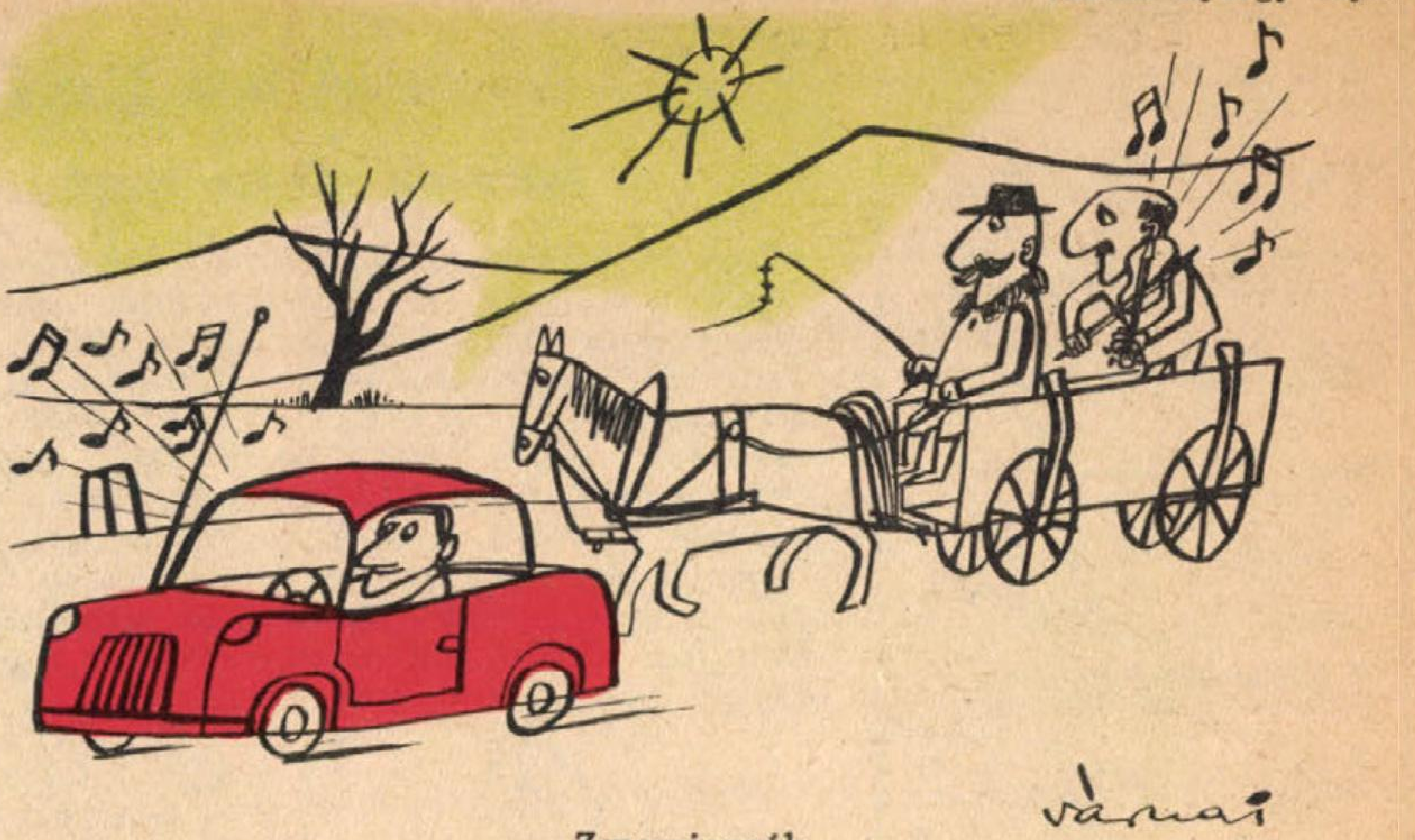

Zenerajongók

Előre gyártott hibák

Délelőtt negyed tízkor befejeződött a „Jó reggelt" című fővárosi estilap szerkesztőbizottsági ülése. Az ülésen egyhangúlag megállapították, hogy a lapban igen kevés magvas riport jelenik meg az üzemek életéből, a tudósítások legtöbbje a félközel-, közel- és távoljövőben gyártásra kerülő árucikkekről, vagy a mosdó hiányosságáról számol be. Ez így nem helyes – állapították meg a szerkesztőbizottság tagjai.

Délelőtt fél tízkor, a szerkesztő szobájába kérette Sóházit, a lap fürge riporterét, és így szólt hozzá: „Azonnal kimégy a Fűrészfoggyárba, ahol magánértesülésem szerint mindenfajta disznóságok vannak. Nézd meg, mint dúl a gyárban a tervszerűtlenség, miért emelkedett az önköltség? Az újításokat, mint hallom, elfektetik, és a munkafegyelem siralmasnak mondható. Öt-hat gépelt oldalt is írhatsz róla a mai számba, ezért máris indulj, a gépkocsi lenn vár."

Délelőtt tíz órakor Sóházi telefonált a Fűrészfoggyárba, és bejelentette látogatását. Tíz óra egy perckor az igazgatóság épületének kistermében így szólt az igazgató néhány sebtiben összehívott munkatársához:

– Újságíró jön. A 12-es műhelyből azonnal vigyenek ki egy csomó vaslemezt az udvarra és szórják szét. Az öltöző ajtaját fordítsák ki a sarkából. Veronka, szaladjon le a konyhába, és egy tucat bögrének csorbítsa ki a szélét! A 7-es műhely bejárata elé ássanak egy lyukat, és ne nézzenek úgy rám, mint bornyúk az újkapura, hanem végezzék el, amit mondtam.

Azzal visszament a szobájába, ahová éppen megérkezett Sóházi, a riporter. Az igazgató szélesre tárt karral sietett hozzá:

– Örülök, hogy maga jött, Sóházi elvtárs! De miért csak egyedül? Fotóst nem hozott? Pedig volna nálunk fényképezni való, isten bizony érdemes volna betenni a lapba! Például a 12-es műhely előtt, éppen ma mentem arra, a vaslemezek ott rozsdásodnak, mint a Csáki szalmája.

Sóházi szerényen sóhajtott és a gyár munkájának tervszerűségéről kezdett érdeklődni. Az igazgató felelet helyett kiszólt az ajtón, és behívatta az időközben odakészített tizenhat munkatársát.

– Menjen végig a gyáron, Sóházi elvtárs, nézzen meg amit akar, és beszélgessen el a szaktársakkal. Én elfogult vagyok a gyár iránt – mosolygott rá önkritikusan –, és még képes volnék eltitkolni valamit.

A tizenhat személy ezután körülvette Sóházit, és elvitte a 7-es műhely elé, ahol egy nagy lyuk volt, ezt megmutatták Sóházinak. Sóházi megpróbált benézni a műhelybe, de nem látott ki az embergyűrűből. Később felfedezték tizenheten, hogy az öltöző ajtaja hibás, és az öltözőben ezért huzat van.

Délután négy órakor Sóházi bement a szerkesztőhöz: – Elég lesz egy fél oldal nekem a riporthoz – mondta kissé fáradtan –, nincsen a Fűrészfogban semmi írnivaló. Csorba a bögrék pereme, de az igazgató még erről is tudott. Nagyon gyakorlati embernek látszik.

Somogyi Pál

Ötletes jegyváltás

Pap Imre rajza

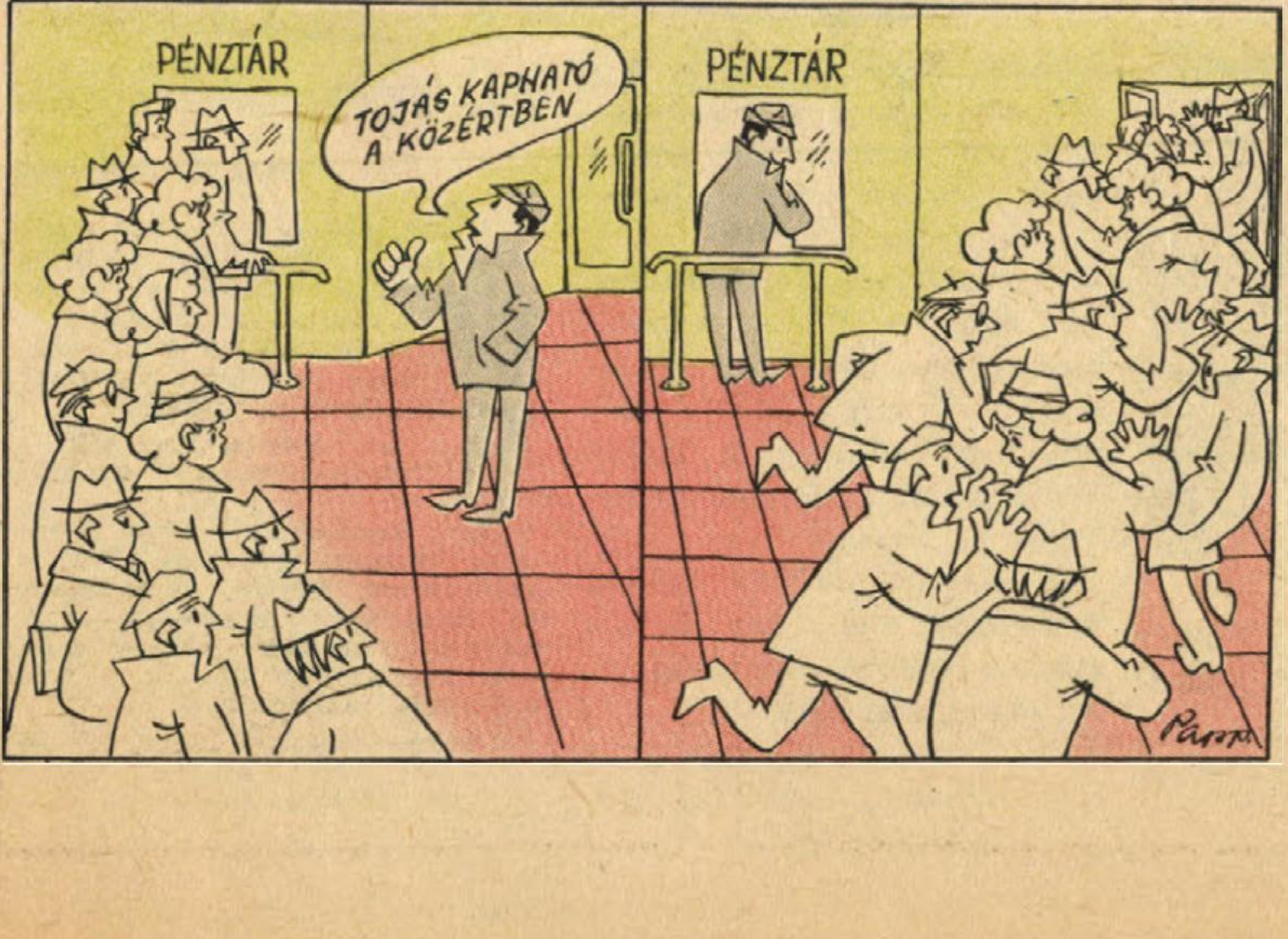

Munkás—színész találkozó

Tóth József rajza

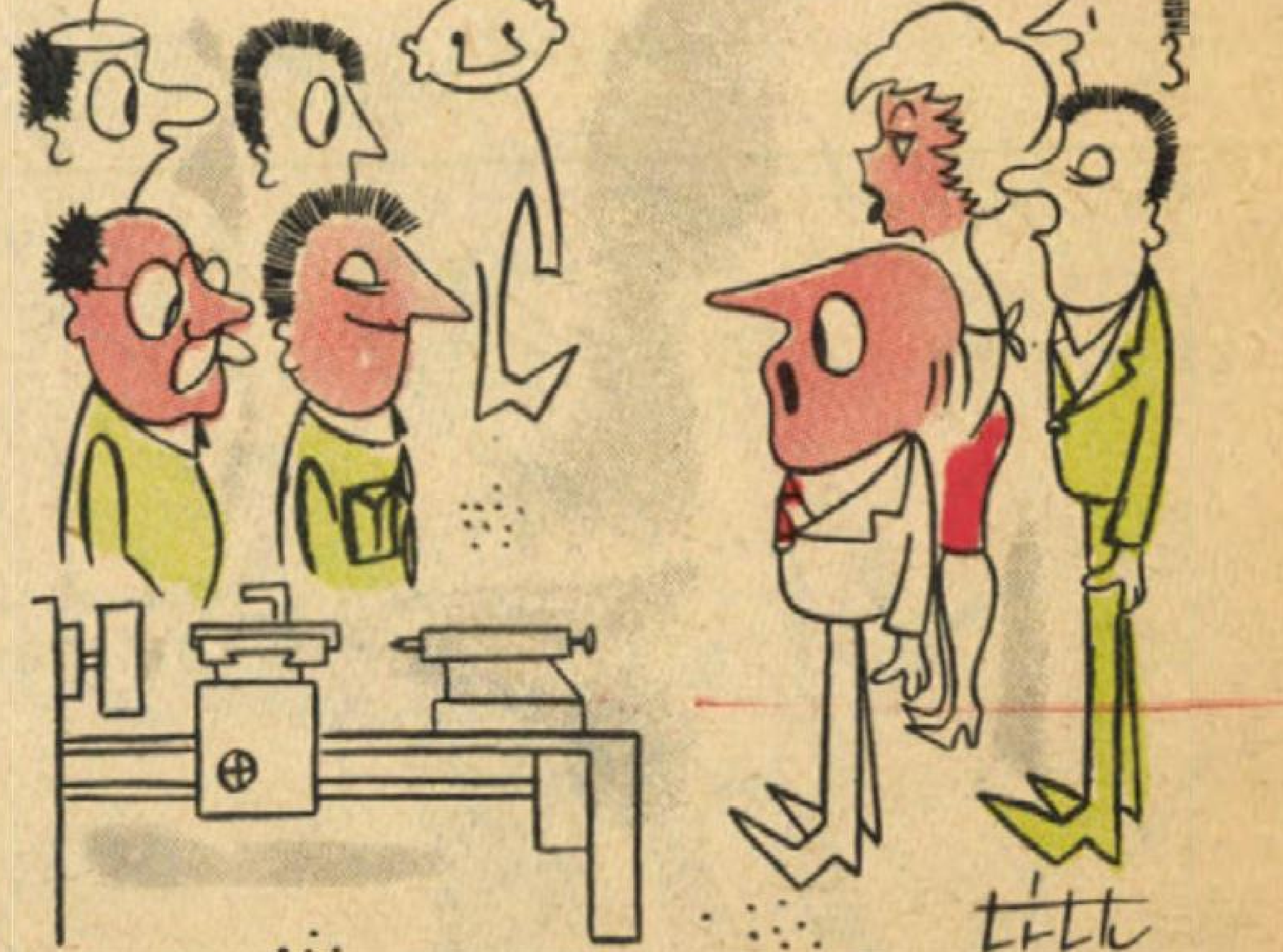

– Megköszönöm színésztársaim nevében is az elhangzott szép szavalatot, s most mi fogunk önöknek esztergályozni egy félórácskát...

Le a bürokráciával

Virágnyelven

Mivel Budapest virágváros,
Még hozzá nem is alsó fokon.
Utasellátó virágosbolt
Nyílik a pályaudvarokon.

Jó újítás ez mindenképpen,
Ó, meddig vártunk erre, meddig?
Mert hát az utasellátókban
Virág csak borvirág nyílt eddig.

Régen az utasellátókból,
Ha más hely nem jöhetett szóba,
Elvonóba ment némely vendég,
Vagyis az ittasellátóba.

A virágosbolt-ötletéért,
Mely szépnek mondható és jónak,
A Nyugatin az első csokrot
Vegyük az Utasellátónak.

H. F.

Még egyszer egy idejét múlt iparágról

Néhány hónappal ezelőtt felhívtuk az illetékesek figyelmét arra, hogy a Népstadion előtt egy ötletes vállalkozó három forintot kért az „autóőrzésért". Kitűnt, hogy az illető — azt állítva, hogy az őrzésért egy forintot számít — csak hét fillért fizet be illetékes helyen, 21 fillér helyett. De még ezt a hét fillért is gyakran megtakarította, mert az ellenőrzés során megállapították, hogy lebélyegzetlen, tehát be nem fizetett blokkokat is ad a gépkocsivezetőknek.

Cikkünk nyomán azonnali hatállyal megvonták az autóőrzési „ipart" az illetőtől.

Nagy meglepetésünkre a XIV. kerületi Tanács új engedélyével ismét feltűntek a Népstadionnál az autóőrzők. Sőt, találtunk egy engedélynélküli őrzőt is, aki öt forintot kér egy-egy lebélyegzetlen ruhatári blokkcéduláért.

Nem értjük, mi indokolja ennek az idejét múlt „iparágnak" állami segédlettel való újbóli felélesztését. Vagy ha szükség van rá, miért nem foglalkozik ezzel valamelyik tanácsi vagy állami üzletág?

Akinek nem inge...

Egy orvos barátom felesége elpanaszolta, hogy a Majakovszkij utcai Patyolat mindig „felfrissiti" férje ingállományát. Legutóbb például 12 monogramos inget adott be expressz-pipere mosásra, s visszakapott belőle 8 saját és 4 idegen inget. Noha az arány nem a legkedvezőtlenebb, a négy ing minden idegensége mellett még 40-es gallérú is volt, holott a férje mérete 38. A Patyolat részéről mereven elzárkóztak az ingek előkerítésének bonyolult és hosszadalmas, a dolgozókat csak idegesítő művelete elől, s azzal zárták le az ügyet, hogy a fél nyugodjék bele a megváltoztathatatlanba, a sors és a Patyolat útjai kiszámíthatatlanok.

Igyekeztem meggyőzni barátom feleségét, hogy nincs oka panaszra. Gondoljon ismeretlen embertársai szenvedésére, például arra a szerencsétlen férfiúra, aki 40-es nyakára 38-as gallért kénytelen gombolni, s a saját bőrén érzi, hol szorít az ing. Ehhez képest egy lötyögő ingnyak legföljebb esztétikailag vitatható hatású, viszont hasonlíthatatlanul kényelmesebb. Nem szabad arról sem megfeledkeznie, hogy korunk az ingek újrafelosztásának kora, s a Patyolat szent kötelessége, hogy áthelyezések útján vigyen változatosságot az ingviselés megunt tulajdonviszonyaiba. Totót és tárgysorsjátékot megszégyenitő izgalmat jelent a felek számára az a feszült várakozás, hogy vajon milyen inget juttat neki a sors, kicsit, nagyot, csíkosat, kockásat, selymet, puplint stb., stb. A fent említett Patyolatfiók minden automatizálás nélkül megoldotta a gyorscsere problémáját: elöl bedobnak egy inget, s ugyanott kijön egy másik ing. Az egész eljárás különben sem idegen a hazai hagyományoktól, hiszen jól ismerjük a régi magyar közmondást: akinek nem inge, vegye magára!

(F — i)

Mambó-gyártmányú ülőbútor

1960. június hónapban vettem egy Mambó magnót a miskolci RAVILL-nél. A vétel után körülbelül másfél hónapra hangszóró-hiba miatt elvittem a Gépipari Elektromos Karbantartó Vállalat Miskolc, Munkácsy út 5. szám alatti megbízott javítóműhelyébe. Az élüzem címmel kitüntetett javítóműhely megjavította a gépet úgy, hogy a felvételi gombot letörte és adásnál úgy zörgött a gép, mint egy nyugdíjazás előtt álló traktor. Így zörgött körülbelül három hétig, de aztán ennek is vége lett. Újra visszavittem és a felvételi lapra a gép megjavítását október 11-re írták elő. Ingajáratban voltam otthonom és a javítóműhely között október 29-ig. De mivel nem elégedtem meg azzal a válasszal, hogy a Rádiótechnikai gyár nem küld motort, – a gépet elhoztam tőlük és elküldtem a gyárnak, megírva az előzményeket. Ez történt 1960. október 31-én, azóta két expressz ajánlott levelet írtam a gyárnak – de viszonzásul még egy anzikszra sem méltattak. Eddig körülbelül 2500 forintot fizettem ki a magnómra – de még talán száz forint árát sem hallgattam le belőle. Pedig jönnek az ünnepek és szeretjük a jó zenét.

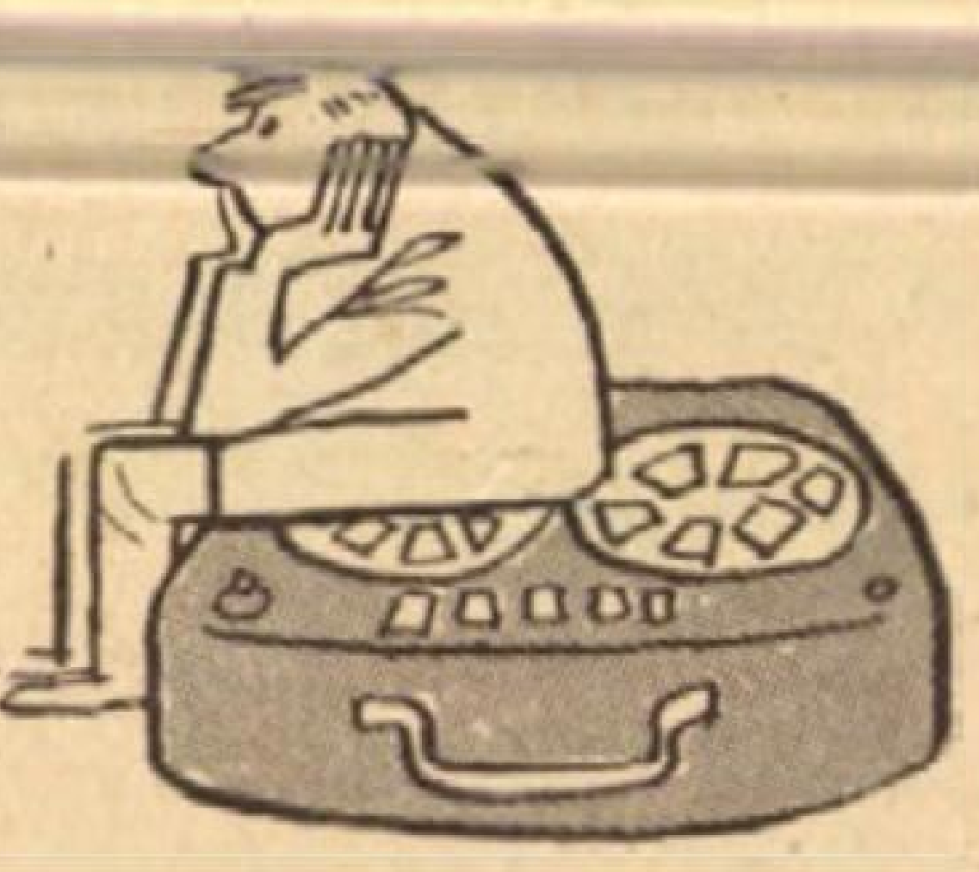

A magnóm doboza kemény műanyagból van – hogy tudnak mégis a gyárban ennyi ideig kényelmesen ülni rajta?

Farkas Pál
Miskolc, Tanácsház tér 1.

Akit a történelem igazolt

Mészáros András rajza

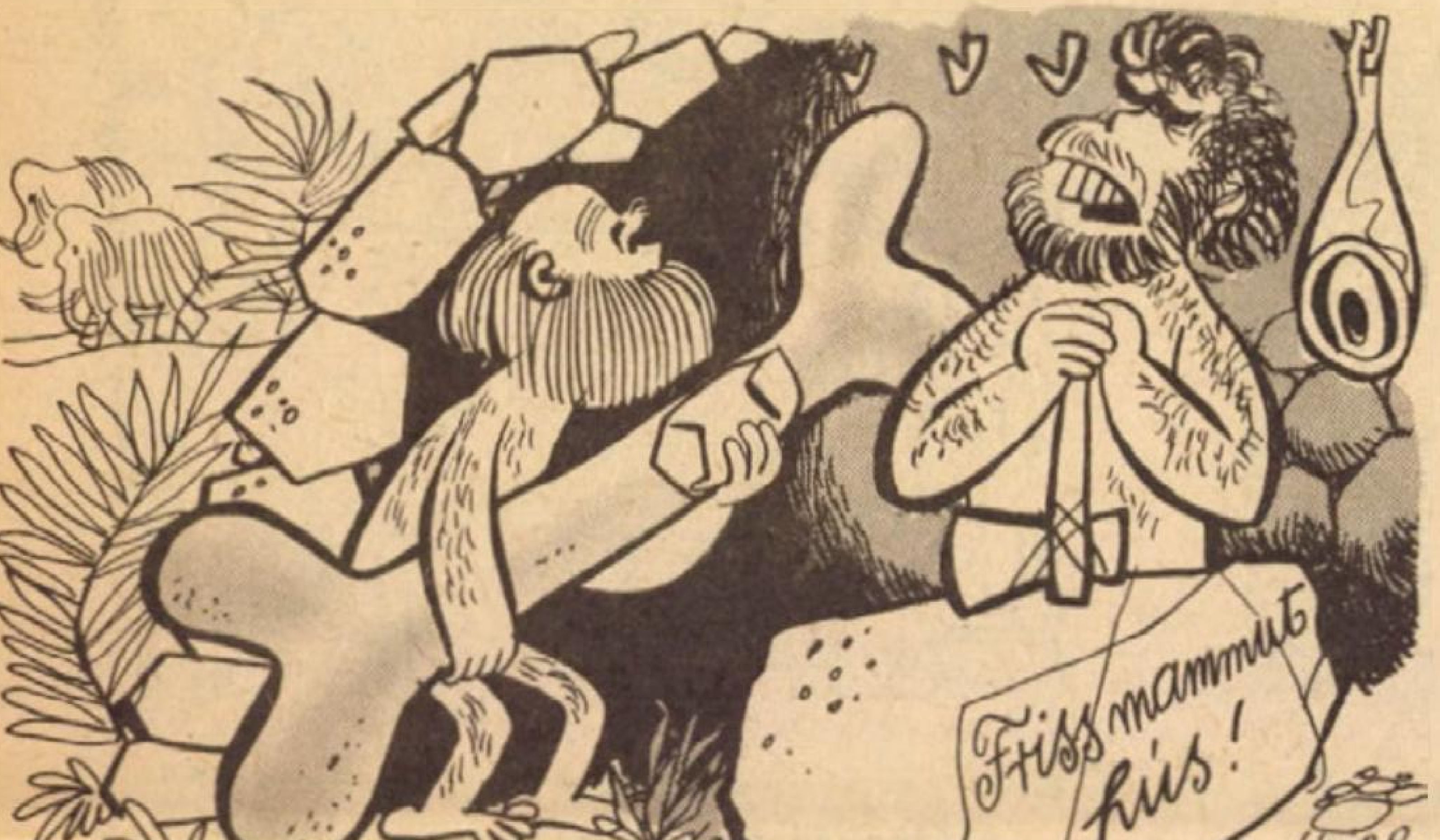
Friss mammut hús!

– Mit panaszkodik? Kétszázezer év múlva örülne, ha csak ekkora csontot kapna a hús mellé!

Pörköljék meg!

Mióta az idei termésű amerikai mogyoró megjelent a boltokban, állandó vásárlója vagyok, minélfogva állandóan bosszankodom is. Kedvenc csemegém — mármint a pörkölt mogyoró ugyanis — gyakran csak mogyoró, de nem pörkölt, viszont bab-ízű és rágós. Mint egyszerű fogyasztó, úgy gondolom, hogy azért marad el a megfelelő pörkölés, mert akkor többet veszítene a súlyából, viszont ez a fél-pörkölés csak arra jó, hogy a vevőt bosszantsa. Egyszerű a kérésem: pörköljék meg a mogyorót!

(B—a)

Türelemjáték?

A Tolbuchin körút 12. szám alatt levő Vasboltot tatarozzák. A kirakatban felirat tudatja a kedves vevőkkel, hogy a legközelebbi szakbolt: Tanács körút 28. alatt van. Elsétálok tehát a Tanács körúti bolthoz, ahol legnagyobb meglepetésemre a bolt ajtaján a következő kis híradást olvashatom: ZÁRVA. LEGKÖZELEBBI SZAKÜZLET: VÁCI ÚT 4. Innen már nem akartam tovább sétálni, mert ezek szerint a Váci úton is találhatok egy közleményt, hogy a legközelebbi szaküzlet valahol Újpesten van.

R. Ö.
IX., Tolbuchin krt. 11.

Szikrafogó ajtó

Hónapok óta járom a pesti Vasért üzleteket az MNOSZ 3505. cikk-számú szikrafogó-ajtó miatt. Sajnos, eredménytelenül. Ez a kályhaalkatrész csak a cikklista-könyvben szerepel. A kis villanyrezsóm már nem melegíti be a szobát, így kisfiam és a nagymama télikabátban üldögélnek a hideg lakásban. Meddig kell ennek így lennie? Lehetséges hogy sohasem kapok majd 7.20 forint értékű öntött szikrafogó ajtót, ami nélkül — mert a kályha ajtaja rövid idő alatt kiégne — fűteni nem tudok?

Fekete István
Orion Rádió és Vill. V.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Sörön következő vevő" című bírálatukra közöljük: A boltvezető szabálytalanságot követett el, amikor megengedte a sör helyszínen való fogyasztását és ezért a vállalat fegyelmi úton felelősségre vonta.

Bp. Városi Tan. VB
Élelmiszerkeresk. Irodája

„Két konnektor" című közleményükben szóvátett hibát a sajóvámosi orvosi rendelőben és lakásban kijavítottuk. A tervmódosításnak számító padlóburkolat-csere okozta a késedelmes intézkedést.

Borsod megyei Tatarozó és Ép. Vállalat
Márton János **ig.**

Írásban válaszol a házkezelőség

Gerő Sándor rajza

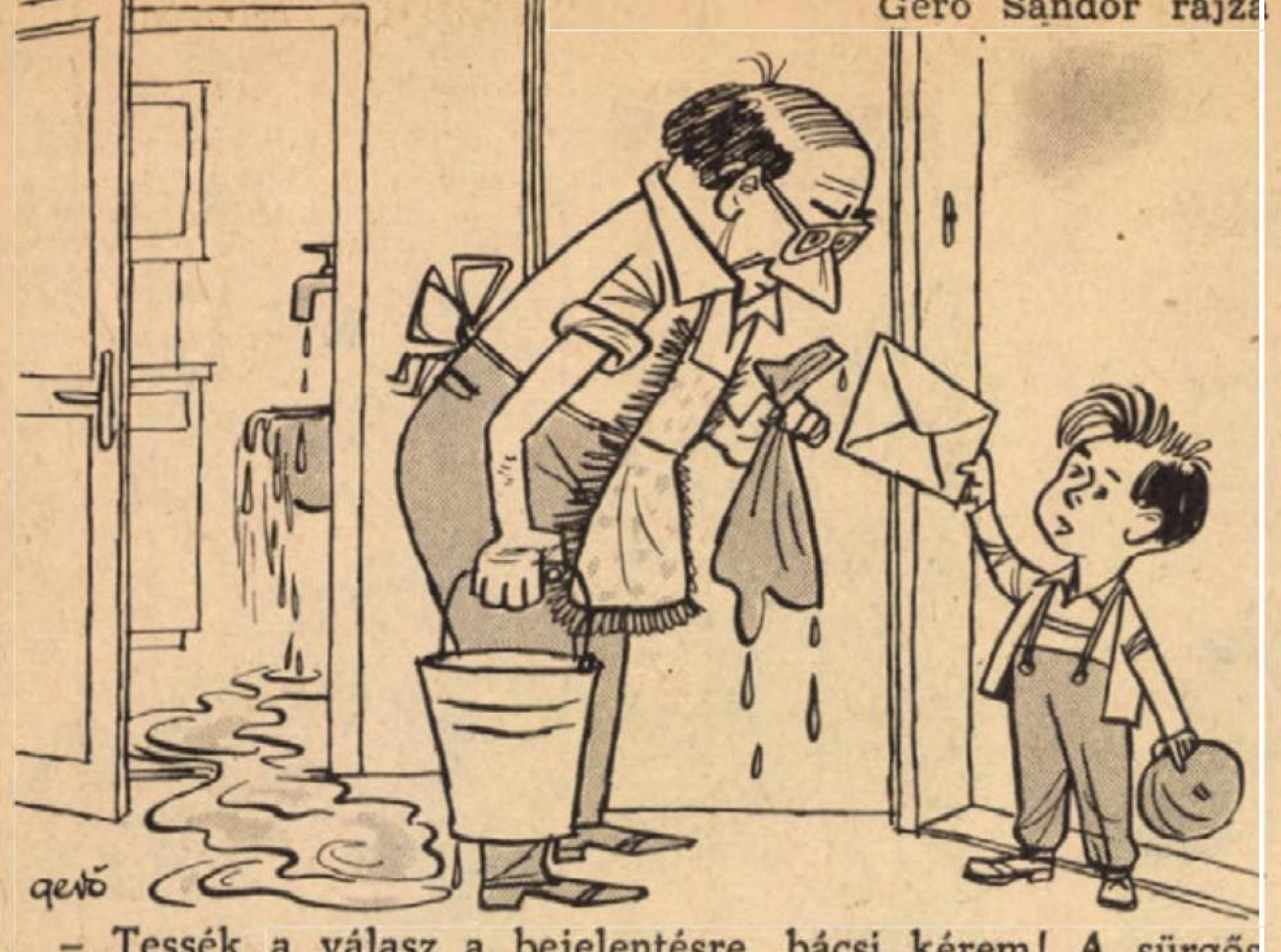

– Tessék a válasz a bejelentésre, bácsi kérem! A sürgős javításokat majd én végzem el, ha segéd leszek! ...

Rendes ház

Vasvári Anna rajza

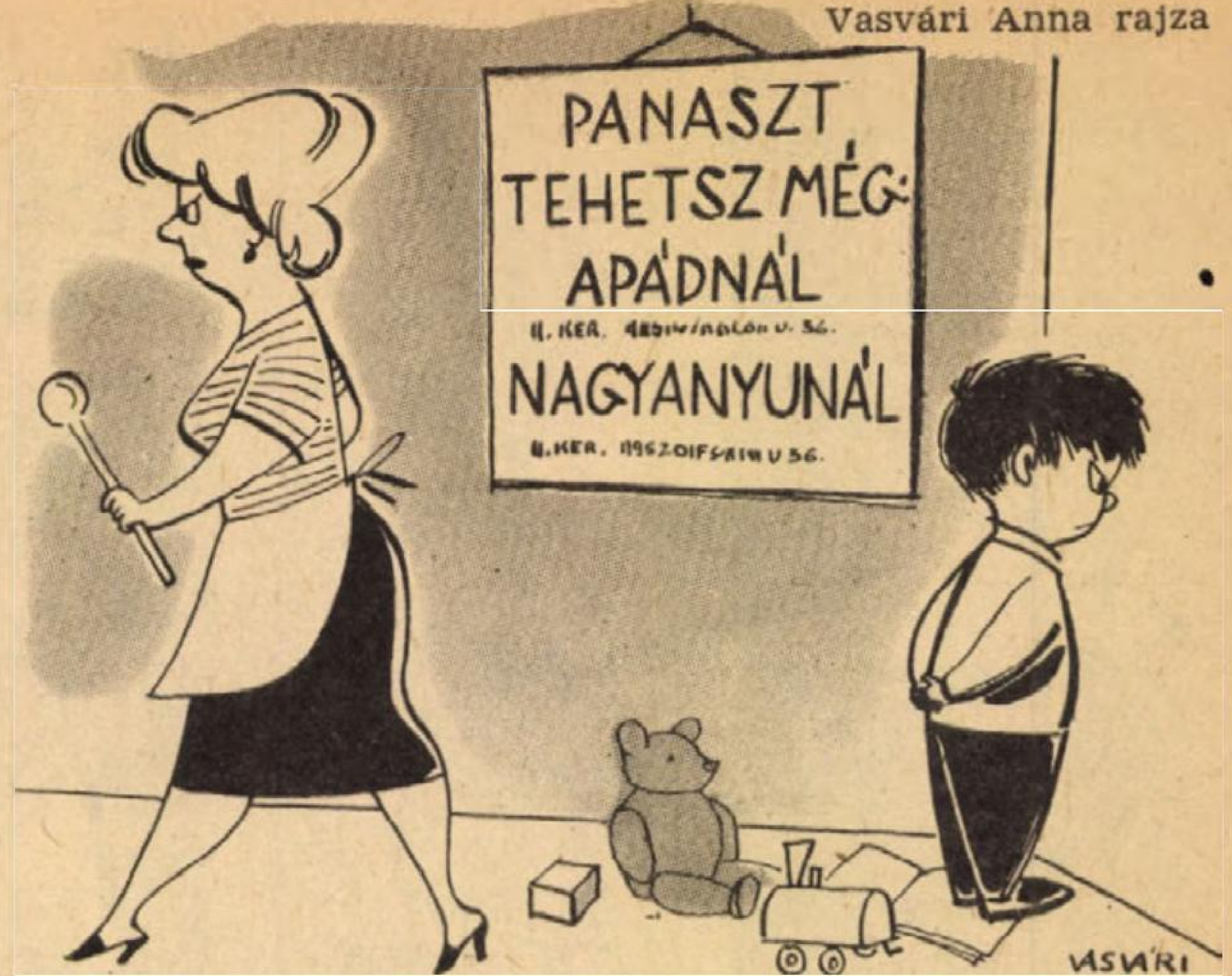

Sajtóvita

Az Alkonyi Újság írja

„Olvasva a Pirkadati Hírlapot, szemünk megakadt ezen a mondaton: »Vannak tudósok, akik a szőrszál fölépítésében fontosabb szerepet tulajdonítanak a kutikulának, mint a körülötte levő velőállománynak« ...

Igazán lekötelezne bennünket a cikk írója, ha közölné velünk: kik azok a »tudósok«, akik szerint a velőállomány a kutikula körül helyezkedik el a szőrszálban – s nem megfordítva!

Jóindulatúan azt ajánljuk a »cikk« írójának, hogy előbb olvasson, művelődjön – s csak azután szóljon hozzá az ilyen nemzetgazdasági szempontból fontos kérdésekhez ...”

A Pirkadati Hírlap írja

„Az Alkonyi Újság »művelt« munkatársa epés »glosszával« támadt lapunkban nyolc nappal ezelőtt közölt ismertetőnkre. A dőre! Okosabban tette volna, ha nem üti bele az orrocskáját olyasmibe, amihez nem is konyít. Mert akkor most nem kerülne abba a nevetséges helyzetbe, hogy olvasóimmal együtt kacagva kiáltjuk oda neki dr. Emil Hurnitzer nevét!”

Az Alkonyi Újság írja

„A Pirkadati Hírlap »szakértő« munkatársa szánalmasan mentegetni próbálja múltkori baklövését. Nagyvonalú ember vagyok, hasogattam már elég szőrszálat ahhoz, hogy jobban higgyek a magam szemének, mint holmi kétes kapitalista »tudósoknak«. Ennek leszögezését lelkesen figyelő olvasótáborom nevében szükségesnek tartottam.”

A Pirkadati Hírlap írja

„Az A. Ú. »munka« »társa« szerintem még »életében« nem boncolt föl egy szőrszálat, csak gondolkodás nélkül borotválkozik, mint az állatok szoktak!”

Az Alkonyi Újság írja

„Már nem tudom ugyan, hogy miről van szó, de nem hagyom magam! Azt ne higgye valaki, hogy engem anyám hímzett háziáldásának galambja tojt! Természetesen nem a személyes indulat adja a tollat a kezembe, amikor leírom: felháborító, hogy szocialista sajtónk soraiban még mindig megbújhatnak a háború előtti zugújságírás olyan hírhedt alakjai, mint a P. H. „g” „l” „o” „s” „s” „z” „a” „í” „r” „ó” „j” „a”!

A vita eredménye

„Fél ötkor gyere ki a szerkesztőség elé, ha mersz, az anyád ne sirasson!”

Dunai Ferenc

Téli ruhát kapnak a szobrok

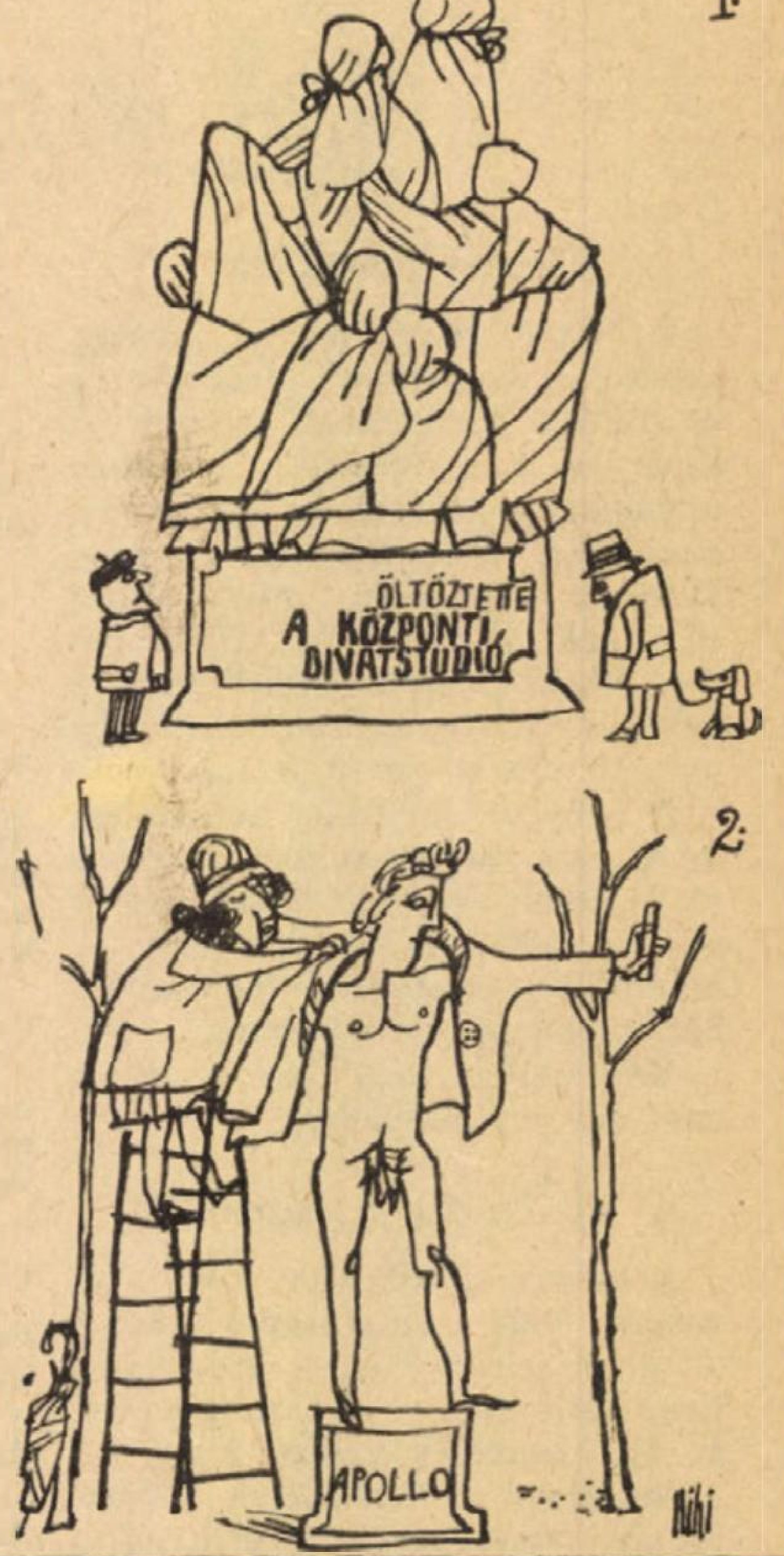

Szombat délután a Közértben

Vasvári Anna rajza

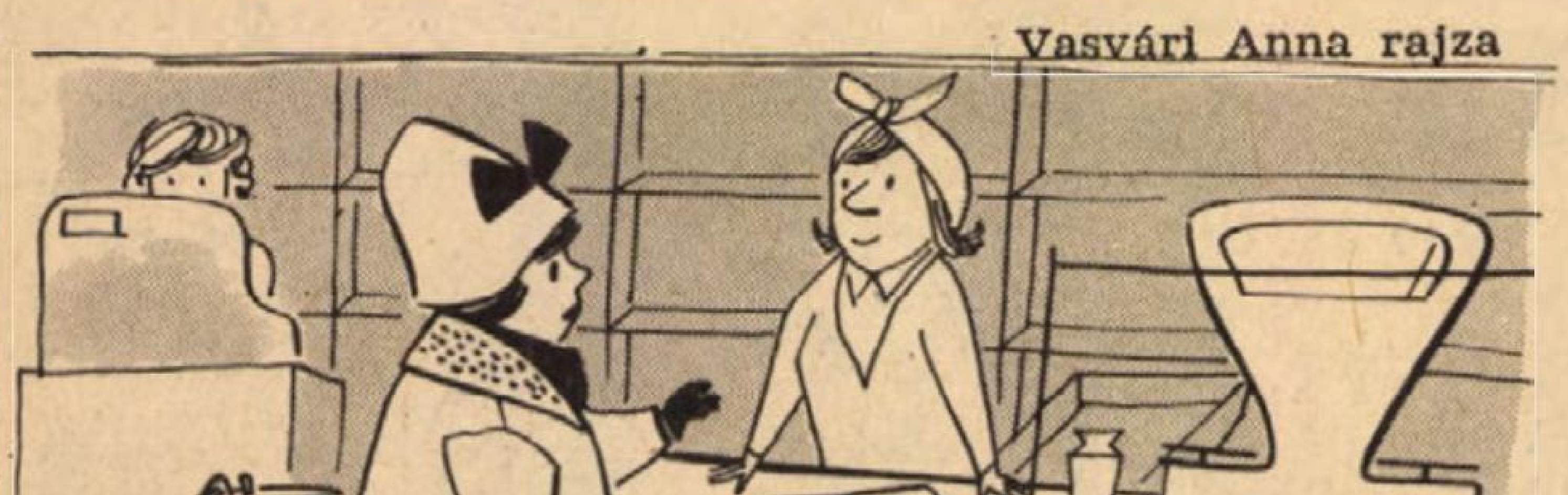

– Kenyeret kaphatnék?
– Tessék talán a jövő héten benézni ...

Téli halászat

Mészáros András rajza

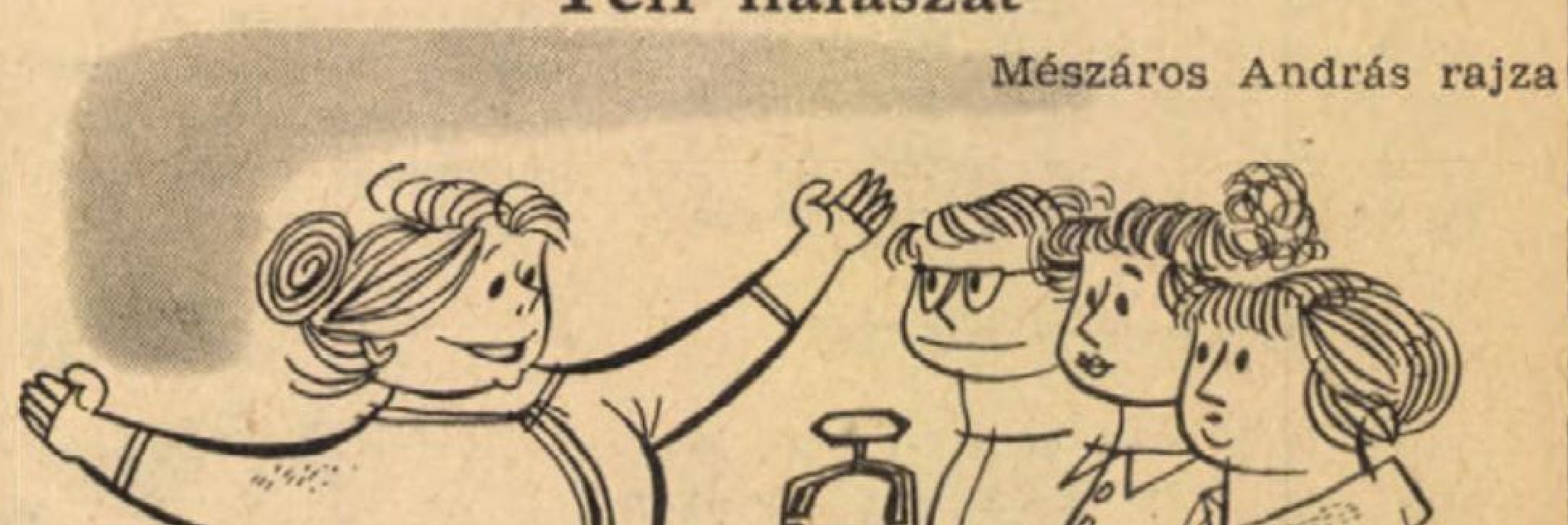

– Ekkora májat fogtam ki!

Viszik a lakásüzért

Szűr-Szabó József rajza

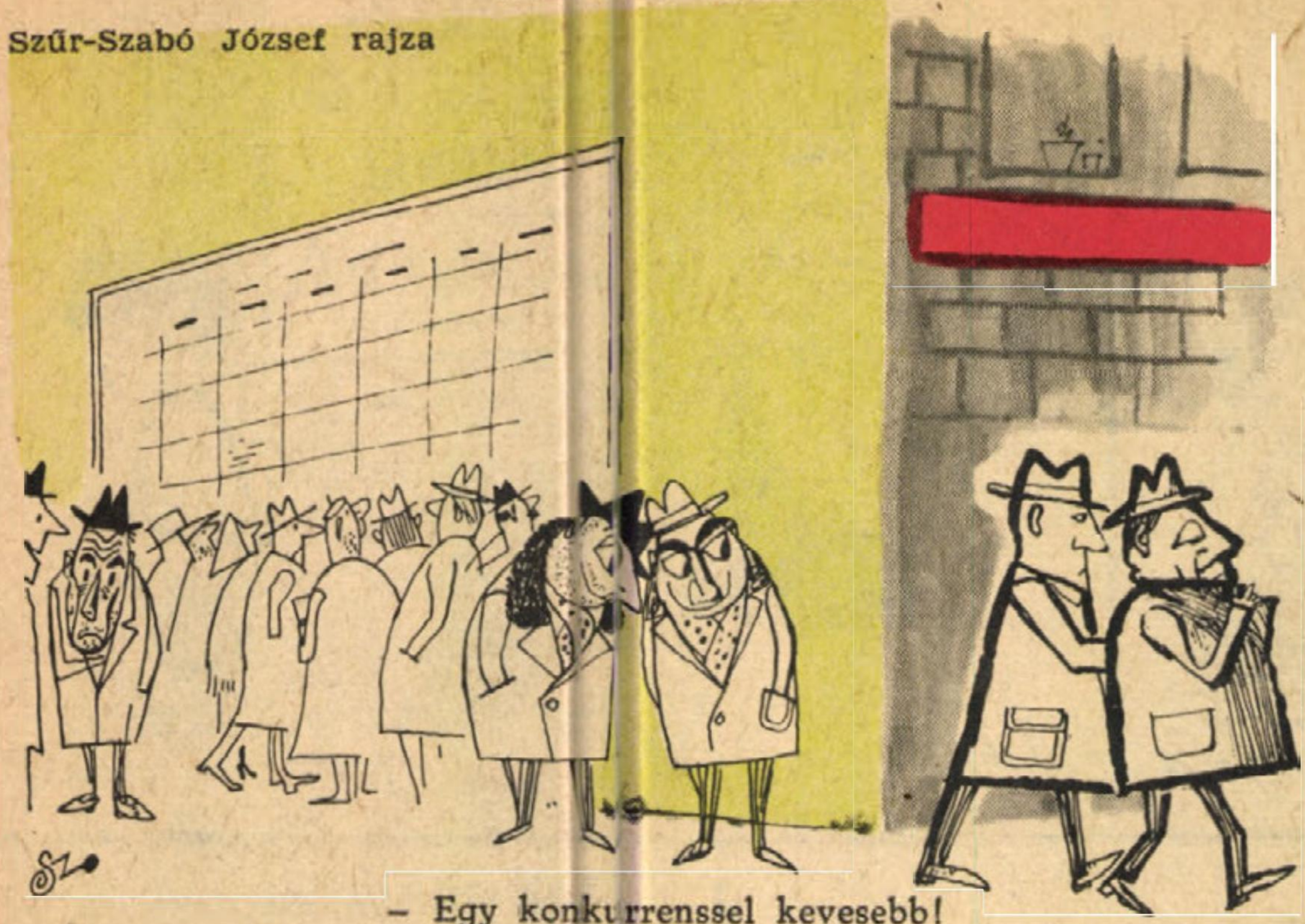

– Egy konkurrenssel kevesebb!

Ezt olvastuk

Fizetés-leszállítás

A Hétfői Hírek párizsi útijegyzet-írója kegyetlenül leszállította a francia kisemberek amúgy is keserves kis fizetését. Cikkében ugyanis azt közölte, hogy Franciaországban kétmillió ember havi keresete kevesebb, mint 30 000 régi, azaz 30 új frank". Ehhez pedig példaképpen felemlíti, hogy a neves lokálban, a Maximban egy vacsora ára 60–70 új frank.

A jegyzet írójának mindenben igaza van, csupán egyben nincsen: az új frank és a régi frank között száz a váltószám, és nem ezer. A kétmillió kisember új fizetése tehát fejenként 300 új frank.

Két nulla, vagy három nulla nem egészen mindegy!

A nyolcadik világcsoda!

A Népszava kis hírei között olvastuk, hogy „Alagút épül hétezer méter magasságban, a Pireneusokon keresztül... Az Alagút két és fél kilométer hosszú lesz."

Minthogy a Pireneusok legmagasabb vonulatai sem érik el a háromezerötszáz méteres magasságot, így az alagút kétségkívül a hegyláncok csúcsai fölött három és fél kilométeres magasságban épül. Az új légi alagút páratlan építészeti csemegének ígérkezik.

Keresd a birkát!

A Nők Lapjában jelent meg egy szép kép Albániáról, melyen a leszüretelt gyapotot töltik zsákokba albán parasztmenyecskék. A kép aláírása: „Gyapjúszüret."

Ezúttal közöljük a kép aláírásának megfogalmazójával, hogy a gyapjú a birka terméke, a birka nem növény és a birkaszőr nem gyapotcserjén, hanem birkán terem. Kedvezőbb aláírás lett volna a képhez: Gyapotszüret.

Dr. Árgus

Nyelvlecke

Az Esti Hírlap sportrovatából egy mondat:

„Kétesztendős Újpesti Dózsa elleni nyeretlenségét szeretné felszámolni vasárnap a Népstadionban az utóbbi hetekben formába lendült MTK."

Az Újpesti Dózsa — kétesztendős?

A Ludas Matyi néhányszor már felhívta a figyelmet: ne szakítsuk el egymás mellől a jelzőt és a jelzett szót, vagy ha mégis megtesszük, írjunk vesszőt a messze „előredobott" jelző után.

A cikkíró nyilván a „nyeretlenség"-ről akarta írni, hogy kétesztendős ...

S miért kell bürokratikus tekervényeskedésbe keservesíteni szép magyar nyelvünket? miért kell „kétéves nyeretlenséget felszámolni"? Nem lenne egyszerűbb, ízesebb, közérthetőbb valahogyan emígyen: „Az MTK az utóbbi hetekben formába lendült, vasárnap a Népstadionban két év után újra le akarja győzni az Újpesti Dózsát"?

(—)

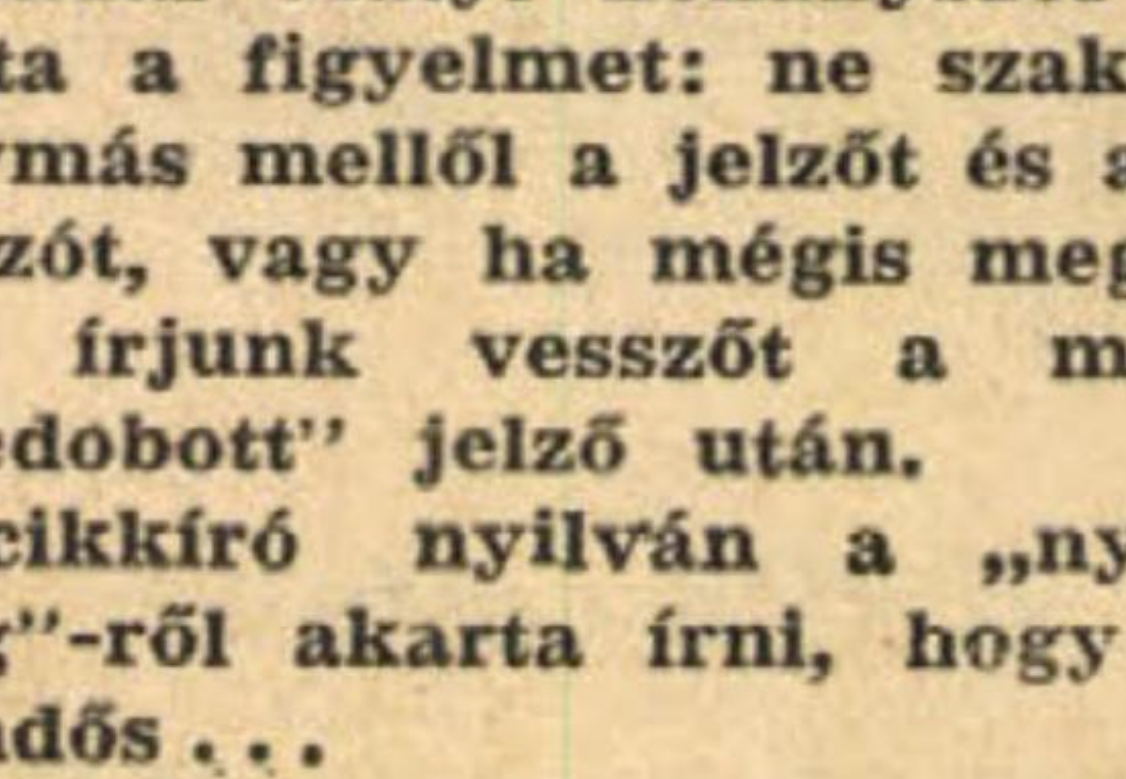

Tetőzik az ár

Pusztai Pál rajza

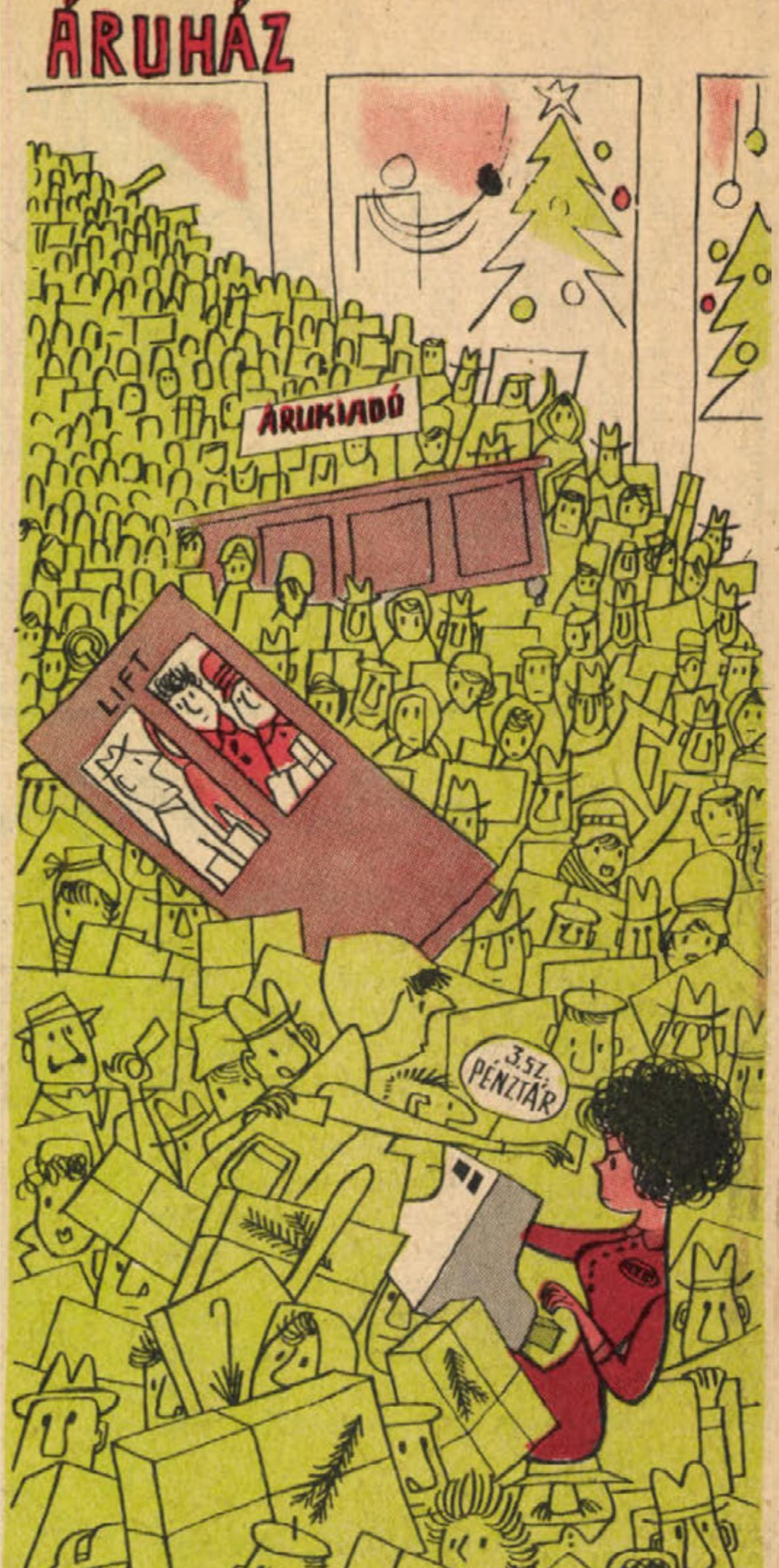

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.5367 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.